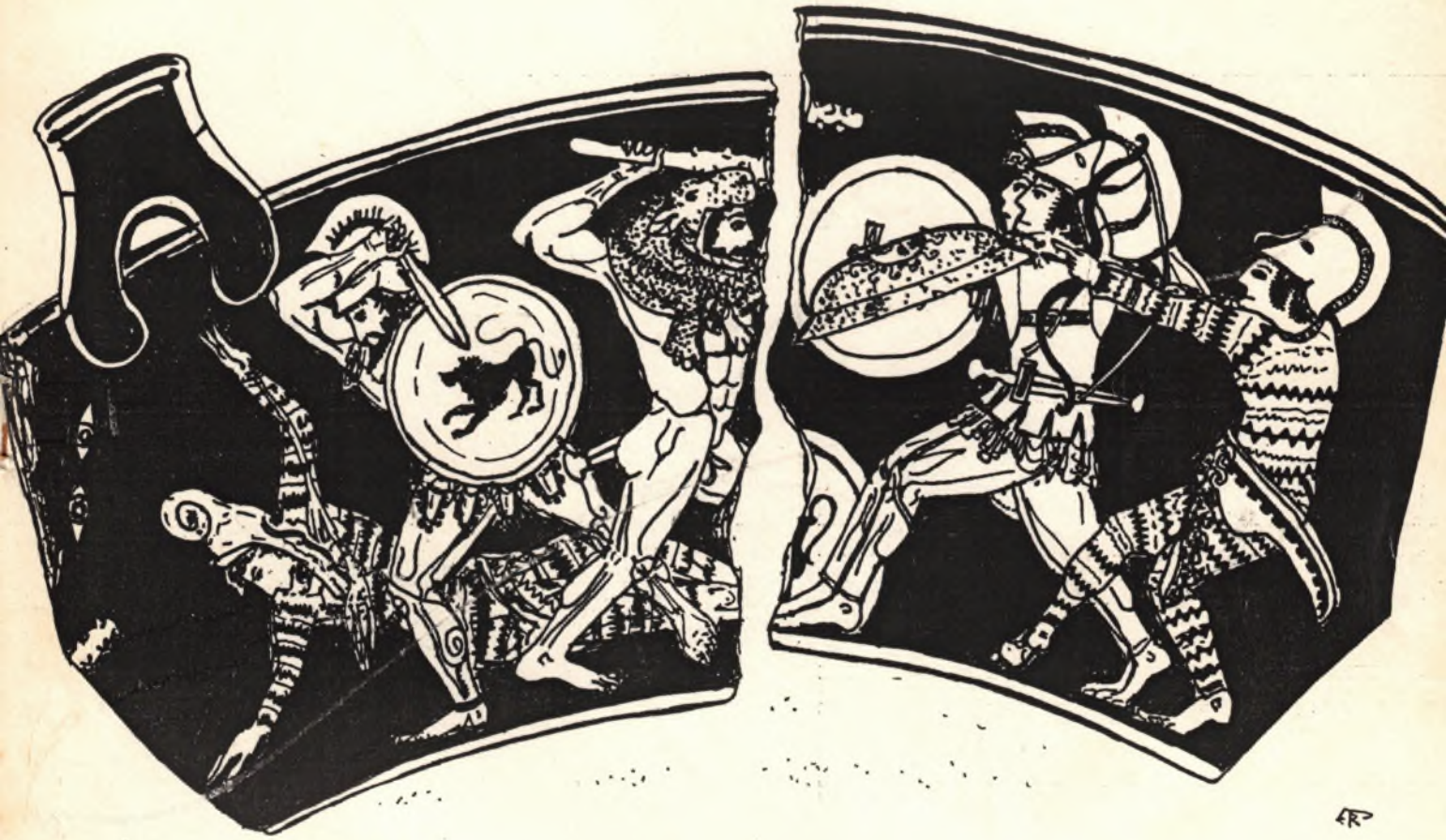
LASER 5

LASER

fanzin SFK Laser 5/11/1987

Obsah:

str. 1	-	Obsah
str. 2	-	Redakce
str. 3	-	R.E.Howard
str. 4	-	H.P.Lovecraft - Vzpomínka na R.E.Howarda
str. 7	-	R.E.Howard - Údolí červa
str.21	-	R.E.Howard - Pomsta ze země
str.40	-	R.E.Howard - Křídla v noci

A co najdete v prvním čísle ročníku nového?

Celé bude věnováno dokončení románu A.C.Clarka

Určeno pro vnitřní potřebu SFK Laser
uzávěrka: 19.1.1988
přetiskování materiálů z tohoto čísla jen se souhlasem redakce

Adresa redakce: Tomáš Jirkovský, Obránců míru 942
413 01 Roudnice n.L.

Vážení čtenářové!

Čas je pojem relativní a proto vánoční číslo vychází v lednu. Jistě toto malé zpoždění omluvíte a s oto větší chutí se pustíte do čtení.

A teď něco k uplynulému ročníku, jehož poslední číslo držíš v ruce. Povedlo se vydat celekm šest čísel o celkovém počtu 354 strének, což je v průměru 59 strének na číslo. Je to hodně nebo málo? Na jednu stranu hodně, hlavně z pohledu člověka píšícího toto kvantum na stroji, na druhé straně ale málo. Vždyť příspěvků, které by stály za otisknutí, přibývé, jejich kvalita také roste a počet strének fanzinu není nafukovací. Ale začínají se rýsovat některé zajímavé možnosti pro další ročníky a tak....nechme se raději překvapit.

Co se týče skladby čísel, snažil jsem se více méně zachovat koncepci z ročníku 1986, která, jak to tak vypadá, se docela osvědčila. V tomto roce se povedlo vydávat fanzin pravidelně v tlustější podobě, čímž mohly být otištěny i některé povídky, s kterými původně nebylo počítáno. A také vyšlo první číslo Laseru-speciál, věnované kyberpunku. Doufám, že i tento experiment našel své příznivce a že další speciální čísla, věnovaná buď jednomu autorovi nebo jedné tematice najdou vaše pochopení. A dá se do toho zařadit i toto vánoční číslo, věnované R.E.Howardovi.

Na závěr bych chtěl všem čtenářům LASERu popřét hezký nový rok 1988, hodně pěkných SF knih a filmů. A také bych chtěl alespoň touto cestou poděkovat všem, kteří pomohli letošním šesti číslům na svět, ať již materiály, "svaly" i v neposlední řadě, trpělivostí. A abych nezapomněl, můj a i váš dík patří Jiřímu Pilchovi, z jehož iniciativy vlastně vůbec toto číslo vzniklo a který svými překlady umožnil sestavení tohoto vánočního speciálu.

Ale teď už doopravdy dost povídání a chutě do čtení.

Tom

R O B E R T

E R V I N

HOWARD

R E. Howard / 1906 - 1936/ je jedním z tvůrců stylu zvaného sword and sorcery / meč a magie/. Začal psát v patnácti letech. Jeho první povídka Spear and Fang vyšla v magazínu "Weird Tales" roku 1925. I když je nejznámější svým dílem ve stylu fantasy, napsal také mnoho příběhu kriminálních, historických, westernů anebo prostě dobrodružných. Témata svých knih čerpal ze své bohaté představivosti a také ze svých velikých zanlostí historie, zvláště historie Keltů. V jeho možnostech bylo stát se velikým spisovatelem, ale žil příliš krátce na to, aby mohl dokázat zušlechtit svou prozu.

Na Howardově životě se podepsala těžké chyba - jeho otec, lékař na malém texaském městečku, byl příliš zaměstnán svou prací a příliš jej ponechával jen ve společnosti matky. Nakonec se mezi matkou a synem vytvořilo tak silné pouto, že Howard považoval za přirozené, že její smrt vyžaduje, aby si také vzal život. Což udělal.

H.P. Lovecraft v posmrtné vzpomínce psal, že Howard byl skutečným umělcem, který jako jeden z mála dokázal z příšerné hrůzy a strašlivé nejistoty dostat skutečné emoce. Proti tomu lze jen těžko něco namítat. Cokoli Howard napsal, neslo znamení jeho osobnosti - citlivé, upřímné, obdařené neobyčejnou fantazií a hrdinové jeho vyprávění - Kull z Atlantidy, Barbar Conan, Solomon Kane, námořník Steve Costigan, Brank Mak Morn - byli odrazem samotného Howarda, jeho autoportrétem, vytvořeném v intimním světě vlastní představivosti.

Kvalita jeho děl se velice lišila. Považoval se za příbuzného s prastarými poutníky, vyprávějícími hrdinské ságy, než ještě nastal čas psaného slova.

Sláva spisovatelů, píšících pro tzv. pulp-magaziny netrvala dlouho. Odešli a byli zapomenuti. Výjímek je jen nemnoho. Jedním z nich je i H.P.Lovecraft, další, i když se od prvního velice liší - je R.E.Howard. Oddaná skupina jejich fanoušků a následníků způsobuje, že jejich jména jsou stále živá, což je největším holdem pro oddechové umění, které je oba charakterizovalo.

Nejlepší Howardovy příběhy byly vydány ve zpomínkové sbírce Skull Face and Others. I ostatní se dočkaly mnoha vydání a osudy nejpopulárnějších Howardových hrdinů později doplnovali mnozí jiní autoři, z nichž vzpomenu jen L.Sprague de Campa nebo Lina Cartera.

VZPOMÍNKA NA ROBERTA ERVINA HÓWARDA

Howard Phillip Lovecraft

Náhlá a neočekávaná smrt, která 11.června 1936 vzala s sebou Roberta E. Howarda, autora fantastických příběhů s nesmírným výrazem, byla nejvěžší ranou pro veird fiction od té doby, kdy před čtyřmi lety od nás odešel Henry. S. Whitehead.

Howard přišel na svět v městečku Peaster v Texasu 22. ledna 1906, což je dost dávno na to, aby se ještě stal svědkem poslední etapy kolonizace jihozápadu - postupného osídlování rozlehlých plání podél jižního břehu Rio Grande, podivuhodného rozkvětu naftového průmyslu a z tohoto boomu se rodících městeček. Otec, který nakonec svého syna přežil, byl v tomto kraji jedním z prvních lékařů. Žili ve východním, pak západním Texasu, v západní Oklahomě, a pak, opět , po několik posledních let, v Cross Plains nedaleko Brownwoodu v Texasu. Robert, vyrůstající v pohraničí, se brzy stal stoupencem drsné mužské tradice, jaká tu vládne. Jeho znalosti historie a folkloru rodného kraje byly neobvčejně hluboké, přičemž popisy a vzpomínky, které obsahují soukromé dopisy, nám dávají představu o schopnostech a síle výrazu, které - kdyby žil déle - by mu zajistily úspěch v literatuře. Jeho rodina pochází z té slavné skupiny skotsko-irských osadníků, většina jeho předků přišla do Georgie a Jižní Karolíny již v osmnáctém století. Howard začal psát v patnácti letech, svou první povídku Spear and Fang vydal o tři léta později v červencovém čísle Weird Tales roku 1925. Studoval tehdy na Howard Payne College v Brownwoodu. širšího uznání se dočkala novela Wolfshead, otištěná v témže časopise v dubnovém čísle roku 1926. V srpnu 1928 vyšla první povídka o Solomonu Kaneovi, anglickém puritánovi, který se vyznačoval neodbytnou touhou po soubojích a nepříliš dobře směrovanou touhou po napravování veškerých křivd. Osud Kaneho vyrhal na nejrůznější místa, především do přízraky obydlených trosek prastelých, dávno zapomenutých měst, ležících v hlouby afrických džunglí. Právě v těchto příbězích Howard poprvé ukázal to, co se později stalo jedním z jeho největších přínosů - popisy obrovských megalitických měst, pocházejících ze světa staršího, než je náš svět, kde se kolem ponurých věží a bludišť vznáší aureola předlidské hrůzy a magie. Nikdo z ostatních spisovatelů se mu v tom nedokázal vyrovnat. Tyto příběhy také svědčily o jeho lásce ke krvavým scénám, tak typických pro jeho díla. Postava Solomona Kaneho, stejně jako i mnoha jiných hrdinů Howardových příběhů, byla načrtnuta již v autorově dětství, dlouho před tím, než vyšlo první vyprávění o něm.

Jelikož byl vždy pilným badatelem historie Keltů a stejně tak i jiných etap prastaré minulosti, zahájil roku 1929 příběhem Království stínů, vydaným v srpnovém čísle Weird Tales, svou sérii příběhů o prehistorickémsvětě, které mu rychle přinesla slávu. První příběhy tvořila vyprávění o neobyčejně vzdáleném období lidské historie, o dobách, kdy se Atlantida, Lemurie a Mu ještě nacházely na nad vodami oceánů a stíny lidí-hadů, sídlících v těchto zemích ještě před člověkem, byly stále ještě živé. Hlavní postavou byl Kull, vládce Valusie. V prosincovém čísle Weird Tales z roku 1932 vyšla povídka The Phoenix on the Sword - první příběh Barbara Conana, který zavedla čtenáře do pozdějšího období prehistorie, do světa asi před patnácti tisící lety, těsně před tím, než vznikaly první zápisy kronik. Dosah a nenarušitelná spojitost Conanova světa jsou dobře známy všem milovníkům fantasy. Pro své vlastní pohodlí si Howard připravil velice důkladnou pseudohistorii, svědčící o jeho

inteligenci a veliké síle jeho fantazie.

Mezi tím vzniklo mnoho příběhů o starých Piktech a Keltech. mimo jiné i pozoruhodná série, jejímž hrdinou byl náčelník Bran Mak Morn. Jen nemnozí dokážou zapomenout na strašlivou, drtivou sílu takového příběhu hrůzy, jaký byla Pomsta zpod země, otištěné ve Weird Tales v listopadu 1932. Mnoho nádherných příběhů se ocitlo i momo tématicky související série. Mezi nimi je třeba připomenout slavný cyklus Skull Face a několik pozoruhodných povídek, jejichž děj se odehráva v současnosti. Patří mezi ně např. Black Canaan, kde v běžném místním koloritu Howard vykreslil hrůzyplný obraz strachu, kradoucího se mechem porostlé, navštěvované přízraky, bady se hemžící bažiny dalekého jihu Ameriky.

Robert E. Howard byl neuvěřitelně plodným autorem i mimo oblast fantastiky. Jeho zájem o sport - snad souvislost s jeho láskou k prvotním konfliktům a boji mocí - jej přivedlo k vytvoření vítězného plavce Steveho Costignana. Jeho příběhy, prožívanými ve vzdálených a exotických zemích, byli uchváceni čteváři nesčetných magazinů. Novely, popisující orientální bitvy, zřetelně dokazovaly Howardův talwnt pro psaní romantických "fanfaronád", stále početnější příběhy z Divokého západu, jako např. cyklus Breckinridge Elkins, zase ukazovaly na rostoucí náchylnost - i schopnosti - k využívání témat, které znal z vlastní zkušenosti.

Poezie Roberta E. Howarda - neobyčejná, plné dobrodružství a bitev - si zaslouží nemenší pozornost, než jeho proza. Ukazuje nám skutečného ducha balad a epopejí, posíleného pulzujícím rytmem verše a mohutnou silou autorovy fantazie, která nemá sobě rovnou. Mnohé z těchto veršů se jako "citáty ze starých textů" staly motty nejrůznějších částí jeho příběhů. Musíme litovat, že nikdy nebyl vydán žádnýsoubor Howardovy poezie. Doufejme, že někdy vyjde- posmrtně.

Stejně jako dílo, byl i charakter Roberta Howarda neobyčejný. Tento spisovatel si nade vše oblíbil prostý, starý svět barbarů nebo pionýrů, kde se odvaha a síla uplatnovala víc, než vychytralost a intrikánství, kde nebojácní, tvrdí lidé bojovali a prolévali krev a neprosili nepřátelskou přírodu o milost. Tato filozofie nachází svou podobu ve všech jeho dílech a právě z ní tyto příběhy čerpají svou životnost, kterou lze najít jen u nemnoha jeho vrstevníků. Nikdo nedokázal přesvědčivěji psát o bolesti a násilí, než Howard. Jeho popisy bitev poznamenává instinktivní vycítění taktiky, které by jej ve válečných časech mohlo vynést vysoko. Skutečný Howardův talent byl větší, než si mohli myslet vydavatelé a čtenáři. Kdyby žil, našel by s určitostí své místo ve vážné literatuře epopejí ze svého milovaného jihozápadu.

Je těžké přesně vykreslit, čím se Howardovy příběhy tak odlišovaly, přesto ale lze říci, že jejich skutečné tajemství spočívá v tom, že v každém z nich - nezávisle na tom, zda to je okatě komerční, nebo ne - autor dal něco ze sebe. Převyšoval veškeré finanční ohledy. Dokonce i když se podřídil svým na zisk zaměřeným vydavatelům a kritikům, vynikala jeho vnitřní poctivost a síla a poznamenávala vše, co vychazelo zpod jeho pera. Neobyčejně zřídka se u něj objevovaly postavy zbavené životnosti. Než totiž skončil psát, dostaly všechny vlastnosti opravdovosti, reality. Nezávisle na všeobecné vydavatelské politice čerpal Howard vždy ze studnice svých zkušeností a znalosti života a nikdy nepoužíval zkostnatělé připravené schémata. Nesměřoval jen k popisování námahy a řeží, byla také takřka jediným , kdo dokázal vytvořit reálný pocit hrozného strachu a strašlivé nejistoty. Žádný spisovatel, i kdyby se zabýval nejnepatrnější oblastí literatury, nemů-

že být skutečně dobrý, nebere-li svou práci vážně. Právě takový byl Robert E. Howard, dokonce i tehdy, kdy se mu samotnému zdálo, že tomu tak není. Skutečnost, že tento nádherný umělec mizí z tohoto světa, zatímco davy babralů neustále vyrábějí nesmyslné přízraky, upíry, kosmické lodě a okultistické zločiny, je skutečně smutným důkazem ironie vesmíru.

Howard, který znal tak mnoho etap života na jihozápadu, žil se svými rodiči v polozemědělském městečku Cross Plains ve státě Texas. Psaní bylo jeho jediným povoláním. Jako čtenář volil vážná vědecká díla, pojednávající o tak si vzdálených oborech, jako jsou dějiny amerického jihozápadu, Velká Británie a Irsko nebo celý Východ a Afrika v prehistorických dobách. V literatuře dával přednost mužnosti před vychytralostí a naprosto odmítal modernismus. Měl liberální politické názory, byl zuřivým nepřítelem společenské nespravedlnosti. Jako zábavu měl nejraději sport a cestování, přičemž to druhé pro něj bylo vždy příležitostí k posílání kouzelných dopisů, v nichž se popisy proplétaly s historickými reflexemi. Humor nebyl jehospecialitou, i když měl smysl pro ironii a nevyčerpatelné zásoby srdečnosti a veselosti. Měl hodně přátel, ale nepatřil k žádné literární klice a pohrdal všemi druhy "intelektuálního afektu". Cenil si spíše síly těla a ducha, nežli intelektuální výkony. S mnoha spisovateli fantasy si vyměňoval časté a obšírné dopisy, nikdy se s nimi ale osobně nesetkával. Vyjímkou byl neobyčejně talentovaný E. Hoffman Price, jehož tvorba v Howardovi vyvolala silný dojem.

Robert E. Howard měřil více než metr osmdesát a měl mohutnou postavu rozeného válečníka. Byl také, mimo keltských modrých očí, velice tmavého typu. V posledních letech vážil průměrně devadesát kilogramů. Vždy si cenil drsného, prostého způsobu života a - ne náhodou - připomínal svého vlastního slavného hrdinu Conana Cymeřana. Smrt tohoto jentřicetiletého spisovatele je vážnou ranou literatuře fantasy.

Knihovna Roberta E. Howarda byla odkázána Howard Payne College, kde se má stát základem sbírky knih, dopisů a rukopisů - Sbírky Zasvěcené Památce Roberta Ervina Howarda.

UDOLÍ
ČERVA

The Valley of the Worm

Vyslechněte si příběh o Njordovi a Nestvůře. Existuje mnoho verzí tohoto příběhu. Hrdina se v nich jmenuje Tyros, Perseus, Siegfried, Beowulf nebo svatý Jiří, ale ve skutečnosti to byl Njord, kdo se setkal s nestvůrou, plazící se z pekelných propastí. Díky tomuto setkání vznikla řada hrdinských legend, opakovaných tak dlouho, až se z nich vytratilo i poslední zrnko pravdy, které zmizelo na smetišti zapomenutých pohádek. Vím, o čem mluvím, protože Njordem jsem byl právě já.

Ležím a čekám na smrt, která se ke mně plazí jako slepý slimák, ale mé sny jsou plné zářivých obrazů a nádherných scén. Nesním o obyčejném, nemocí zničeném životě Jamese Allisona, ale o zářivých hrdinech velkých představení, jež se už odehrály a ještě se odehrají. Vidím totiž, i když jen nezřetelně, nejen stíny, jež se za mnou táhnou z minulosti, ale i ty, které teprve přijdou, stejně jako pěšák v dlouhém průvodě vidí daleko před sebou řadu postav, jež jej předešly, jak mizí za odlehlým pohořím. Jsem jedním z nich a všemi najednou, v této přehlídce masek, přestrojení a tvarů, které byly, jsou a budou viditelnými projevy mámivého, nehmotného ducha, jež ale přesto žije a nosí nyní dočasně, krátkodobé jméno Jamese Allisona.

Každý muž a každá žena na světě jsou částí i celkem podobné kavalkády bytostí a stínů, ale nemohou se nato pamatovat - jejich mysl nedokáže překročit úzké a strašlivé propasti temnot, jež oddělují tyto krátkodobé tvary které putující duch, bytí nebo duše používá jako tělesnou schránku. Já si pamatuji. To, že to dokážu, je možné nejpodivnější ze všech příběhů. Když tady ale takto ležím a nade mnou se pomalu rozprostírají černá křídla smrti, odvíjejí se před mýma očima obrazy mých minulých životů a vidím se v mnoha podobách a formách - hrdiny, hrdopýška, zbabělce, milence, hlupáka - v každé, jíž lidé kdykoli byli nebo budou.

Byl jsem v mnoha zemích a mnoha podmínkách vždy Člověkem. A přesto - i to je zajímavé - má řada převtělení jde jednou přímou cestou. Nikdy jsem nebyl někým, kdo by nenáležel k té neklidné rase, zvané kdysi lidem z Nordheimu, pak Árijci, a která je dnes nazývána mnoha jmény a názvy. Jejich historie je mou historií - od prvního zakvílení mláděte holé bílé opice někde v arktických pustinách, až po smrtelný výkřik posledního zdegenerovaného potomka nejvyšší civilizace v nějaké zamlžené, neznámé budoucnosti.

Jmenoval jsem se Hialmar, Tyros, Bragi, Horsa, Erik a John. S rukama zbrocenýma krví jsem kráčel po prázdných ulicích Říma za plavovlasým Brennem. S Alarichem a jeho Goty jsem procházel zničenými plantážemi a všude kolem bylo jasno jako ve dne, protože hořící statky osvětlovaly svět ve dnech, kdy Impérium naposled vydechlo pod našimi meči. To já jsem se s mečem v ruce hnal zpěněným pěťbojem z Hengistovy lodi, abych položil základy Anglie. Když Leif Šťastný poprvé spatřil široké světlé pláže neznámého pobřeží, stál jsem vedle něj na přídi drakkaru a vítr si pohrával s mým plavým vousem. Když Godfried de Bouillon vedl své křižáky na hradby Jeruzaléma, byl jsem mezi nimi i já v ocelovém pancíři a přilbou na hlavě.

Já ale nechci mluvit o žádném z těchto příběhu. Zavedu vás do minulosti tak vzdálené, že doby Brennovy i Říma jsou vedle nich včerejškem. Nepovedu vás staletími a tisíciletími, ale celými epochami, skrytými eony let, o nichž nemají ani tušení dokonce ani ti nejšílenější z filozofů. Dál, dál a dál se musíme ponořit do temné minulosti, abychom se dostali až k počátkům mé rasy- rasy modrookých, plavovlasých tuláků, vrahů, milenců, nepřekonatelných lupičů a cestovatelů.

Poslyšte příběh o Njordovi, přemožiteli Nestvůry, o prevzoru celého cyklu hrdinských legend, jež ještě nedosáhl svého konce, o strašlivé osnově reality, ukryté v časem znetvořených mýtech o dracích, příšerách a nestvůrách.

Nebudu mluvit jen Njordovými ústy, jsem stejně tak Jamesem Allisonem, jako jsem byl Njordem. Když budu vyprávět, budu podávat některé jeho myšlenky, sny a činy ústy soudobého člověka, aby se pro vás jeho sága nestala nesmyslným bláboleм. Jeho krev koluje ve vašich žilách, jelikož jste syny téže rasy, ale leží mezi vámi temné propasti času. Činy a touhy našeho hrdiny by se vám zdály tak cizí, jak se zdá džungle, obydlená lvy, cizí bílým stěnám městských domů.

Byl to podivný svět, v němž žil, miloval i bojoval Njord, je tak vzdálený, že dokonce ani má paměť, uvyklá překračovat minulé doby, v němž nedokáže rozeznat charakteristické rysy. Ne jednou, ale mnohokrát se od těch dob změnila tvář země, objevovaly se a mizely celé světadíly, moře měnila svou polohu a řeky svá koryta, přišly a zmizely ledovce, hvězdy a souhvězdí na obloze mizely a měnily své tvary.

Bylo to už tak dávno, že má rasa ještě žila v Nordheimu, ale historické pouti mého lidu už začínaly. Modrooké, světlovlasé kmeny se bydávaly na východ, jih i západ a staletí trvající cesty je vedly kolem světa. Zanechávali své kosti a své stopy v prapodivných zemích a v divokých pustinách. Také já jsem vyrostl a zmužněl za jedné takové pouti. Mé znalosti o vlasti, ležící někde naseveru, byly utvořeny ze vzpomínek, nezřetelných jako sny, o oslnivě bílých pláních, o ledových polích, o velikých ohních, planoucích v kruhu kožených stanů, o světlých vlasech vlajících ve vichřici, o slunci, zapadajícím za ponurou stěnou šarlatových mraků, rozpalujícím udusaný sníh, na němž v kalužích červenějších než plamen západu, ležely nehybné postavy.

Tato poslední vzpomínka je zřetelnější, než ostatní. Týká se, jak jsem se dozvěděl za mnoho let, Jotunheimských plání, na nichž se odehrála tak strašná bitva - legendární bitva Esirů - že se o ní zpívaly písně ještě po mnoho století, a že ještě i dnes žije nezřetelná vzpomínka na ni v legendách o Ragnaroku a Goetterdaemmerungu. Díval jsem se na ni jako nemluvně u prsu, takže jsem musel žít asi...ne, neřeknu to, protože bych byl považován za blázna a geologové i historici by se proti mně postavili, aby mě znemožnili.

Vzpomínky na Nordheim byly ale jen nezřetelné a zamlžené, překryté obrazy dlouhého putování, za něhož jsem prožil svůj život. I když jsme nemuseli udržovat stále stejný směr, směřovali jsme stále k jihu. Nejednou jsme se zdržovali na nějakou dobu v žírných horských údolích nebo na řekami oplývajících pláních, vždy jsme se ale znovu vydávali na cestu. Nejen proto, že byl hlad nebo sucho. Často jsme odcházeli ze zemí bohatých zvěřinou a divoce rostoucím obilím, abychom se vydávali do pustin. Neznali jsme odpočinek, i když nás poháněly jen naše nepokojné touhy. A přesto to všechno bylo v souladu s kosmickými zákony, jejichž existence nám byla jasná asi tak, jak je jasné divokým husím za jejich letů kolem světa. A tak jsme nakonec dorazili do Země nestvůry.

Začnu svůj příběh od chvíle, kdy jsme se blížili k džunglemi porostlým horám, páchnoucím hnilobou a kypícím množícím se životem. Za horké, dusné noci bylo neustále slyšet rytmus divošských tam-tamů. Přišli za námi a pokoušeli se zpochybnit naše právo k průchodu- nevysocí, robusní, černovlasí, ponalovaní, krutí, ale bezpochyby

bílí lidé. Už dávno jsme znali jejich rod. Byli to Piktové, nejbojovnější ze všech cizích ras. Už dříve jsme se setkali s jejich kmeny v hustých lesích a údolích u horských jezer, ale uplynulo již mnoho měsíců od posledního setkání s nimi.

Tento kmen byl, jak soudím, nejvýchodnější větví své rasy. Byl nejprimitivnější a nejdivočejší ze všech, se kterými jsem se dosud setkal. Byl už velice podoben černým divochům z džunglí, i když v tomto prostředí žili teprve několik generací. Tyhle lidi pohlcovala džungle, ztírala jejich staré znaky a přizpůsobovala je svým strašným požadavkům. Přímou cestou směřovali k lovu lidských hlav, od kanibalismu je dělil jen krok, který, jak soudím, ještě než vyhynuli, stačili učinit. Tyto záležitosti jsou přímým důsledkem života v divočině. Piktové se neučili od černých lidí, jelikož v pohoří v těch dobách žádní černoši nežili. Později přišli z jihu a Piktové si je nejdříve zotročili, ale pak jimi byli pohlceni. Moje sága o Njordovi se ale tohoto příběhu netýká.

Vkročili jsme na toto strašné kopcovité území, volající propastmi barbarství a primitivity. Náš národ šel pěšky - starci s vyhublými končetinami, podobni vlkům s dlouhými vousy, plavovlasé, rozcuchané ženy s nemluvnaty v náručí, nemluvnata, která nikdy neplakala - snad jen ze vzteku. Nevzpomínám si, kolik nás bylo. Pouze to si pamatuji, že nás bylo asi pět set bojovníků. Bojovníci byli všichni muži, od dětí, které byly schopny unést luk, až po nejstarší ze starců. V těch strašných, krutých dobách byl bojovníkem každý. Byli-li naše ženy přitlačené ke zdi, bojovaly jako tygřice. Viděl jsem také dítě, které otočilo hlavu a zakouslo se do nohy, která jej ušlapávala k smrti.

Ano, byli jsme bojovníky! Dovolte mi, abych vám vyprávěl o Njordovi. Jsem na něj hrdý, zvlášť když vidím ubohé, ztuhlé tělo Jamese Allisona, jež je nyní mou dočasnou schránkou. Njord byl vysoký, širokoplecý, měl silné ruce a nohy. Dlouhé a mohutné svalstvo neznamenalo jen sílu,ale také rychlost a vytrvalost. Dokázal bez únavy běžet třeba celý den. Ohromující rychlost pohybů jej měnila v rozmazanou skvrnu. Kdybych vám začal vyprávět o jeho síle, nazvali byste mě lhářem. Na světě dnes nežije člověk, který by byl schopen napnout luk, který Njord běžně používal. Rekor ve střelbě z luku drží jistý turecký lukostřelec, který vyslal šíp do vzdálenosti 482 yardů. V mém kmeni nebylo mladíka, který by nedokázal zlepšit tento výsledek.

Když jsme vkročili do džungle, uslyšeli jsme tam-tamy, které se ozývaly z tajuplných údolí, dřímajících mezi horami. Na široké otevřené pláni jsme se setkali se svými nepřáteli. Nebylo možné, aby nás ti Piktové znali alespoň z pověstí, protože by se tak neobjécně nevrhli do útoku, i když byli početnější než my. Nepokoušeli se o žádnou lest. Seskakovali ze stromů, tančili, zpívali válečné písně, vykřikovali barbarské hrozby. Naše hlavy budou viset u nohou jejich bůžka, naše plavovlasé ženy budou rodit jejich syny. Ho! Ho! Ho! Při Ymirovi! To se rozesmál Njord a ne James Allison. Právě tak jsme se smáli my, Esirové, když jsme slyšeli ty výhrůžky, hlubokým smíchem, burácejícím z širokých, mohutných hrudí. Naši cestu poznamenávaly krev a oheň, byli jsme zabíječi, lupiči, kteří kráčeli s mečem v ruce celým světem. Hrozby tohoto kmene probudily náš smysl pro černý humor.

Vydali jsme se k nim, byli jsme pod vlčími kůžemi nazí, mávali jsme bronzovými meči. Náš zpěv zněl nad planinou jako hřmění. Piktové po nás vystřelili z luků a my jim odpověděli stejně. Vestřelbě se nám nemohli rovnat. Mraky našich šípů na ně padaly se svištěním a oni padali jako listí na podzim. Konečně se s vytím a pěnou u rtů jako divocí psi vrhli proti nám do boje muže proti muži. Také my, zachváceni bojovou horečkou, jsme odhodili luky a vrhli se

na ně, jako milenci běžící za svou láskou.

Při Ymirovi! ta bitva byla k zešílení, dokázala vás opojit zuřivostí a krveprolitím. Piktové byli stejně bojovní jako my, ale my jsme je převišovali mohutností těla, ostřejšími smysly, většími taktickými schopnostmi. Zvítězili jsme, protože jsme byli vyspělejší rasou, ale nebylo to snadné vítězství. Těla padlých pokryla krví nasáklou zemi, než konečně zakolísali a my je zabíjeli, když prchali k okraji lesa.

Popsal jsem tu bitvu několika suchými slovy. Nejsem schopen popsat to šílenství, zápach krve a potu, těžké vzdechy, napjaté svalstvo, třesk kostí praskajících pod těžkými ranami, trhání a sekání těl a především nelítostnou, bezmocnou krutost celého toho výjevu, v němž neplatila žádná pravidla a každý bojoval, jak chtěl a uměl. Kdybych to měl všechno popsat, zachvěli byste se hrůzou. Dokonce i já ve své současné podobě, i když si uvědomuji to, že jsem součástí té doby, trnu hrůzou při vzpomínce na ta jatka. Milosrdenství se tehdy ještě nezrodilo, snad jen ve formě individuálních činů. O pravidlech boje se nikomu ani nesnilo. V těch dobách člověk bojoval již od narození zuby nehty a neprojevoval ani nečekal milost.

Takže jsme vyvraždovali prchající Pikty a naše ženy vešly na bitevní pole, aby kameny dobíjely raněné nepřátele, anebo aby jim měděnými noži podřezávaly hrdlą. Nikoho jsme nemučili. Nebyli jsme krutější než bylo třeba. Životní zákony byly nelítostné, ale dnes je více nesmyslné krutosti, než jsme si tehdy vůbec dokázali představit. Nevraždili jsme raněné zajatce z nějaké neospravedlnitelné touhy po krvi. Prostě jsme věděli, že naše šance na přežití roste s každým zabitým nepřítelem.

Přesto ale došlo k několika činům milosrdenství. Tak tomu bylo i v této bitvě. Byl jsem zaměstnán bojem se zvlášť mužným nepřítelem, Neuspořádané černé vlasy toho muže dosahovaly sotva k mé bradě, přesto byl sestaven z ocelových svalů a dokonce blesk byl zřejmě jen o málo rychlejší než on. Měl železný meč a kožený štít. Já bojoval palcátem. Tento boj nasytil dokonce i mou po boji toužící duši. Krvácel jsem z několika ran, než konečně jedna ze strašných ran rozbila jeho štít jako kousek hadrů a chvíli nato se můj palcát setkal s jeho nechráněnou hlavou. O, Ymire! I ted mi mrzne úsměv na rtech a zůstávám udiven tvrdostí lebky tohoto Pikta. Po takovém úderu se mozek musel rozstříknout jako voda. Na Piktově hlavě se otevřela strašná rána a on sám padl omráčen na zem. Nechal jsem jej tam v přesvědčení, že je mrtev a přidal jsem se k vraždění prchajících bojovníků.

Když jsem se páchnoucí potem a krví vrátil na bojiště, v rukou palcát ušpiněný mozky a škraloupy krve, uviděl jsem, že můj nepřítel ožil a nahá rozcuchaná dívka se připravuje zabít jej kamenem, který sotva unesla. Chvilkový rozmar mě přiměl, abych ránu zadržel. Boj mi způsobil radost a obdivoval jsem tvrdost nepřítelovy lebky.

Tábor jsme postavili opodál. Na veliké hranici jsme spálili těla našich padlých a oloupená těla nepřátel jsme z planiny svrhli do údolí jako hostinu pro hyeny, šakaly a supy, kteří se tam již shromažďovali. Tu noc jsme postavili bdělé hlídky, ale nikdo na nás nezaútočil. Daleko v džungli jsme ale viděli rudé záblesky ohňů, a když se vítr otočil, uslyšeli jsme dunění tam-tamů a ďábelské výkřiky a řev - snad pláč za mrtvými, snad prostě výkřiky vzteku.

Ani v dalších dnech nezaútočili. Ošetřili jsme zajatcova zranění a rychle jsme se naučili jeho primitivní řeči. Tak moc se lišila od naší, že si nedokážu představit, že by oba jazyky mohly pocházet zestejného základu.

Jmenoval se Grom a byl, jak se chlubil, velikým lovcem a bojovníkem. Ochotně s námi mluvil a nezlobil se. Široce se usmíval, při-

čemž ukazoval tesákům podobné zuby. Drobné oči se leskly zpod nečesané černé hřívy, padající na nízké čelo. Jeho obratné klouby byly jako opočí.

Velice jej zajímali jeho přemožitelé, i když nedokázal pochopit, proč byl ušetřen. Až do konce toto tajemství nerozluštil. Piktové se žídili zákony boje o život ještě bezohledněji než my, Esirové. Byli praktičtější, což bylo důsledkem jejich usedlého způsobu života. Nikdy se nepouštěli tak daleko a tak bezcílně jako my. A přesto jsme byli ve všech směrech vyšší rasou.

Pod dojmem z naší inteligence a válečných schopností nám Grom navrhl, že se vrátí do hor a v našem jménu uzavře mír se svým lidem. Bylo to pro nás bezvýznamné, ale dovolili jsme mu odejít. O otrokářství neměl nikdo ještě ani tušení.

Tak se tedy Grom vrátil ke svému lidu a my jsme na něj zapomněli. Jen za lovů jsem byl opatrnější. Myslel jsem si, že někde leží a čeká, aby poslal šíp do mých zad. Až jednoho dne jsme uslyšeli dunění tam-tamů a na okraji džungle se objevil Grom s tváří roztaženou Gorilím úsměvem. S ním přišli i pomalovaní, oblečení do kůží a ozdobeni ptačími pery náčelníci klanů. Naše bojovnost je vylekala a ještě většímdojem zapůsobilo to, že jsme ušetřili Grome. Nechápali milosrdenství - podle jejich názoru jsme si je cenili příliš málo na to, abychom se namáhali zabít někoho, kdo byl v naší moci.

A tak jsme uzavřeli mír. Bylo hodně kraválu, mnoho podivných zaklínání a rituálů. My jsme přísahali jen při Ymirovi a nikdo z Esirů takovou přísahu nikdy neporušil. Oni se zaklínali živly, svým bůžkem, sedícím v cgýši, v níž hořel věčný oheň a zcvrklá stařena mu vyhrávala celou noc na koženém bubnu, a také ještě jinou bytostí, příliš strašnou, aby ji nazvali jménem.

Pak jsme usedli do kruhu kolem ohniště, ohryzávali jsme maso z kostí a pili jsme ohnivý nápoj z divoce rostoucího obilí. Udivuje mě, že se tato hostina nestala masakrem, protože tento nápoj měl tu ďábelskou moc, že jsme měli pocit, jako by se našimi mozky provrtávali červi. Ale z této pitky nevzniklo nic strašného a my od těch dob žili s našimi barbarskými sousedy v míru. Naučili nás mnoha věcem a od nás toho přejali ještě daleko víc. Ukázali nám ale, jak se vyrábí a opracovává železo, protože to uměli, jelikož v jejich horách se nenacházela měď. Rychle jsme je předstihli i v tomto umění.

Klidně jsme chodili do jejich vesnic - skládaly se z několika hliněných chýší na svazích kolem štítů, ve stínu obrovských stromů. My jsme Piktům také dovolovali navštěvovat naše tábory - řídké řady kožených stanů na planině, kde se odehrála bitva. Naši mládenci si nevšímali jejich podsaditých dívek s očima jako uhlíky, a naše štíhlé dívky s plavými vlasy také nepřitahovali barbaři s chlupatými hrudníky. Dlouholeté spolužití by určitě odstranilo vzájemnou nechuť a obě rasy by se nakonec smísily v jeden lid. Než k tomu ale došlo, Esirové odešli a zmizeli v tajemných mlhách jihu. Před tím exodem jsme ale ještě prožili hrůzu ze setkání s Nestvůrou.

Často jsem chodil na lov s Gromem, který mě doprovázel neobydlenými, spícími údolími i nahoru, do strmých úbočí hor, kde dosud nestanula lidská noha. Byla tam ale kotlina, daleko, uprostřed celého toho bludiště na jihozápadě, do níž nechtěl za žádnou cenu vkročit. Na jejím dně bylo vidět zbytky rozbitých sloupů, pozůstatků dávno zapomenuté civilizace. Grom mi je ukázal ze stráží, které ležely na obvodu tohoto tajemného místa. Nechtěl ale do kotliny sejít a odrazoval mě od této výpravy. Bál se otevřeně promluvit o nebezpečí číhajícím v kotlině, které muselo být hroznější než tygr, nebo dokonce mohutní sloni, jejichž skázonosná stáda

občas přicházela z jihu.

Ze všech zvířat na světě se Piktové báli, jak mi to hrdelním jazykem vysvětlil Grom, pouze Sathy, velikého plaza a vyhýbali se místu, kde bydlel. Ale existovalo ještě něco, čeho se také báli a to něco mělo jakousi souvislost s Údolím popraskaných balvanů, jak zvali místo, kde ležely rozbité sloupy. Bylo tomu už dávno, jejich předkové teprve dorazili do tohoto kraje, kdy se odvážili vejít do tohoto údolí a celý jejich klan okamžitě zahynul hrozným, nikdy neobjasněným způsobem. Alespoň Grom mi to nedokázal vysvětlit. Hrůza přišla odněkud ze země a nebylo dobré o tom mluvit. Věřili totiž, že To lze přivolat tím, že se o Tom bude mluvit - ať již to bylo cokoli.

Grom byl ale ochoten lovit se mnou kdekoli jinde. Byl to největší z piktských lovců a prožili jsme spolu mnoho nebezpečných dobrodružství. Kdysi jsem železným mečem, který jsem si sám vykoval, zabil nejstrašnější ze všech bestií - starého šavlozubého tygra, který sice více než cokoli jiného připomínal tygra, ale ve skutečnosti měl spíše stavbu těla jako medvěd, přes nepochybně kočičí hlavu. Měl mohutné tlapy a nízké, podsadité tělo. Zmizel ze zemského povrchu, protože byl příliš strašnou šelmou, dokonce i na tyto temné doby. Síla jeho svalů a jeho krutost vzrůstala, ale jeho mozek se zmenšoval, až nakonec šavlozubec ztratil pud sebezáchovy. Zničila jej Příroda, dbající o zachování rovnováhy. Kdyby totiž jeho síla byla spojena s inteligencí, zničil by všechny ostatní formy života. Byl to výstřelek evoluce - šíleného vývoje, zaměřeného na zuby a drápy, na ničení a zabíjení.

Zabil jsem šavlozubce v boji, který si sám o sobě zaslouží píseň. Ležel jsem pak po dlouhé měsíce se strašnými ranami, nad nimiž kroutili hlavami i nejtvrdší bojovníci. Piktové tvrdili, že se doposud nikomu nepodařilo zabít tuto bestii bez pomoci. A přesto jsem se, ke všeobecnému údivu, uzdravil.

V době, kdy jsem ležel u bran do království smrti, došlo k rozkolu v našem kmeni. Takové mírové rozkoly se stávaly velice často a ve značné míře přispívaly k tomu, aby se plavovlasé kmeny rozšířily po celém světě. Čtyřicet pět mladých mužů si vybralo družky a odešli, aby si založili vlastní klan. Nedošlo k žádné revoltě. Tento národní zvyk přinesl plody v pozdějších dobách, kdy se kmeny, pocházející z téhož základu, setkávaly po staletích odloučení a s živelnou radostí si podřezávaly hrdla. Arijské a praarijské národy měly vždycky tendenci k tomu, aby se rozdělovaly, klany se oddělovaly od hlavního kmene a drobily se.

Ti mladí lidé, jež vedl můj druh ve zbrani Bragi, si vzali dívky a vydali se k jihozápadu, kde si za sídlo vybrali Údolí popraskaných balvanů. Piktové je varovali, připomínali jim strašlivý osud, který tam na ně čeká, ale Esirové se jenom smáli. Vlastní strašáky jsme ponechali na ledových pustinách smutného, dalekého severu, strašidla jiných národů na nás nedělala žádný dojem.

Jen co jsem byl opět při síle, připjal jsem si meč a vydal jsem se planinou navštívit Bragiho klan. Grom mě nedoprovázel. Už několik dnů se v ležení Esirů neobjevil. Přesto jsem ale našel cestu. Dobře jsem si to místo, z něhož jsem se díval najezero v horním konci údolí a na hustý les na jeho dolním konci, pamatoval. Ohraničovaly je strmé strže, ostré svahy je oddělovaly z obou stran od okolí. U níže ležícího, severozápadního vchodu do údolí bylo místo, hustě poseté zničenými sloupy. Některé z nich se tyčily vysoko nad stromy, jiné se rozpadly a vytvořily hranice mechem porostlého kamení. Jaká rasa je vybudovala, nevěděl nikdo. Vylekaný Grom se ale přesto zmínil o vlasatém, opici podobném stvoření, tančícím za měsíčního světla při hudbě píšťalek, vzbuzující šílenství a strach.

Vykřikovali hrozby a házeli dolů kameny. Nikdo ale neslyšel, že by dopadly na dno studně. Pak uslyšeli vysoké tony hudby. Z díry vyskočila hnusná, člověku podobná bytost, která tančila za doprovodu píšťalky, jež držela v nestvůrných dlaních. Bojovní Piktové se při pohledu na tuto bytost velice podivili. Hned za ní se z podzemní chodby vynořila ohromná bílá masa, slizká, kterou střely prorážely, ale již nedokázaly zastavit, do níž se zasekávaly meče, které ji nedokázaly zabít. Slizká nestvůra se vrhla na bojovníky. Rozdrtila je na rudou kaši, roztrhala na kousky tak, jak chobotnice trhá malé rybičky, vysála z nich krev a požírala je, i když se ještě bránili a křičeli. Ti, kterým se podařilo přežít, se dali na útěk a nestvůra je pronásledovala až k samotnému okraji údolí, na nějž ale nedokázala své obrovské tělo vytáhnout.

Nikdy víc se už neodvážili vejít do tohoto tichého údolí. Mrtví ale přicházeli jako sny k šamanům a starcům a sdělovali jim neobyčejné strašlivé tajemství. Vyprávěli o prastaré rase napůl lidských bytostí, která kdysi žila v těchto místech a která ke svým tajemným, nikdy nevyjasněným cílům vztyčila ty sloupy. Bílá příšera ze studně byla božstvem těch bytostí, božstvem, povolaným z pekel pomocí lidem neznámých kouzel. Chlupatá bytost byla pomocníkem, stvořeným proto, aby božstvu sloužil. Byl to beztvarý, prvotní duch, povolaný z hlubin a oblečen do těla, jež je organické, ale přesto mimo lidské chápání. Prastará, napůl lidská rasa již dávno zmizela v pekle, odkud vyšla za temného úsvitu světa, ale její zvířecí božstvo a jeho nelidský otrok stále ještě žili. Oba dva byli ale vytvořeni z organické hmoty, takže je bylo možné poranit, ale lidé neznali zbraň, která by byla dost mocná na to, aby je zabila.

Bragi a jeho klan dokázali v údolí prožít dlouhé týdny, než ta hrůza přišla. Teprve včerejší noci byl Grom, který lovil v okolí, což byl důkaz jeho odvahy, vystrašen vysokými tony ďábelské melodie. O něco později slyšel šílenou vřavu lidských hlasů. Padl tvářÍ k zemi a ležel, kryjící hlavu v trsu trávy. Nedokázal se pohnout, dokonce ani po tom, kdy utichl křik, vystřídaný hnusným mlaskáním a zvuky strašlivé hostiny. Za úsvitu se se strachem vydal ke strži a podíval se do údolí. Pohled na pohromu, i když se díval z daleka, jej dohnal k panickému útěku. Pak si uvědomil, že musí varovat náš národ. Cestou do tábora na planině mě spatřil, jak scházím do údolí.

Tohleto mi vyprávěl Grom a já, bradou opřen o dlaň, se pohroužil do smutných myšlenek. Současný jazyk nedokáže vyjádřit ty kmenové svazky, které v těch dobách hrály důležitou roli v životě každého muže a každé ženy. Vesvětě, v němž se ze všech stran vztahovaly drápy a hrozily zuby, kde se všechny ruce, kromě těch, které patřily členům kmene, zvedaly proti jednotlivci, v tom světě byl pocit sounáležitosti něčím silnějším, něčím víc, než jen prázdným slovem, jímž se stal dnes. Byla to stejná část člověka, jako jeho srdce nebo pravá ruka. Tak to muselo být. Jen tak, sloučeno do nedělitelných skupin, mohlo lidstvo přežít v příšerných podmínkách pradávného světa. A tak tedy žal, jež jsem cítil po Bragiho smrti, žal po zbitých mladých mužích a rozesmátých, bílých dívkách mizel v moři smutku a vzteku, jehož intenzita a hloubka měly určitě kosmické rozměry. Seděl jsem zamračený a vedle mne dřepící Grom se díval střídavě na mne a na hrůzné údolí, kde se jako rozbité zuby kvákajících čarodějnic z moře listí tyčily prokleté sloupy.

Já, Njord, jsem nepatřil mezi ty, kteří příliš namáhají svůj mozek. Žil jsem ve světě, kde rozhodovala fyzická síla, za mne mysleli starci kmene. Patřil jsem ale k rase, jejímž osudem nebyla jen fyzická, ale i duševní dominance. Prostě jsem nebyl jen svalnatým zvířetem. Seděl jsem tedy a nejprve nezřetelně a pak již naprosto zřetelně , se mi rodil v hlavě plán, jež vyvolal krátký a krutý

smích z mého hrdla.

Vstal jsem a požádal Groma o pomoc. Na břehu jezera jsme navršili velikou hromadu suchého dřeva, polámaných stanových tyčí a kopí. Posbírali jsme ponuré pozůstatky a všechno, co zbylo z Bragove klanu jsme položili na hranici. Pak jsem vykřesal oheň.

Tmavý, hustý dým se zvedl k obloze a já se obrátil ke Gromovi a navrhl jsem mu, aby mne doprovodil do džungle tam, kde se skrývala ta hrozba, pokrytá šupinami - Satha, velký plaz. Pikt se na mne udiveně podíval. Dokonce ani největší z piktských loveů se nikdy nesnažil najít velikého plaza. Moje vůle byla ale jako vítr, který jej strhl s sebou. Vydali jsme se na cestu. Opustili jsme údolí jeho výše ležícím východem, překročili jeho okraj, vyšplhali po svahu a ponořili se do jižních houštin, kde žili pouze nebezpeční obyvatelé džungle. Museli jsme se dostat daleko, než jsme dorazili k dolnímu okraji údolí. Země byla temná a vlhká pod liánami, visícími ze stromů, byla pokryta houbovitým porostem, z něhož pod našima nohama tryskaly stružky vody a lepkavé tekutiny. Byla to, jak tvrdil Grom, země, již navštěvoval Satha, veliký plaz. Poslechněte si, jak vypadal Satha. Nic takového již na zemi není a ani nebylo po nesčíslné věky. Stejně jako draví dinosauři nebo šavlozubec byl příliš strašný na to, aby přežil - zbytek po časech, kdy život i jeho formy byly daleko surovější a hroznější. V mých dobách už nežilo mnoho představitelů jeho druhu, i když snad ještě dokázaly přežít ještě dál na jih, v páchnoucích močálech v džunglích. Byl větší, než kterýkoli z pythonů, které můžeme vidět dnes. Z jeho zubů vytékal jed tisíckrát smrtelnější, než jed kobry královské.

Čistokrevní Piktové jej nikdy neuctívali. Dělali to ale černoši, kteří přišli později. Toto uctívání přežilo i ve smíšené rase, která vznikla zkřížením černochů a jejich bílých vítězů. Pro všechny ostatní byl Satha ztělesněním zla a strachu. Pověsti o něm se dostaly do oblasti démonologie a v pozdějších dobách se stal ďáblem bílých ras. Stygijci jej nejprve uctívali, ale pak, kdy se z nich stali Egyptané, jej nenáviděli jako Seta, Prvotního hada. Pro Semity byl Leviathanem a Satanem. Byl plíživou smrtí, dostatečně strašnou, aby se stala bohem. Podařilo se mi vidět slona, který padlpo tom, co jej Satha kousl, na místě. Viděl jsem jej, viděl jsem, jak se plíží po své stezce džunglí, viděl jsem, jak útočí na své oběti, ale nikdy jsem jej nelovil. Byl příliš nebezpečný, dokonce i pro toho, kdo zabil starého šavlozubce.

Teď jsem jej ale stopoval, stále více se nořic do páchnoucí džungle. Dokonce ani přátelství nedokázalo přimět Groma k tomu, aby mě doprovézel. Radil mi, abych si pomaloval tělo a zazpíval píseň smrti, ale já jsem šel kupředu a neohlížel se na jeho slova.

Nastezce, točící se mezi vysokými stromy, jsem nastražil past. Našel jsem veliký strom, měkký, s porovitými vlákny, ale se silným a těžkým kmenem. Nasekl jsem jej u země tak, aby padl do větví na druhé straně rostoucího menšího stromu. Pak jsem odsekal spodní větve a našel tenký, tvrdý kmínek, který jsem osekal do špice a vrazil kolmo pod ležící velký kmen. Když jsem stal stromek, který jej podpíral, opřel se těžký kmen na tenkém kmínku, k němuž jsem přivázal lianu silnou jako zápěstí.

Pak jsem se vydal na cestu prastarým šerem džungle. Ochromující, ohavný smrad udeřil do mých nozder a mezi bujnými rostlinami se vynořila Sathova odporné hlava, která se hrozivě kolébala sem a tam. Rozeklaný jazyk kmital a obří, strašné, žluté oči se na mne chladně dívaly. Plála v nich zlověstná moudrost temného, pradávného světa, jež nebyl světem lidí. Ustoupil jsem. Necítil jsem strach, jen podivný chlad kolem páteře. Satha se vydal za mnou. V hypnotizujícím tichu se jeho osmdesátistopové tělo zavlnilo nad hnijí-

cími zbytky rostlin. Jeho hlava ve tvaru klínu byla větší než hlava nejmohutnějšího koně, tělo silnější než lidský trup, šupiny se leskly tisíci proměnlivými barvami. Byl jsem pro něj jako myš pro kobru královskou, ale měl jsem zuby, jaké žádná myš nikdy neměla.

Byl jsem rychlý, ale věděl jsem, že nedokážu uhnout před bleskovým úderem trojúhelníkovité hlavy. Nemohl jsem si jej připustit příliš blízko těla. Prchal jsem ztezkou a slyšel za sebou zvuky plazícího se hbitého těla, které se podobaly šelestu větru v trávě.

Byl už blízko, když jsem proběhl pod pastí. A když se pod stromem ocitlo dlouhé, lesklé tělo, uchopil jsem oběma rukama lianu a prudce trhl. Obří kmen s rachotem padl na šupinatý Sathův hřbet, asi šest stop za jeho hlavou.

Doufal jsem, že mu ten úder zlámě vaz, ale nemyslím, že se tak stalo. Obrovské tělo se svinulo a zkroutilo, mohutný ocas bil kolem sebe a srážel křoviny jako cep. Když kmen spadl, veliká hlava se otočila a se strašlivou zuřivostí zaútočila na strom. Mohutné zuby rozdrásaly kůru a dřevo jako ostří dýk. Po chvíli Satha jakoby pochopil, že bojuje s neživým nepřítelem a otočil se ke mně. Stál jsem mimo jeho dosah. Zvedl šíji porostlou šupinami, rozevřel čelisti a ukázalstopu dlouhé zuby. Jed, který z nich tekl, by dokázal propálit i skálu.

Myslím si, že kdyby nebylo zlomené větve, která se vnořila hluboko do jeho boku a držela jej jako harpuna, dokázal by se díky obrovské síle dostat zpod kmene. Jeho sykot přehlušoval hlasy džungle, jeho oči do mne vpalovaly s výrazem tak koncentrované nenávisti, že jsem se mně otřásl. O ano, věděl, že jsem to já, kdo jej chytil. Přiblížil jsem se natolik blízko, kolik mi dovolila odvaha a rychlým, silným hodem jsem probil jeho krk kopím hned pod otevřenou tlamou. Kopí jej přibilo ke kmeni.Dost jsem riskoval. Byl daleko od smrti a věděl jsem, že stačí chvilka, aby se vyrval s pasti a získal svobodu pohybů, důležitou k tomu, aby mě udeřil. Ale právě během té chvíle jsem přiběhl, vložil do úderu mečem veškerou sílu a usekl jsem odpornou hlavu.

Svíjení uvězněného sathy nebylo ničím proti křečovitým pohybům bezhlavého těla po smrti. Ustoupil jsem a odtáhl s sebou velikou hlavu. V bezpečné vzdálenosti od svíjejícího těla jsem se pustil do práce. Obcoval jsem s čistou smrtí - ještě nikdy nikdo z lidí nepracoval opatrněji než já v té chvíli. Z kořenů velikých zubů jsem vytáhl jedové váčky, po čemž jsem v jedu namočil ostří jedenácti šípů. Pečlivě jsem si hlídal, aby se do styku s jedem dostaly pouze bronzové hroty, protože jed by snadno rozežral dřevěné části šípů. V té době se, hnán zvědavostí a přátelstvím, objevil v houští Grom.Když spatřil Sathovu hlavu, roztáhl ústa.

Po dlouhé hodiny se hroty šípů namáčely v jedu, až se jejich povrch pokryl smrtonosným jedovatým povlakem a semtam se objevily drobné body, místa, kde jed prožral bronz. Pak, i když už nastala noc a kolem bylo slyšet jen řev lovících dravců, jsme se spolu s Gromem vydali džunglí zarostlými horami, abychom za úsvitu stanuli na okraji strže nad Údolím popraskaných balvanů.

U vchodu do údolí jsem zlámal kopí, z toulce jsem vytáhl a polámal všechny neotrávené šípy. Pomaloval jsem si tvář a ruce tak, jak si je Esirové malují pouze tehdy, když se vydávají na jistou smrt. Vítr čechral mou plavou hřívu, když jsem tváří otočený k východu zpíval píseň smrti. Pak jsem se s lukem v ruce vydal do údolí.

Grom neměl odvahu jít se mnou. Zůstal ležet na zemi na břiše a vyl jako umírající pes.

Přešel jsem kolem jezera a přes tichý tábor, kde stále ještě

doutnaly zbytky pohřební hranice. Vešel jsem mezi stále silnější kmeny stromů. Kolem se tyčily sloupy - beztvaré hromady, zbytky dávno minulých dob. Stromy rostly stále hustěji vedle sebe a světlo bylo ponurejší pod jejich korunami, bohatě obsypanými listovím. V šeru jsem uviděl trosky svatyně, rozpadlé kyklopské zdi, hromady opadané omítky, kamenné bloky, ležící v prachu. O asi šest set yardů blíže se tyčil za mýtinou před svatyní asi osmdesát nebo devadesát stop vysoký sloup. Byl tak poničený, proděravělý časem a počasím, že by se na něj bez nesnází vyšplhalo kterékoliv dítě z mého kmene. Když jsem jej uviděl, změnil jsem svůj plán.

Došel jsem k troskám. Spatřil jsem mohutné, rozpadávající se zdi, které podpíraly kopuli střechy, která byla tak děravá, že připomínala mechem porostlá žebra kostry nějakého mýtického tvora. U vchodu stály mohutné sloupy, mezi nimiž by dokázalo projít deset slonů vedle sebe, Na sloupech snad byly kdysi vyryty nějaké hieroglyfy nebo nápisy, ale již dávno je setřel čas. Řada lépe dochovaných sloupů uvnitř ohraničovala velikou místnost. Na každém ze sloupů byl vztyčen plochý piedestal. Nezřetelná instinktivní představa mi vybavila nejasný obraz odporných, hnusných bytostí, sedících na těchto piedestalech během nepředstavitelných obřadů, které měly původ někde za temného úsvitu světa.

Nebyl tam žádný oltář. Jen otvor v kamenné podlaze, vedoucí do studně nebo štoly, a kolem něj podivné, hrozné plastiky. Vytrhával jsem z rozpadajících se základů veliké kusy kamenů a házel je do štoly, která zešikma mizela dole, v naprosté tmě. Slyšel jsem, jak se kameny odrážejí od stěn, ale ani jednou jsem neslyšel zvuk úderu o dno. Kámen za kamenem padal do díry a za každým letělo prokletí. Až jsem konečně uslyšel zvuk, který nebyl ozvěnou padajících kamenů. Zestudně se ozýval magický, démonický zvuk píštalky, úplná symfonie šílenství. Hluboko v temnotách jsem postřehl hrůzyplný lesk obrovské bílé masy.

Čím víc byla hudbaslyšet, tím víc jsem ustupoval. Širokou branou jsem vyšel ven. Uslyšel jsem drápání a šramocení a po chvíli se z průchodu mezi sloupy vynořila neobvčejné tančící postava. Byla vzpřímená jako člověk, ale porostlá kožešinou, nejhustší na místě, kde by měla být tvář. Pokud vůbec měla uši, nos a ústa, já je neviděl. Z kožešinové masky se díval jen pár vytřeštěných rudých očí. Ve znetvořených rukou tento tvor držel podivuhodnou soupravu píšťalek, do kterých neustále foukal, když tančil a dělal groteskní pohyby a skoky a šel směrem ke mně.

Ze svatyně jsem uslyšel odporný zvuk třaslavé masy, která se škrábala ze studně. Vytáhl jsem šíp, napjal a se zasvištěním jsem jej poslal přímo do prsou tančícího tvora. Padl, jako by jej zasáhl blesk, ale k mému údivu zněla píšťalka dál, i když vypadla ze znetvořených rukou. Rychle jsem utekl za sloup a bez ohlížení jsem se na něj vydrápal. Když jsem dosáhl vrcholu a pohlédl dolů, způsobil sok a údiv že jsem málem spadl ze svého stanoviště.

Ze svatyně se vynořil strašlivý obyvatel temnot. Očekával jsem hrůzu, ale v pozemské formě. To, co jsem spatřil, bylo ztělesněním noční můry. Nevím, z kterého pekla ta nestvůra vylezla před věky, ani z kterých dob pocházela. Nebylo to zvíře podle lidského chápání toho slova. Z nedostatku lepšího pojmenování by jej bylo možno nazvat červem. Žádný z lidských jazyků nemá slovo, které by mohlo být jeho jménem. Mohu jen říci, že připomínal spíše červa než chobotnici, hada nebo dinosaura.

Byl bílý a měkký a táhnul své třaslavé tělo jako červ po zemi. Měl ale široké placaté tlapy, masitá chapadla a ještě jiné výrůstky,

jejichž účel nedokážu vysvětlit. Měl také dlouhý chobot, kterým pohyboval jako slon. Jeho čtyřicet očí, tvořící otřesný kruh, bylo složeno z tisíců fazet, jiskřících tísíci barvami, které se neustále měnily. Přes tuto hru světel a lesku z těch očí stále hleděla nepřátelská inteligence - ani lidský, ani zvířecí rozum, v temnotách zrozených myšlenek, jejichž silný puls bíje v černých propastech mimo hranice našeho vesmíru a jež občas pocitujeme vespánku. Nestvůra byla obrovská. Mamut by vedle ní vypadal jako trpaslík.

Chvěl jsem sestrachem z tohoto tvora, který nepocházel z našeho světa. Přesto jsem natáhl tětivu až k uchu a vyslal jsem za ním šíp. Nestvůra se ke mně blížila jako pohyblivá hora, ničící cestou trávu a keře. Střílel jsem ale přesto jednu střelu za druhou, svou strašlivou silou a smrtonosnou přesností. Nemohl jsem chybit tak obrovský cíl. Šípy se až po péra nořily do třaslavého těla, některé v něm zmizely úplně, a každý z nich s sebou nesl dost jedu na to, aby povalil slona. A přesto se nestvůra ke mně blížila neúprostnou rychlostí. Neohlížela se na šípy ani na jed na jejich hrotech. Po celou tu dobu zněl doprovod strašné melodie, který mě dovéděl k šílenství, z píštalky, která ležela na zemi a nikdo se jí nedotýkal.

Moje víra ve vítězství mizela - dokonce i Sathův jed byl bezmocný vůči té pekelné bytosti. Poslednístřelu jsem vyslal do té chvějící se masy takřka přímo před sebe - už tak blízko mého postavení byla. A tehdy se najednou změnila její barva. Po velikém těle proletěla vlna přízračného blankytu, nestvůra se křečovitě zachvěla, což připomínalo zemětřesení. Nestvůra padla na spodní část mého sloupu, což sloup změnilo v hromadu rozbitého kamení. Zároveň s tím jsem se odrazil daleko dopředu,abych dopadl na její hřbet.

Houbovitá masa se poddávala pod tlakem nohou. Uchopil jsem meč a vrazil jsem jej do nestvůry až po rukojeť a sekal jsem měkké tělo, otevírajíc strašlivou ránu dlouhou jeden yard, z níž vytryskl pramen zeleného slizu. O chvíli později mě úder silného chapadla shodil s obrova hřbetu a odhodil mě na třista yardů vzhůru. Padl jsem do koruny mohutného stromu.

Úder musel přerazit aspoň polovinu mých kostí. Nedokázal jsem pohnout ani rukou, ani nohou, když jsem se znovu snažil uchopit meč a dát se do boje. Viděl jsem ale nestvůru a věděl jsem, že jsem přes svůj pád zvítězil. Obrovské tělo se zvedalo a vzpínalo, chapadla se šíleně míhala vzduchem, svíjely se, kroutily. Běloba, která přiváděla k mdlobám, se změnilo v bledou, ponurou zeleň. Bestie se neohrabaně otočila a vydala se zpět ke svatyni, kolébajíc se jako vrak na rozbouřeném moři. Stromy se ohýbaly a praskaly, když se o ně otřela tělem.

Plakal jsem vztekem, že nemohu uchopit meč a zahynout při tom, kdy bych mohutnými údery utišoval vztek planoucí v mé duši. Bůhčerv byl ale přesto poznamenán znamením smrti a mé ostří už bylo bezcenné. Pekelné píštalky stále vyhrávaly ďábelskou melodii, písen smrti pro nestvůru. Uviděl jsem, jak klopítající příšera chytila mrtvé tělo svého otroka. Opičák na chvíli visel ve vzduchu, spoutaný chapadlem podobným trubce. Pak jím nestvůramrštila o zeď svatyně s takovou silou, že se chlupaté tělo změnilo v beztvarou kaši. Teprve tehdy píštalky strašlivě zaječely a umlkly.

Kolos se chvěl na okraji štoly. A pak došlo k další změně - strašlivé změně, jež nedokážu popsat. Dokonce i teď, když se to pokouším klidně promyslet, si jen nezřetelně uvědomuji, k jak nepřirozené, kacířské a šokující změně formy i hmoty tam došlo. Tak se to prapodivné tělo sesunulo do studně, aby dopadlo do nap-

rosté tmy, odlud přišlo, a já už věděl, že je mrtvé. A když se skřípěním, které trhalo uši, zmizelo v otvoru, zachvěly se rozbité zdi svatyně od kopule po základy. Naklonily se dovnitř, sloupy se rozpadly a kopule padla s mohutným rachotem. Na chvíli byl vzduch naplněn odštěpky a prachem rozbitého kamení, v němž jsem viděl vztekle se klátící koruny stromů, jakoby v bouři nebo při zemětřesení. Pak se opět vyjasnilo a já se díval očima, z nichž jsem setřásal krev. Tam, kde stála svatyně, ležela jen obrovská hromada rozbitých zdí a rozbitého kamení. Všechny sloupy v údolí padly a ponechaly po sobě hromady trosek.

V tichu, které zavládlo, jsem uslyšel Gromův hlas, který zpíval pohřební píseň nad mým tělem. Řekl jsem mu, aby do mé dlaně vložil meč. Udělal to a sklonil se, aby si vyslechl to, co jsem mu chtěl říct. Můj čas totiž rychle končil.

"Nechť si to můj národ uchová v paměti," řekl jsem pomalu. "nechť zvěst o této události putuje od vsi ke vsi, od tábora k táboru, od klanu ke klanu, aby se všichni dozvěděli, že ani člověk, ani démon, ani zvíře se nemohou beztrestně přiživovat na plavovlasém lidu z Asgardu. Nechť mi na tomto místě nasypou mohylu. Nechť mne tam pochovají s mým lukem, s mečem v ruce, abych navždy mohl střežit toto údolí. Pokud z hlubin přijde duch boha, kterého jsem zabil, bude můj duch vždy připraven postavit se mu."

Grom plakal a bil se po chlupaté hrudi, když mne smrt našla v Údolí strachu.

přeložil Jiří Pilch

POMSTA ZE ZEMĚ

/ Worms of the Earth /

I.

"Zarežte hřeby, vojáci! Nechť náš host vidí, jak vypadá dobrá římská spravedlnost."

Řečník se těsnější zahalil do purpurového pláště a uvelebil se v křesle. Stejně tak by se uvelebil v lóži Cirku Maxima, aby se nechal vzrušovat řinčením gladiátorských mečů. Z každého pohybu tohoto člověka vyzařoval pocit síly. Pro dobrý pocit každého občana Říma byla hrdost nezbytná a Titus Sulla měl nač být hrdý. Byl vojenským velitelem Ebbraca a zodpovídal se pouze římskému císaři. Tento mohutně stavěný muž středního vzrůstu měl jestřábí rysy čistokrevného Římana. Jeho plné rty teď křivil ironický úsměv, který způsoboval, že hrdé řeč zněla ještě arogantněji. Oblečen byl jako voják- plášť ze zlatých šupin, zdobený polopancíř, odpovídající jeho hodnosti, u pasu krátký meč. Na kolenou držel stříbrnou přilbu s chocholem. Za ním stál nehybně oddíl ozbrojenců s kopími a štíty - plavovlasí titáni od Rýna.

Před ním se odehrával scéna, která jej zřejmě velice uspokojovala. Scéna běžná všude, kam dosahovaly rozlehlé hranice římského impéria. Na holé zemi ležel prostý kříž, k němuž byl přivázán člověk divokého vzhledu - polonahý, svalnatý, s planoucíma očima a hřívou spletených vlasů. Katy byli říjští vojáci. Byli připraveni vbít težkými kladivy železné hřeby do rukou a nohou své oběti, aby ji přibili ke dřevu.

Jen nemnoho lidí přihlíželo tomuto představení na hrůzném popravišti za branami města - gubernátor a jeho bdělá garda, několik mladých důstojníků a ten, jehož Sulla nazýval "hostem", jež stál tiše, podoben soše. Vedle Římanů zářících bohatstvím vypadal jeho šat šedě, temně.

I když byl tmavovlasý, nepřipomínal ničím Římany kolem sebe. Neměl v sobě tu horkou, takřka orientální smyslnost Středozemí, která vyzařovala z jeho rysů. Spíš byl podoben plavovlasým barbarům, stojícím za Sullovým křeslem. Neměl plné, okrouhlé, rudé rty, ani vlnité vlasy, připomínající řecký původ. Také jeho tmavá plet neměla olivový odstín, typický pro jižany - byla to osmahlost člověka ze severu. Vzhled tohoto muže připomínal stíny, šero, mráz a mrazivé vichřice v holých severních zemích. Dokonce i jeho černé oči byly chladné jako temné ohně, viditelné pod ledovým příkrovem.

Přes sotva střední výšku měl v sobě něco, co nezáviselo na fyzické velikosti, nějakou vrozenou, nepředstavitelnou životnost, srovnatelnou jen s vitalitou vlka nebo pantera, Byla zřejmé v každém kousku pružného, robustního těla, v rovných, hustých vlasech, postavení hlavy jako u dravého ptáka, širokých ramenou, mohutném hrudníku, úzkých bocích a nevelkých nohou. Byl postaven s úspornosti, charakteristickou pro divou zvěř, byl zosobněním dynamických možností ovládaných železnou vůlí.

U jeho nohou dřepěl člověk s podobnou pletí - ale tady jejich podobnost končila. Byl to zakrslý obr s kostnatýma rukama, mohutným trupem, nízkým, zkoseným čelem. Jeho tvář vyjadřovala tupou ukrutnost, teď zřetelně smíšenou se strachem. Člověk na kříži, i když byl svým způsobem podobný "hostovi" Tita Sully, o mnoho víc připomínal toho dřepícího, malého giganta.

"Tak co, Partho MacOthna," řekl gubernátor s naučenou arogancí, "když se vrátíš ke svému kmeni, budeš moci vyprávět o římské spravedlnosti, která vládne na jihu."

"Budu moci vyprávět," odpověděl tázaný hlasem, který neprozra-

zoval vzrušení. Na osmahlé, nehybné tváři se neodrážela dokonce ani stopa bouře, zuřící v jeho duši.

"Spravedlnost pro všechny pod vládou Říma," řekl Sulla. "Pax Romana! Odměna za zásluhy, trest za zločin!" v duchu se směl vlastním slovům. "Sám vidíš, vyslanče ze Země Piktů," pokračoval, "jak rychle trestá Řím zločince."

"Vidím," odpověděl Pikt a v jeho hlase zazněla hrozba, důkaz zadržovaného hněvu. "Vidím, že se s poddanými cizího krále zachází jako kdyby byl římským otrokem."

"Byl odsouzen nestranným soudem," odvětil Sulla.

"Jistě! Ale žalobcem byl Říman, svědky Římané, soudci Římané! Zavraždil? Ve chvíli hněvu povalil římského kupce, který jej podvedl, využil a okradl a navíc jej ještě urazil. Ach a ještě jej udeřil! Copak je jeho král psem, že Řím může podle chuti ukřižovat jeho poddaného, odsouzeného římským soudem? Copak je ten král příliš slabý nebo příliš hloupý na to, aby mu dokázal sám vyměřit spravedlnost, pokud bude uvědomen a proti obviněnému bude vznesena formální žaloba?"

"Nu což," řekl Sulla cynicky, "můžeš sám informovat Brana Mak Morna. Řím, příteli, se nezodpovídá barbarským vládcům ze svých činů. Když přicházejí divoši mezi nás, musí se chovat tiše, anebo snášet důsledky svého chování."

Pikt stiskl zuby, až zaskřípěly, což Sullovi řeklo, že na další narážky už neuslyší žádné odpovědi. Říman pokynul katům. Jeden z nich uchopil hřeb, přiložil jej k širokému zápěstí oběti a silně udeřil. Železné ostří vniklo do těla, zavadilo o kost. Člověk na kříži stiskl rty, ale nezakřičel. Instinktivně sebou pohnul, jako když se vlk, chycený do pasti, vrhá na mříž klece. Na skráních mu vystoupily žíly, nízké čelo orosil pot, svaly se napjaly. Nemilosrdná kladiva vbíjely hřeby stále hlouběji do nártů i zápěstí. Potoky krve plynuly pod rukou, držících hřeby, poskvrnovaly dřevo kříže. Zřetelně bylo slyšet třesk praskajících kostí. Odsouzenec mlčel. Jen stáhl zčernalé rty tak, že se odkryly dásně, hlavou házel ze strany na stranu.

Partha MacOthna stál jako socha. V nehybné tváři plály oči, svaly obrovským napětím vůle ztvrdly. U jeho nohou si přidřepl sluha se zdeformovaným tělem. Zakrýval si oči před hrůzným pohledem a rukama objal nohy svého pána. Stisk rukou byl ocelový a sluha, jako kdyby se modlil, něco neustále mručel pod nosem.

Zazněla poslední rána. Byly přeřezány provazy, aby oběť zůstala viset jen na hřebech. Odsouzenec už sebou přestal zbytečně házet, jelikož to jen zvyšovalo jeho utrpení. Jeho černé, lesknoucí se oči se neodtrhovaly od tváře toho, jež byl zván Partha MacOthna - objevoval se v nich stín naděje. Vojáci zvedli kříž a postavili ho do předem připraveného otvoru. Ušlapali půdu, aby stál rovně. PIkt zůstal viset na hřbetech, vražených do jeho těla, ale z úst se stále ještě neozval žádný zvuk. Ještě stále se zrakem vpíjel do tváře vyslance, ale stín naděje v něm již zmizel.

"Bude žít ještě dlouho," řekl Sulla klidně. "Ti Piktové mají život tužší než kočky. Nechám tu deset strážců. Budou hlídat ve dne v noci, aby jej nikdo nesejmul, dokud nezdechne. Hej, Valerie, podej mu na počest našeho váženého souseda, krále Brana Mak Morna, pohár vína."

Mladý důstojník vyšel se smíchem, držel v ruce pohár, naplněný vínem až po okraj. Zvedl se na špičkách a přiložil jej ke zpečeným rtům ukřižovaného. V černých očích odsouzence zaplál plamen strašlivé nenávisti. Odtáhl hlavu, aby se ani nedotkl poháru a plivnul přímo do očí mladého Římana. Valerius zaklel, hodil pohár na zem a než mu kdokoli dokázal zabránit, vytrhl z pochvy meč a vnořil jej

do visícího těla.

Sulla se zvedl se vzteklým výkřikem. Člověk zvaný Partha MacOthna se chvěl, ale zkousl rty a mlčel. Valerius vypadal, že je jako omámený, když zamrečeně čistil neč. Všechno to bylo instinktivní, když reagoval na urážku římského občana, jediný čin, který nedokázal snést.

"Odevzdejte meč, mladý pane!" vykřikl Sulla. "Centurione Publie, uvěznit jej. Pár dnů v cele o chlebu a vodě jej naučí držet patricijskou hrdost na uzdě, když se jedná o vůli impéria. Copak jsi, mladý hlupáku, nepochopil, že jsi mu nemohl věnovat krásnější dar? Kdo by netoužil po rychlé smrti ostřím meče namísto pomalé agonie na kříži? Odvedte jej. A ty, centurione, se postarej, aby tu zůstali strážci a aby tělo nebylo sejmuto, dokud je krkavci neoberou až na holé kosti. Partho MacOtha, odcházím na hostinu do Demetriova domu. Doprovodíš mě?"

II.

Vyslanec zakroutil hlavou a ani na chvíli nespustil pohled z bezvládné postavy, visící na tmavými skvrnami pokrytém kříži. Mlčel. Sulla vstal a s ironickým úsměvem se vydal směrem k městu. Za ním spěchal tajemník, ceremoniálně odnášející křeslo a vojáci, které již nic nevzrušilo. Mezi nimi šel se svěšenou hlavou Valerius.

Partha MacOthna si hodil na rámě cíp pláště, zastavil se, aby ještě jednou pohlédl na ponurý kříž a břemeno, jež na něm viselo a rýsovalo se jako temná skvrna na purpurové obloze, naníž se objevily první noční mraky. Pak se pomalu vzdálil a s ním i jeho mlčící sluha.

V jedné z Ebbrackých rezidencí člověk zvaný Partha MacOthna, přeměřoval místnost jako tygr v kleci. Jeho chodidla v sandálech nevydávala nejmenší zvuk na mramorových dlaždicích.

"Grome," obrátil se ke sluhovi. "Vím, proč jsi mi tak silně tiskl nohy, proč jsi volal na pomoc Měsíční paní. Bál ses, že se neovládnu a budu chtít pomoct tomu chudákovi. O bohové, věřím, že právě to chtěl ten římský pes. Jeho psi, zakovaní v železe, se na mně pozorně dívali a jeho štěkání bylo nesnesitelnější než obvykle. Bohové černí i bílí, temnot i světla!" ve výbuchu vzteku zvedl zatatou pěst. "Musel jsem stát a dívat se na svého člověka, zavražděného na římském kříži - bezprávně, bez jakéhokoli soudu, kromě toho divadla! Černí bohové R'lyehu, požádal bychdokonce i vás, abych zničil a zhubil ty řezníky. Zaklínám se Bezejmennými, že lidé budou s vytím hynout za tento zločin a že Řím vykřikne jako žena, které potmě vstoupila na zmiji."

"On tě znal, pane," řekl Grom.

Vyslanec svěsil hlavu a zakryl si dlaní oči.

"Jeho pohled mě bude pronásledovat ještě na smrtelném loži. Ano, znal mě a až do konce jsem v jeho očích viděl naději, že mu dokážu pomoci. Bohové a démoni, copak si Řím může dovolit vraždit mé lidí před mýma očima? Nejsem tedy král, ale pes!"

"Ne tak nahlas, ve jménu všech bohů!" vykřikl vystrašený Grom. "Kdyby se Římané dozvěděli, že to ty jsi Bran Mak Morn, přibili by tě na kříž vedle něj."

"Dozvědí se to již za krátký čas," odvětil král temně. "Příliš dlouho se tu skrývám v převleku jako vyslanec, abych špehoval nepřátele. Ti Římané se mnou chtěli pobavit, pod maskou přátelství, zakrývající podcenění a pohrdání. Řím je k barbarským vyslancům přátelský. Daruje nám krásné domy, otroky, ženy, zlato, víno i hry, uspokojující touhy, ale poříd se námsměje. Přátelství Římanů je jako urážka a někdy - tak jako dnes - se pohrdání ukáže v plné krá-

se. Ano, prohlédl jsem jejich léčky, polykal jsem jejich vypracované urážky , ale tohle... při všech nestvůrách pekelných, tohle člověk nemůže vydržet. Mí lidé se na mne dívají. Pokud je zklamu, zklamu-li třeba jen jediného, i kdyby to byl nejmenší z nich, kdo jim pomůže? Koho požádají o pomoc? Při bozích, na posměch těch římských psů odpovím černým šípem a ostrou ocelí."

"A velitel s chocholem?" Grom tím myslel gubernátora a v jeho hrdelním hlase zazněla touha po krvi. "Zemře?" zalesklo se tasené ostří.

Bran se ponuře podíval.

"Je lehčí to říci, než vykonat. Zemře - ale jak toho dosáhnout? Ve dne mu za zády stojí jeho germánská garda, v noci stojí u jeho dveří i oken. Má mnoho nepřátel, ať již mezi Římany nebo barbary. Mnozí Britové by mu s rozkoší podřízli hrdlo."

Grom Brana uchopil za plášť. Chvěl se, divoká touha strhla okovy jeho klidné povahy.

"Dovol mi jít, pane! Můj život nemá cenu. Probodnu jej přímo mezi jeho strážemi."

Bran se usmál a poklepal sluhu po rameni takovou silou, která by někoho slabšího povalila.

"Ne, můj starý vlka. Příliš tě potřebuji. Nedovolím, abys riskoval svůj život. Sulla ti úmysl vyčte z očí a oštěpy jeho Teutonů tě probodnou dřív, než se jej stačíš dotknout. Toho Římana nezabijeme dýkou ve tmě, ani jedem v poháru, ani střelou zpoza rohu."

Otočil se a na chvíli zamyšleně, se svěšenou hlavou, měřil místnost kroky. Jeho oči pomalu potemněly myšlenkou tak strašlivou, že se ji neopovážil vyslovit nahlas.

"Během pobytu v této prokleté směsi mramoru a bláta jsem dokázal trochu poznat bludiště římské politiky," řekl. "Za válek u Zdi si musí Titus Sulla, jako gubernátor této provincie, tam pospíšit se svými centuriemi. Ale to neudělá. Není zbabělcem, ale i ti nejstatečnější sesnaží vyhýbat se některým věcem - každý člověk, i ten nejstatečnější, má své strachy. Pošle tedy místo sebe Gaia Camilla, který v době mírů střeží močály na západě, aby se Britové nedostali přes hranice. A Sulla zaujme postavení v Trajánově Věži. Cha!"

Otočil se železným stiskem uchopil Gromovu ruku.

"Vezmi si rychlého oře a uháněj na sever! Ať tráva již nikdy neroste na místech, kam udeří kopyta tvého koně! Jed za Cormakem na Connacht a řekni mu, aby se ohněm a mečem obořil na hranice. Necht se jeho keltové nasytí krve. Zakrátko budu u něj. Ale zatím musím vyřídit nějaké záležitosti na západě."

Gromovy oči se zaleskly. Udělal svou deformovanou rukou prudký pohyb - instinktivní pohyb obyvatele divočiny.

Bran zpod tuniky vytáhl těžkou bronzovou pečeť.

"Toto je můj průvodní list, jako vyslance křímským dvorům," řekl temně. "Otevře ti všechny brány mezi tímto domem a Baal-dorem. A kdyby se tě náhodou nějaký úředník příliš vyptával, dám ti tohle!"

Zvedl víko železem okované zruhlice a vytáhl malý, ale těžký váček, který podal bojovníkovi.

"Zklamoú-li u brány všechny klíče," řekl, "vyzkoušej zlatý klíč. A teď už běž!"

Barbarský král nepotřebovel žádné ceremoniální gesta. Grom zvedl na pozdrav ruku, otočil se a vyběhl.

Bran přešel k zamřížovanému oknu a vyhlédl na ulici, zalitou měsíčním světlem.

"Počkám, dokud nezajde měsíc," zabručel. "Pak se vydám na ces-

tu, musím splatit dluh."

Uslyšel dusot kopyt po dláždění.

"S průvodním listem a zlatem nezadrží piktského posla ani Řím," zašeptal král. "A teď se prospím do západu měsíce."

Pohrdlivě se podíval na mramorové vlysy a drážkované sloupy - symboly Říma, vrhl se na lože, z něhož již dávno strhal podušky a hedvábné matrace, které byly příliš měkké pro jeho odolné tělo. Usnul okamžitě, i když v něm vřela nenávist. První věcí, kterou ho naučil jeho tvrdý život, byla schopnost využívat každou vhodnou chvilku ke spánku - jako vlk, spící na lovecké stezce. Většinou spal lehce a beze snů, teď tomu ale bylo jinak.

Ponořil se do šedých hlubin spánku a v bezčasové, mlžné krajině stínů se setkal se štíhlou, šedovousou postavou starce Gonara, kněze Měsíce, nejvyššího královského rádce. A Bran se zastavil se strachem, jelikož Gonar měl tvář bílou jako čerstvě napadaný sníh a třásl se, jako kdyby měl záchvat malárie. Bran měl ke strachu důvod. Za celý svůj život neviděl, že by moudrý Gonar někdy ukázal strach.

"Jak se daří, starče?" otázal se král. "V Baal-doru je vše v pořádku?"

"V Baal-doru je vše v naprostém pořádku, tam, kde mé tělo leží pohrouženo ve spánku," odpověděl starý Gonar. "Přešel jsem prázdnoty, abych s tebou bojoval o tvou duši. Copak jsi zešílel, králi, že se ti v mysli zrodila taková myšlenka?"

"Gonare," odvětil Bran ponuře, "dnes jsem musel klidně stát a dívat se jak jeden z mého lidu umírá na římském kříži. Nevím, jaké nosil jméno, ani jakého byl stavu. Nezajímá mě to. Vím jen tolik, že byl můj. První vůní, kterou ucítil, byla vůně vřesu. Prvním světlem, které spatřil, bylo slunce, vycházející nad piktskými horami. Můj byl a ne Říma. Byl-li trest oprávněný, měl jsem jej vyměřit já. Měl-li být souzen, měl jsem jej soudit já. V našich žilách tekla stejná krev, v našich srdcích plál stejný oheň. Jako děti jsme naslouchali stejným pověstem, v mládím jsme zpívali tytéž písně. Spojovala nás stejné pouta, jaká mne spojují s každým mužem, s každou ženou, s každým dítětem v zemi Piktům. To já jej měl ochraňovat. A teď jej musím pomstít."

"Brane!" vykřikl mág, "u všech bohů, zvol jinou cestu ke své mstě. Vrať se do vřesovišť, svolej bojovníky, spoj se s Cormakem a jeho Kelty a rozlij moře ohně a krve po celé délce velké Zdi!"

"To všechno učiním," řekl Bran. "Ale teď - teď - pomstím se tak jak se o tom žádnému Římanovi ani nesnilo. Cha! Co oni ví o tajemstvích tohoto prastarého ostrova, na němž se držel podivný život dávno před tím, než Řím povstal z bahna Tiberu?"

"Brane, jsou zbraně příliš odporné na to, aby se daly použít. Dokonce i proti Římanům!"

"Cha!" Bran štěknul jako šakal, krátce a ostře. "Není na světě zbraně, kterou bych proti Římu nedokázal použít. Jsem přitlačen ke zdi. Při krvi démonů, copak Řím se mnou bojoval poctivě? Jsem barbarský král oblečený ve vlčí kůži, se železnou korunou na hlavě, bojující s hrstkou luků a polámaných štítů s vládci světa. Co mám? Vřesem porostlé hory, hliněné chýše, kopí mých horkohlavých poukmenovců. A bojuji s Římem, s jeho legiemi, s jeho širokými žírnými nížinami a moři, plnými bohatství, jeho horama a řekama, s jeho městy, s jeho ocelí, s jeho zlatem, s jeho mocí i hněvem. A budu s ním bojovat ohněm a mečem, intrikami a zradou, trním i zmijí na stezkách, jedem v pohárech, dýkou ve tmě, ano - jeho hlas ztichl - i s pomocí nestvůr ze země."

"Ale to je šílenství!" zvolal Gonar. "Zahyneš, když se budeš pokoušet uskutečnit tento plán! Odejdeš do pekla a nevrátíš se! Co

bude pak s tvým lidem?"

"Raději zemřu, když jim nedokážu pomoci," řekl král.

"Vždyt se ani nedokážeš dostat k těm bytostem, které hledáš," říkal Gonar. "Od pradávna žijí stranou. Není brány, kterou by ses k nim dostal. Už dávno přetaly pouta, která je vázala k tomuto světu."

"Už dávno jsi mi říkal, že ve vesmíru není nic odděleného od premene života - a říkal jsi pravdu, která se mi mnohokrát potvrdila. Každá rasa, každé forma bytí je určitým způsobem spojena se zbývajícím životem a se světem, který znám. Někde je Brána. A já ji najdu v nehostinných močálech západu."

V Gonarových očích se objevil strach.

"Zhouba! Zhouba! Zhouba zemi Piktů! Zhouba nezrozenému království! Zhouba, temná zhouba synům člověka! Zhouba! Zhouba! Zhouba!"

Bran procitl v temné místnosti. V mřížoví okna se odráželo světlo hvězd. Měsíc již zmizel jeho očím, ale nad střechami domů se stáledržela slabá záře. Král se při vzpomínce na sen otřásl a zadržel v ústech kletbu.

Vstal a odhodil plášť i přikrývku. Oděl se do lehkého pancíře, opásal se mečem a dýkou. Přistoupil ještě jednou k okované truhlici a vytáhl z ní několik malých balíčků, jejichž zvonivý obsah přesypal do koženého váčku. Pak potichu vyšel z domu, zahalen do širokého pláště. Nebyl tu nikdo, kdo by jej mohl špehovat - rozhodně odmítl přijmout otroky, jimiž Řím dle svých zvyklostí opatřoval barbarské vyslance. Pokřivený kGrom uspokojoval veškeré potřeby svého pána.

Stáje stály v přední části dvora. Chvíli hledal po hmatu, než položil dlan na tlamu velikého oře a čekal, až jej zvíře pozná. Potmě jej osedlal, nasadil mu uzdu a pak jej za sebou vedl do úzké uličky. Měsíc zapadal, temný pruh se podél západní zdi rozšiřoval. Mramorové paláce i hliněné chatrče Ebbraca stály tiše v chladném světle hvězd.

Bran se dotkl váčku, těžkého zlatými mincemi se znakem Říma. Přišel do Ebbraca jako vyzvědač, vydávajíc se za vyslance Piktů. Přesto ale, jako barbar, nedokázal odehrát svou roli se strnulou etiketou a hrdou důstojností. V jeho paměti byly namačkány vzpomínky na divoké hostiny, při nichž se z fontán lilo víno, na římské ženy s bílými prsy, které nabažené civilizovaných milenců hleděly více než příchylně na mužného barbara, na zápasy gladiátorů a hry, při nichž praskaly kosti a z ruky do ruky přecházely vysoké sloupky zlata. Pil hodně a hrál riskantně podle barbarských zvyků. Za své podivuhodné štěstí vděčil zřejmě klidu, s jakým přijímal vítězství i porážky. Zlato pro něj znamenalo totéž, jako písek, protékající mezi prsty. Ve své zemi ji nepotřeboval, ale v hranicích civilizovaného světa se naučil ocenovat jeho moc.

Ve stínu severozápadní hradby rozeznal velkou strážní věž, vztyčenou nad vnější zdí. V jedné její části byly vězenské cely. Bran zanechal koně s opratěmi, visícími k zemi, v jedné tmavé aleji, a sám se jako vlk vkradl do stínu pevnosti.

Mladého důstojníka Valeria probudil z lehkého, neklidného spánku tichý zvuk u zamřížovaného okna. Posadil se, tiš zaklel, jelikož mu světlo hvězd, dopadající mřížemi na zdi a holou kamennou podlahu připomnělo ponížení, jež utrpěl. Nu což, pomyslel si, za pár dní se odsud dostanu, Sulla přece nebude příliš přísný na někoho, kdo má tak dobré konexe. At se pak pokusí kdokoli, muž nebo žena, se mu vysmívat! At je proklat ten drzý Pikt! Počkat, připomněl si náhle, co to bylo za zvuk?

"Pssst!" zazněl zpoza okna hlas.

Proč takové tajnosti? To nemůže být nepřítel - ale přesto, proč

takové tajnosti? Valerius přišel k oknu. Venku nic neviděl ve slabém světle hvězd. Postřehl jen nezřetelný stín opodál.

"Kdo je tam?" přitiskl tvář k mříži, jak se snažil proniknout zrakem tmu.

Odpovědí byl tichý výbuch divokého smíchu a lesk světla na dlouhé čepeli. Valerius se zatočil a upadl na zem. Držel se za krk. Strašlivě chroptěl, pokoušel se křičet. Mezi jeho prsty se lila krev, tvořící kolem jeho těla louže, v nichž se matně leskly hvězdy.

Bran venku zmizel jako stín, nezdržel se ani na chvíli, aby nahlédl do cely. Za minutu se stráž na obchůzce vynoří za rohem. Už teď slyšel jejich odměřený krok. Zmizel, než se objevili a oni klidně prošli kolem malého okénka, netušili nic o mrtvole, ležící uvnitř.

Bran dojel k vysoké bráně v západních hradbách, spící hlídky si jej ani nepovšimly. Copak je nějaké nebezpečí útoku na Ebbracum? A nadto ještě jistí dobře zorganizovaní zloději a únosci žen způsobovali, že se nevyplácelo být příliš bdělým. Ale osamocený strážce u západní brány - jeho kamerádi spali opilí v blízkém lupanariu - zvedl kopí a vykřikl výzvu, aby se Bran zastavil a objasnil kdo je. V naprostém tichu přijel Bran blíže. Zahalený do tmavého pláště se Římanovi zdál mlhavým, nezřetelným přízrakem. Ve tmě se leskl jen pár chladných očí. Bran zvedl dlaň a voják ve světle hvězd uviděl lesk zlata, ve druhé zas lesklou ocel. Pochopil a okamžitě si vybral mezi přijetím úplatku a bojem na život a na smrt s tímto neznámým jezdcem, nejspíše barbarem. Zabručel si něco pod nosem, spustil kopí a otevřel bránu. Bran projel a hodil hrst zlatých mincí k Římanovým nohám. Padly jako zlatý déšť, zazvonily o dlažbu, strážce se rychle sehnul, aby je sesbíral a Bran odjel na západ, podobný přízraku, ženoucímu se nočním krajem.

Dorazil k mlhám močálů na západě. Studený vítr se prohánět temnými pustinami, jen několik čápů těžce mávalo křídly na siném nebi. Kolem se vlnily dlouhé stonky rákosu a bahenních trav, jen několik jezírek, ležících za ponurou plání odráželo svou hladinou matné světlo. Tu a tam se tyčily nepravidelné kopečky, na obzoru Bran uviděl několik řad monolitů - menhirů, vztyčených bůhví jakýma rukama.

Jako nezřetelné modravé pásmo byly na západě vidět pahorky, vyrůstající daleko za horizontem v divoké hory Welesu, obydleného divokými keltskými kmeny, které ještě nepoznaly římské jho. Pod kontrolou je drželo mnoho dobře zajištěných strážních věží. Dokonce i z tohoto místa Bran uviděl nedobytnou pevnost, zvanou Trajánova věž.

Holé úhory zesilovaly ponurou náladu krajiny, ale i přesto ani tato místa neopustil lidský život. Bran potkával mlčenlivé obyvatele močálů, drsné lidi s tmavými vlasy i očima. Hovořili podivným smíšeným jazykem, jehož slova byla spolu tak dlouho spojována, že již zapomněla na své původně oddělené prameny. Bran si povšiml toho, že je jim poněkud podoben. Díval se na ně s pohrdáním, s jakým se na domorodce dívá urozený patricij.

To ovšem neznamená, že lid v jeho Kaledonii byl čistě rasy. Podsaditá těla a masivní končetiny zdědil po původní teutonské rase, která dorazila na severní okraj ostrova dříve, než keltové dobyli celou Británii, kde je pohltili Piktové. Ale náčelníci Branova národa se od úsvitu věků bránili před míšením krve, takže on sám byl čistokrevným Piktem ze Staré Rasy. Lidé z bažin byli naproti tomu ovládáni tu britskými, tu keltskými, tu římskými dobyvateli, mísili se s nimi a za tu dlouhou dobu skoro zapomněli na svůj původ i původní jazyk.

Bran pocházel z neobyčejně staré rasy, která kdysi ovládala v jednom mocném Temném Impériu celou západní Evropu. Bylo to předtím, než přišli Arijci, kdy předci Keltů, Helénů a Germánů byli jediným

prvotním národem, před obdobím národního rozpadu a cesty na západ.

Jen v Kaledonii, pomyslel si Bran, se jeho národ ubránil náporu Árijců. Slyšel o piktském původu národa Basků, který se mezi stržemi Pyrenejí nazýval neporaženou rasou. Věděl ale, že po dlouhý čas platili daně předkům Keltů, dokud neodešli ze svých horských panství a odpluli do Irska. Jedině Piktové z Kaledonie zůstali svobodní,ale i oni byli rozbiti na malé kmeny, které mezi sebou neustále bojovaly. On sám byl po pěti stech letech prvním všeobecně uznávaným králem, prvním z nové dynastie. Bran snil přímo v tlamě Říma svůj sen o impériu.

Putoval močály a hledal Bránu. O svém cíli beřekl lidem z bažin nic. Sdělovali mu zprávy předávané od úst k ústům - příběh o válce na severu, hudbě dud, zaznívající podél zdi, o věncích planoucích na vřesovištích, o ohni, dýmu i loupežích, o keltských mečích,koupajících se v purpurovém moři krve. Orlí legií se vydali na sever a prastaré dlažba se rozezněla pravidelným krokem těžkých nohou. A Bran se v západních močálech spokojeně smál.

Titus Sulla v Ebbracu vydal rozkaz najít piktského vyslance s keltským jménem, který byl podezřelý a který zmizel téže noci, kdy byl vesvé cele nalezen mladý Valerius s podříznutým hrdlem. Sulla měl pocit, že náhlý výbuch války u Zdi měl souvislost s popravou odsouzeného piktského zločince. Uvedl do činnosti svou výzvědnou službu, i když si byl skoro jist, že Partha MacOthna se už nachází mimo jeho dosah. Připravil se k pochodu z Ebbracu, ale nešel s početným oddílem legionářů, táhnoucími k severu. Sulla byl statečný ale každý člověk má nějaký svůj strach. Pro ebbrackého gubernátora jím byl Cormak na Connacht, černovlasý keltský kníže. Odpřísáhl, že Titu Sullovi vyřízne srdce z těla a sní je syrové. A tak se tedy velitelse svou neodlučnou gardou vydal na západ, kde se tyčila Trajánova Věž. Jejiho vojenského velitele Gaia Camilla nemohlo potěšit nic víc, než to, že zaujal místo velitele ve chvíli, kdy rudé vlna války zalévá zed. Byly to podvodné způsoby, ale římský legát jen zřídka navštěvoval daleký ostrov a Titus Sulla byl svým bohatstvím a schopností intrik nejvyšším vládcem Británie.

Bran to vše věděl a trpělivě čekal na příchod v opuštěné chatrči, kterou si vybral za sídlo.

Jednou večer se vydal pěšky přes vřesoviště - mohutná postava, zřetelně se rýsující v zamlžené purpurové záři zapadajícího slunce. Cítil starobylou historii tohoto spícího kraje, jímž procházel jako poslední člověk po konci světa. Nakonec zjistil stopy lidské přítomnosti- hnědá chatrč z sítí a hlíny stála v rákosí zarostlém srdci močálů.

Z otevřených dveří jej pozdravila žena. Branovy oči se zúžily náhlým podezřením. Nebyla stará, ale v jejím pohledu bylo přesto vidět zlověstnou moudrost věků. Její oděv,chudý a potrhaný, její vlasy, nečesané a rozcuchané, jí dodávaly divokosti, která se tak dobře hodila k tomuto ponurému kraji. Rudé rty se usmály a ukázaly ostré, špičaté zuby, ale ten smích nebyl smíchem radosti, ale výsměchu.

"Vejdi, pane," řekla, "pokud se nebojíš dělit se o střechu nad hlavou s Atli, čarodějnicí z Dagonova vřesoviště."

Bran vešel a posadil se na popraskané lavici. Žena se začala starat o skromné jídlo, které připravovala na otevřeném ohni, planoucím v zanedbaném ohništi. Díval se na její plavné, hadí pohyby, na skoro špičaté uši, na podivné, šikmé žluté oči.

"Copak hledáš v bažinách, můj pane?" otázala se a obrátila se k němu měkkým pohybem celého těla.

"Hledám Bránu," odpověděl, podpírajíc si hlavu dlaní. "Znám píseň, kterou bych chtěl zazpívat zemským červům."

Prudce se vzpřímila. Z rukou jí vyklouzl hrníček a rozbil se na zemi.

"To se neříká ani nechtě," řekla.

"Neřekl jsem to nechtě. Bylo to schválně," odvětil.

Zakroutila hlavou.

"Nevím, oč ti jde."

"Dobře to víš," odpověděl. "Ano víš to moc dobře! Má rasa je velice staré, vládla na tomto ostrově dříve, než se národy Keltů a a Helénů zrodily v lůně světa. Ale můj lid nebyl v Británii prvním. Při jizvách ve tvé kůži, při tvých šikmých očích, při nemocech ve tvých žilách, vím co mluvím."

Chvíli stála nehnutě, její ústa se usmívala, ale její oči zůstaly neproniknutelnými.

"Člověče, ty jsi zešílel," otázala se nakonec, "že ve svém bláznovství hledáš to, před čím v dávných dobách prchali silní muži s křikem?"

"Chci se pomstít," vysvětloval. "Chci pomstu, kterou mohou naplnit jen ti, které hledám."

Zakroutila hlavou.

"Naslouchal jsi písním ptáků, snil jsi prázdné sny."

"Slyšel jsem, jak syčí zmije," zavrčel, " a nespím. Už dosti slov. Přišel jsem najít spojení mezi dvěma světy. Našel jsem je."

"Už nemusím déle lhát, člověče ze severu," řekla. "Ti, které hledáš, žijí stále pod těmi spícími pahorky. Usídlili se stranou, vzdálili se od světa, který znáš."

"Ale stále se kradou nocí, aby unášeli ženy, zatoulané ve vřesovištích," řekl, dívajíc se do jejich šikmých očí.

Zlostně se usmála.

"Co ode mnechceš?"

"Abys měk nim zavedla."

Pohodila hlavou dozadu a vybuchla pohrdlivým smíchem. Bran ji chytil levou rukou jako železnými kleštěmi za potrhanou sukni, pravou uchopil rukojet meče. Smála se mu do tváře.

"Udeř a bud proklat, můj vlku ze severu! Copak si myslíš, že můj život je tak sladký, abych se jej držela jako nemluvně matčina prsu?"

"Máš pravdu," složil ruce. "Hrozby jsou k ničemu. Koupím si tvou pomoc."

"Jak?" v pobaveném hlase zazněly pochyby.

Bran otevřel váček a vysypal na dlan proud zlata.

"Je to větší bohatství, než o jakém se kdy lidem z bažin snilo."

"Čím je pro mne ten zrezivělý kov? Uschovej si jej pro římské ženy s bílými prsy, které tě podvedou."

"Urči svou cenu," naléhal. "Hlava tvého nepřítele..."

"Při krvi v mých žilách s jejím dědictvím pradávné nenávisti, kdo může být mým větším nepřítelem, kromě tebe?" smála se stále, když se narovnala a udeřila měkce jako kočka. Její dýka ale praskla na pancíři, ukrytém pod pláštěm. Bran ji odstrčil s gestem plným hnusu. Upadla na lůžku z trávy. Ležela tam a vysmívala se mu.

"Určímti tedy svou cenu, můj vlku! Ale mohou nadejít časy, kdy budeš proklínat ten krunýř, který zlámal mou dýku!"

Vstala a přistoupila k němu. Její znepokojivě dlouhé ruce uchopily jeho plášť.

"Řeknu ti, Černý Brane, králi Kaledonie! Ach, poznala jsem tě hned, když jsi vešel do chýše, poznala jsem tvé černé vlasy a chladný pohled! Zavedu tě k branám pekla, jestli chceš, ale zaplatíš za to královskými polibky. Co mám z toho prokletého, hořkého života já, které se smrtelníci bojí a kterou nenávidí? Nepoznala jsem dosud lásku muže, objetí silných rukou, horoucí lidské polibky. Já, Atla, čarodějnice z bažin! Co jsem poznala kromě studených větrů,

ponuré záře opuštěných západů Slunce, šepotu trav? Tváře mrkající na mne pod povrchem vod, stopy silných bytostí, lesk rudých očí, hrůzyplné vytí bezejmenných bestií v nočních tmách! Aspoň zpoloviny jsem ženou. Copak nezném hryzání stesku, smutku, tupou bolest samoty? Dej mi, králi, dej mi své prudké polibky a zranující obětí barbara. Pak, po dlouhá, prázdná léta me srdce nezničí žárlivost vůči lidským ženám. Budu mít vzpomínku, jakou se jen málokterá z nich může pochlubit - královy polibky! Jedna noc lásky a zavedu tě k branám pekla!"

Bran se na ni temně podíval. Vztáhl ruku a ocelovým stiskem uchopil její ruku. Přitáhl si ji k sobě a s přemáháním sklonil hlavu k jejím zvednutým ústům.

III.

Kolem Brana se jako vlhká přikrývka vinuly studené, šedé mlhy úsvitu. Obrátil se na ženu, jejíž šikmé oči se leskly v šeru:

"A tedspln svou část úmluvy ty," řekl příkře. "Hledal jsem spojení mezi světy a našel jsem je v tobě. Hledám jedinou věc, která je pro ně svaté. Ta bude klíčem, otevírajícím Bránu, stojící mezi nimi a mnou. Řekni, jak ji mám získat?"

"Řeknu," rudé rty se pootevřely v příšerném úsměvu. "Jdi na pahorek, jež lidé nazývají Dagonovou mohylou. Odtáhni kámen, uzavírající vchod a vkroč pod kopuli. Podlahu komory tvoří šest kamenných desek kolem sedmé. Zvedni kámen uprostřed - pak uvidíš."

"Najdu tam Černý kámen?"

"Dagonova mohyla je Branou k Černému kameni," odvětila. "Pokud se odvážíš vydat se tou cestou."

"Bude hlídaný?" maně si pohrával s čepelí v pochvě.

Šarlatové rty se posměšně zkřivily.

"Potkáš-li na té cestě kohoko-li, zemřeš tak, jak již po celé věky neumíral žádný ze smrtelníků. Oni Kámen nehlídají tak, jako lidé své poklady. Proč by měli střežit něco, co nikdo z lidí zatím nehledal? Snad budou poblíž, snad ne. Je to riziko, kterého se musíš odvážit, chceš-li získat kámen. Střez se, králi Piktů. Pamatuj na to, že to byl právě tvůj lid, jež kdysi dávno přetal nit, spojující je s lidským životem. Tehdy byli skoro lidmi - žili na veškeré zemi a znali sluneční světlo. Teď jsou v ústraní. Neznají slunce, utíkají před měsícem, nenávidí dokonce i hvězdy. Daleko, daleko odešli ti, kdož mohli být lidmi, nebýt oštěpů tvých předků."

Nebe bylo matně šedé, slunce svítilo chladným světlem, když Bran dorazil k Dagonově mohyle, okrouhlému pahorku, porostlému podivnou travou. Na východním úbočí pahorku byl vidět vstup do tunelu z hrubě otesaných balvanů, který zřejmě procházel celou mohylou. Vstup do hrobky uzavíral obrovský balvan. Bran se do něj ze všech sil opřel. Kámen se ani nepohnul. Pikt tasil meč a jeho ostří vsunul pod okraj kamenné desky. Použil meč jako páku, opatrně viklal balvanem, až se mu konečně podařilo odvalit jej stranou. Z otvoru ucítil odporný mrtvolný pach. Slabý sluneční svit byl tmou panující v tunelu spíše utlumen, než aby ji rozjasnovalo.

S mečem v ruce, připraven na bůhví nač, šel po hmatu Bran dlouhou úzkou chodbou, postavenou z balvanů, položených na sebe, příliš nízkou na to, aby se v něm mohl narovnat. Budsi jeho zrak zvykl na tmu, nebo ji sluneční světlo dokázalo přece jen aspoň trochu rozehnat, podařilo se mu rozeznat kopulovitý tvar komory, když do ní došel. Kosti toho, pro koho byla nasypána tato mohyla, byly určitě složeny zde. Na kamenné podlaze po nich nezůstala ani stopa.

Bran se hluboce zklonil, napjal zrak a uviděl podivnou, podivu-

hodně pravidelnou kresbu podlahy - šest přesně opracovaných kamenných desek přiléhalo k sedmé, šestihranné. Vtlačil do mezery mezi nimi čepel svého meče a opatrně zapáčil. Okraj prostředního kamene se maličko zvedl. Ještě trocha námahy a zvednutým kámen byl opřen o šikmou zeď. Bran se podíval do díry. Uviděl jen neproniknutelnou tmu černé studně, v níž se ztrácely nezřetelné, vyšlapané stupně schodiště, vedoucí stále dolů. Na nic nečekal. I přes podivné mravenčení mezi lopatkami vlezl do otvoru a ucítil, jak jej pohlcuje hustá tma.

Po hmatu sklouzával a klopýtal na schodech příliš malých pro lidské nohy. Pořád udržoval rovnováhu, opíral se o stěnu, protože se bál pádu do neznámých hlubin, jež nikdy nepoznaly světlo. Schody byly úplně sedřené, přestože byly vytesány v jednolité skále. Čím se dostával hlouběji, tím méně připomínaly schodiště, měnily se v obyčejné vyhlazené kameny. Směr chodby se pojednou prudce změnil. Stále vedla dolů, ale spíše jako svážná štola. Šel po ní stále hlouběji, opírajíc se lokty a koleny o prohlubně veskále, sklánějíc hlavu pod klenutým stropem. Schody už úplně zmizely a skála byla na dotek slizká, jako hadí hnízdo. Nějaké bytosti, pomyslel si, se plazily nahoru a dolů, po kolik staletí byla tato štola jejich sestou?

Chodba se zužovala a Bran, ležící nohama napřed, se jí jen s námahou protahoval. Nechtěl ani pomyslet na to, jaká vzdálenost jej dělí od zemského povrchu.

V tmavé propasti se zachvělo slabé, svůdné světélko. Bran se neradostně usmál. Zaútočí-li na něj ti, které hledal, právě teď, jak se bude moci bránit v tomto úzkém průchodu? Ale strach ponechal za sebou již ve chvíli, kdy se vydal na tuto výpravu do pekla. Plazil se a myslel na svůj cíl. Konečně se prostor kolem něj rozšířil a Bran se mohl narovnat. Neviděl strop, přesto ale pocitoval obrovskou prázdnotu. Tma na něj dorážela ze všech stran, viděl ale za sebou vchod do štoly, která jej dovedla na toto místo - černou skvrnu uprostřed tmy. Před ním stál oltář, vybudovaný z lidských lebek. Vyzařovalo z něj podivné hrůzyplné světlo. Nedokázal zjistit zdroj světla, ale to nebylo důležité - na oltáři ležel jako noc pochmurný předmět - Černý kámen.

Bran se nezdržoval díky osudu za to, že poblíž nebyli strážci této ponuré relikvie. Uchopil kámen, stiskl jej pod paží a opět se vnořil do štoly.

Když se člověk otočí k nebezpečí zády, lekají jej mrazivé hrozby více, než když k němu stojí tváří v tvář. Bran se plazil vzhůru temnou chodbou, tiskl k sobě kořist a cítil, jak se za ním krade tma, která mu ukazuje tesáky ve strašném úsměvu. Studený pot mu zaléval i oči. Pospíchal ze všech sil, napínal sluch naslouchaje tichým zvukům, prozrazujícím mu, že jej dostihují hnusné bytosti. Chvěl se a krátké vlasy na krku se mu ježily, jakoby do nich vanul ledový vítr.

Když dorazil k rpvnímu z vydřených schodů, měl pocit, jako kdyby došel k vnějším hranicím světa smrtelníků. Vydal se nahoru, klouzal a klopýtal, až s hlubokým výdechem úlevy dorazil do hrobky, jejíž přízračné šerost se mu zdála v porovnání s pekelnými hlubinami, jimiž prošel, oslepujícím poledním světem. Položil prostřední kámen na místo a pospíchal za denním světlem. Ještě nikdy neuvítal žluté, studené slunce vděčněji, než teď, kdy rozehnalo stíny černokřídlých přízraků strachu a šílenství, které, jak se mu zdálo, jej pronásledovaly v ponurých hlubin. Vsunul na místo veliký balvan, uzavírající vstup do hrobky, pak zvedl plášť, který tu zanechal a zavinul do něj černý kámen. Pak rychle odešel. Hrůza, která otřásala jeho duší, mu dala křídla.

Zemi pokrylo tiché šero. Kraj byl na pohled opuštěný, jako odvrácená strana měsíce. Bran ale cítil skrytý život - pod nohama v tmavé půdě - spící. Kdy se probudí a jak strašně?

Prodíral se vysokým rákosím, až dorazil k malému jezírku, jež lidé nazývali Dagonův rybník. Modrou hladinu nenarušovala ani jediná vlnka, která by mohla prozradit strašlivou nestvůru, podle legendy obývající tuto tůni. Bran si pozorně prohlížel mrtvou krajinu. Nepostřehl ani stopu života, ať již lidského nebo nelidského. Přesvědčil se ještě, zda instinkt jeho divoké duše nevycítí nějaké neviditelné oči, zahleděné na něj smrtonosným pohledem. Ne, byl tam sám, jako kdyby zůstal posledním člověkem na zemi.

Rychle rozbalil Černý kámen. Nesnažil se proniknout do tajemství homty, z níž byl stvořen tento kus tmy, ani tajemství znaků, které do něj byly vyryty. Potěžkal jej v dlaních, odhadl vzdálenost a vrhl jej tak silně, že Kámen dopadl skoro přesně do středu jezera. Vody se nad ním uzavřely s ponurým žbluknutím. Ještě chvíli po hladině tančily zářivé záblesky, ale pak se hladina uklidnila a vyrovnala tak, jako předtím.

IV.

Čarodějnice se zaskočeně ohlédla, když se ve dveřích objevil Bran. Její šikmé oči se údivem rozšířily.

"To jsi ty? Živý! A normální!"

"Byl jsem v pekle a vrátil jsem se," zabručel. "A co víc, našel jsem to, co jsem hledal."

"Černý kámen?" vykřikla. "Opravdu ses odvážil jej ukrást? Kde je?"

"To není důležité. Ale můj oř ržál v tvé stáji poslední noc. Slyšel jsem, jak pod jeho kopyty něco zarachotilo - něco, co rozhodně nebylo stěnou stáje...Ráno, když jsem se šel podívat, jsem na jeho podkovách a na zemi našel krev. A v noci jsem slyšel podivné zvuky, nějaké rachocení pod podlahou, jako kdyby hluboko v zemi ryli nějací červi. Oni už ví, že jsem jim vzal Kámen. Bylas to ty, kdo mě prozradil?"

Zakroutila hlavou.

"Zachovala jsem tvé tajemství. Oni nepotřebují, abych jim to prozradila já, žes to byl ty. Čím jsou vzdálenější světu lidí, tím větší je jejich moc a znalosti tajných věd. Jednou ráno zůstane tvůj dům prázdný a pokud se někdo odváží jej prozkoumat, nenajde nic - kromě drobných hrudek půdy na podlaze."

Bran se usmál.

"Neplánoval jsem si tu výpravu a nenamáhal jsem se proto, abych sestal obětí jejich zločinných drápů. Dostanou-li mne v noci, nikdy se nedovědí, co se stalo s jejich božstvem... nebo co to pro ně je. Budu s nimi mluvit."

"Budeš mít tu odvahu jít se mnou v noci a setkat se s nimi?"

"Při blescích všech bohů," vykřikl. "Kdo jsi, že se mě ptáš, zda budu mít odvahu? Odvedeš mne za nimi ještě v tuto noc a dovol, abych se s nimi dohodl o pomstě. Blíží se den odplaty. Dnes jsem přes vřesoviště zahlédl stříbřité přilbice a lesklé štíty - mový velitel dorazil do Trajánovy věže a Gaius Camillus se vypravil ke zdi."

V noci odešel král a mlčenlivé čarodějnice přes ponurou pustinu močálů. Noc byla tichá a tak klidná, jakoby se celá ta prastará země pohroužila do spánku. V dálce mrkaly hvězdy, drobné červené body na černé obloze. Jejich světlo bylo slabší než lesk očí ženy, která šla po Branově boku.

Podivné, nejasné, prastaré myšlenky se honily královou hlavou. V tuto noc se v jeho duši zachvěly pradávné svazky, spojující jej

s těmi spícími vřesovišti, chvějící se přízraky eonů strašlivých snů. Na jeho bedrech ležela tíha věků jeho rasy. Tam, kam šel teď, vyhnanec i cizinec, kdysi vládli černoocí králové, jejichž vlastnosti zdědil. Ve srovnání s jeho lidem byli římští i keltští nájezdníci pouhými hosty na tomto ostrově. Ale i jeho rasa byla, stejně jako ty dvě, rasou nájezdníků. Byla tady lid starší, než jeho lid, jehož původ se ztrácel v temném mraku zapomnění.

Před nimi se tyčilo nevysoké horské pásmo, jež bylo nejvýchodnějším ze všech těch roztroušených horských řetězů, kdesi daleko se měnících ve waleské hory. Žena jej vedla po stezce, kterou nejspíš vyšlapaly ovce. Zastavila se před širokým vchodem do jeskyně.

"Tady jevchod do sídla těch, které hledáš, králi!" zasmála se nenávistně, "Budeš mít tu odvahu a vejdeš tam?"

Uchopil ji za rozcuchané vlasy a vztekle s ní škubnul.

"Ještě jednou se zeptáš, zda budu mít tu odvahu," ujistil ji, "a tvé hlava se rozloučí s tímhle krkem! Veď mě!"

Její smích byl jako sladký jed. Vešli do jeskyně. Bran vykřesal jiskru a planoucí troud mu ozářil velikou, zaprášenou místnost. U stropu vysela spousta netopýrů. Zapálil pochoden, zvedl ji nahoru a spatřil tmavé výklenky. Nenašel nic kromě prázdnoty a prachu.

"Kdě jsou?" zasyčel.

Zakývala na něj ze zadní části jeskyně a - jakoby náhodou se opřela o drsnou stěnu. Ale královy bystré oči postřehly pohyb její ruky, přitisknuté ke skalnímu výstupku. Couvnul a u jeho hohou se nečekaně otevřela země. Její smích jej opět ranil jako stříbrná dýka. Sklonil pochoden a opět spatřil vydřené schodiště vedoucí do tmavé hlubiny.

"Oni ty schody nepotřebují," řekla Atla. "Kdysi je používali, dokud je tvůj lid nezahnal do temnot. Ale ty je potřebovat budeš."

Postavila pochoden do výklenku nad otvorem tak, aby vrhala slabé rudé světlo do tmy, panující v otvoru. Ukázala na vchod. Bran si upravil meč v pochvě a vydal se dolů. Když se nořil do tajuplné tmy, něco zakrylo světlo nad jeho hlavou. Na chvíli si myslel, že Atla zakryla otvor, ale pak si uvědomil, že sestupuje za ním.

Nesestupovali dlouho. Bran nečekaně pocítil, že stojí na pevné půdě. Nedokázal odhadnout rozměry tohoto místa, kde se ocitl. Atla se protáhla kolem něj a postavila se do matného kruhu světla, padajícího zhůry.

"Nahoře je mnoho jeskyní," její hlas zněl v prázdnotě sla ě a podivně hluše, "toto jsou pouze dveře ke větším jeskyním, ležícím v hloubi. Stejně jako slova člověka i jeho činy ukazují temné jeskyně ponurých myšlenek a záměrů, ležících za nimi a pod nimi."

Bran ucítil nějaký pohyb v temnotách. Šero naplnily kradmé zvuky, nepodobající se žádným zvukům, provázejícím kroky člověka. Ve tmě se náhle začaly objevovat a vlnit slabounké jiskřičky, něco jako světlušky. Přibližovaly se, až jej nakonec obklíčily širokým půlkruhem. Za nimi se zaleskly jiné, celé moře, pomalu mizely v šeru, až bylo vidět jen drobné světelné body. Branovi bylo jasné, že jsou to šikmé oči bytostí, které za ním přišly v takovém počtu, že cítil závrať už jen při myšlence na to - a také na rozlohu jeskyně.

Nebál se, když tak stál tváří v tvář se svými odvěkými nepřáteli. Cítil, jak z davu vyzařuje vlna strašlivé nenávisti, nelidské hrozby pro tělo, mysl i duši. Lépe než kdokoli z mladší rasy si uvědomoval hrůzu svého postavení. Ale přesto se nebál, i když se zde setkal s největší hrůzou ze snů a legend svého lidu. V jeho žilách pulsovala krev a ne strach. Byl vzrušen.

"Vědí, že máš kámen, králi," řekla Atla, a i když věděl, že se bojí a přímo cítil její snahu o ovládnutí chvění těla, nepostřehl v jejím hlase ani náznak strachu. "Jsi ve smrtelném nebezpečí. Již dávno znají tvůj rod - ach! vzpomínají si na chvíle, kdy jejich

předkové byli lidmi! Nedokážu tě zachránit. Oba dva budeme ale umírat tak, jak již od pradávna neumíral nikdo z lidí. Chceš-li, promluv k nim. Rozumí tvé řeči, i když ty jejich nerozumíš. Ale to nám nepomůže. Jsi člověk... a Pikt."

Bran se rozesmál a před divokou krutostí jeho smíchu ohnivý prsten ustoupil vzad. S hrůzyplným řinčením tasil meč a opřel se zády o něco, co, jak doufal, byla pevná skála. Vztáhl k lesknoucím se očím meč a dýku, kterou držel v levé ruce, a zasmál se. Jeho smích zněl jako štěkání krvežízniveho vlka.

"Ano!" zařval. "Jsem Pikt, syn těch bojovníků, kteří hnali před sebou jako vítr rozfoukávající plevy vaše prokleté předky! Těch, kdo tuto zemi umyli vaší krví a vztyčili vysoké mohyly z vašich lebek k poctě Měsíční Paní! Vy, kteří odpradávna prcháte před mým lidem, se teď opovažujete vrčet na svého pána? Vrhněte se na mne, máte-li dost odvahy a já vás budu rubat jako sekáč, kosící zralý ječmen! Z vašich usekaných hlav postavím věže, z vašich těl postavím zeď! Psi temnot, červi pekla, chrobáci země, přijďte a okuste tuto ocel! Až mne najde smrt v těchto temnotách, budou vaši živí výt nad množstvím těch, kteří zahynuli a váš Černý kámen už nikdy nenajdete, jelikož pouze já vím, kde je ukryt a ani muka všech pekel z mých úst nedostanou toto tajemství!"

Zavládlo naprosté ticho. Bran se díval do mrkajících jiskřiček v temnotách, bdělý jako vlk v pasti, připravený k útoku. Po jeho boku se choulila žena, jejíž oči plály. Pak se z mlčícího kruhu, čekajícího za světelným kruhem, ozvalo hrozné mručení. Bran se zachvěl, i když byl připraven na vše. Bohové, copak to mručení bylo řečí bytostí, jež se kdysi zvaly lidmi?

Atla se vzpřímila a pozorně poslouchala. Z jejích úst se ozývalo stejně ohavné syčení a Bran - i když znal pochmurné tajemství této bytosti - si pomyslel, že se jí už nikdy nedokáže dotknout bez pocitu hnusu.

Podívala se na něj. Její rudé rty zkřivil podivný úsměv, jen nezřetelně viditelný v přízračném světle.

"Bojí se tě, králi! Při ponurých tajemstvích R'lyehu, kdo jsi, že se před tebou třese samo Peklo? Ne tvůj meč, ale tvá duše, tvrdá jako ocel, vystrašila tyto podivné bytosti. Koupí od tebe Černý Kámen za jakoukoli cenu."

"Dobře," Bran vsunul meč do pochvy. "Slíbí mi, že tě nebudou pronásledovat za to, že jsi mi pomohla. A ještě něco..." jeho hlas zazněl jako řev lovícího tygra..."předají do mých rukou Tita Sulla, ebbrackého guvernéra, současného velitele Trajánovy věže. Dokážou to, i když nevím jak. Vím ale, že když za starých časů vedl můj lid války s Dětmi noci, mizely děti z hlídaných domů a nikdo nikdy neviděl ani přicházející ani odcházející únosce. Pochopili mě?"

Znovu se ozvaly příšerné hlasy a Bran, jež se nebál jejich hněvu, se zachvěl, když uslyšel ty zvuky.

"Pochopili tě," řekla Atla. "Zítra, až zemi opět pokryje tma, jež předchází ráno, přineseš Černý Kámen do Dagonova kruhu. Polož jej na oltář. Tam ti doručí také Tita Sullu. Můžeš jim věřit. Už po staletí se nepletli do záležitostí lidí, ale dané slovo dodrží."

Bran přikývl, otočil se a s Atlou za zády se vydal na cestu vzhůru. Nahoře se ohlédl a uviděl lesknoucí se moře šikmých očí, zahleděných do něj. Majitelé těchto očí si ale dávali pozor, aby se neocitli v nezřetelném světle pochodně, takže nespatřil jejich těla. Slyšel jen tichou, syčivou řeč a zachvěl se, když očima své představivosti spatřil dav bytostí ne dvounohých, ale myriády svíjejících se a kolébajících hadů, hledících na něj lesklými zřitelnicemi bez víček.

Vyšplhal se do horní jeskyně a Atla položila na místo kámen, uzavírající vchod. Byl podivuhodně přesný - Bran neviděl ani nej-

menší obrys kamene na podlaze jeskyně. Atla se pohnula, jako by chtěla uhasit pochoden, ale král ji zadržel.

"Jen ji nech, dokud nevyjdeme z jeskyně," zabručel. "Ve tmě bychom mohli šlápnout na zmiji."

Atlin smích, naplněný sladkou nenávistí, se vznesl v šílené melodii až pod strop temné jeskyně.

V.

Už jen krátký čas zbýval do východu slunce, když se Bran podruhé ocitl u Dragonova rybníku. Shodil na zem plášť, snal pás s mečem, svlékl krátké kožené kalhoty. Pak, s dýkou v zubech, vstoupil do vody bez nejmenšího žblunknutí, jako tulen. Doplaval do středu jezírka a ponořil se.

Rybník byl hlubší než si myslel. Zdálo se mu, že se nikdy nedostane na dno, a když se mu to konečně podařilo, nemohl najít to, co hledal. Když jej varovaly údery krve v uších, vyplaval k hladině.

Naplnil plíce čerstvím vzduchem a opět se ponořil a opět marně. Až potřetí jeho ruce narazily na známý předmět, zarytý v měkkém dně. Uchopil jej a mohutně vyrazil vzhůru.

Kámen nebyl veliký, ale těžký. Bran plaval pomalu, když najednou ucítil neznámý pohyb vody kolem sebe, který nebyl výsledkem jeho vlastních pohybů. Ponořil tvář do vody a snažil se zrakem proniknout blankytnou hladinu a zdálo se mu, že vidí obrovský plovoucí stín.

Začal plavat rychleji, nebojácně, ale opatrně. Nohama dosáhl dna mělčiny a pospíšil si ke břehu. Ohlédl se a spatřil, jak voda zavířila a klesla. Zaklel a potřásl hlavou. Nevšímal si staré pověsti, která z Dagonova rybníku dělala hnízdo bezejmenné vodní ale přesto cítil, jak málo jej dělilo od smrti. Časem vybledlé mýty prastaré země v jeho očích dostávaly tvar a život. Bran se dokonce ani nechtěl domýšlet, jaká nestvůra se to schovává pod hladinou zrádného rybníka. Pochopil ale, že lidé z močálů měli dostatečné důvody vyhýbat se tomuto místu.

Bran se oblékl, nasedl na černého hřebce a vydal se na cestu, ne do svého domova, ale na západ, za sluncem, schovávajícím se za obzorem, směrem k Trajánově věži a Dagonově kruhu. V ruce držel černý kámen, zabalený do pláště. Když míli za mílí uháněl k cíli, objevily se na nebi rudé hvězdy. Minula už půlnoc bezměsíčné noci a Bran pořád jel. Srdce mu bylo silněji, když si připomněl blížící se setkání s Titem Sullou. Atla se radovala při myšlnkách na Římana svijejícího se bolestí při mučení,ale Piktovi byly takové myšlenky vzdálené. Gubernátor dostane šanci bojovat se zbraní v ruce - bude vyzbrojen Branovým mečem a setká se s piktskou dýkou, jíž bude vyzbrojen král. Bude žít nebo zahyne. To bude záležet na jeho mužnosti. A i když byl Sulla znám jako vynikající šermíř, neměl Bran žádné pochyby o výsledku souboje.

Dagonův kruh ležel nedaleko od Věže - ponurý kruh na hraně stojících kamenů a uprostřed oltář z hrubě tesaného kamene. Římané na tyto menhiry hleděli s nechutí, protože byli přesvědčení, že je vztyčili druidové. Keltové si zase mysleli, že ty kameny postavili Piktové, Ale Bran věděl dobře, čí ruce v dávno zapomenutých dobách postavily tyto monolity, i když se mohl jen domnívat k čemu.

Nevydal se ke Kruhu přímo. Byl zvědav, jak splní jeho noční spojenci slib. Byl si jist, že dokáží unést Sullu, střeženého oddíly a byl přesvědčený, že ví, jak to udělají. Trápily jej nějaké podivné předtuchy, jako kdyby využíval síly nepředstavitelných rozměrů a uvolnil mocnosti, jež nedokáže ovládnout. Vždy, když si vzpomněl na hadí syčení a šikmé oči, proběhl po jeho těle mrazivý záchvěv. Už tehdy, kdy je jeho lid zahnal do jeskyní pod horami, byli

dostatečně odporní. Co z nich udělala staletí degenerace? Zachovali si alespoň nějaké lidské znaky?

Nějaký instinkt mu přikázal, aby se vydal k Věži. Věděl, že už není daleko, že by měl, i přes hustou tmu, spatřit její obrysy, rysující se na obzoru, dokonce i teď by ji měl spatřit. Zachvátilo jej nějaké podivné, strašlivé tušení. Pobodl koně do cvalu.

Náhle se v sedle posunul, jako kdyby dostal zásah, tak šokující byl pohled, který uviděl. Nedobytná Trajénova věž neexistovala. Udivený Branův pohled spočinul na obrovské hromadě trosek - rozsypaných kamenů a rozbitého granitu, Mezi nimi trčely rozšklebené konce vylámaných vzpěr. V jednom rohu, uprostřed mraku rozsypané omítky vyrůstala věžička nachýlená na bok, jako kdyby něco vyrazilo polovinu jejích základů.

Bran zkamenělý údivem slezl z koně a přistoupil blíž. V některých místech příkop naprosto vyplňoval rum a vyražené kusy zdí. Překročil jej a vešel do ruin. Tam, kde dlažba ještě před několika hodinami duněla pochodovým krokem těžkých bot, kde se od zdí odrážela ozvěna řinčení ocele a zvuku trub, vládlo strašlivé ticho.

U Branových nohou se pohnula nějaká postava a ozval se výkřik. Král se sklonil nad legionářem, ležícím v široké, rudé kaluži vlastní krve. Jeden pohled okem Piktovi řekl jasně, že ten strašně zraněný člověk umírá.

Bran zvedl zkrvavenou hlavu raněného a přiložil čutoru k opuchlým rtům. Říman instinktivně pil přes polámané zuby. Ve slabém světle hvězd bylo vidět, že se jeho skleněné oči pohnuly.

"Zdi puklv," zašeptal, "padly, jako když padá nebe ve dni záhuby. Ó, Jupitere, z nebes padal déšť granitu a mramorové krupobití.'

"Necítil jsem žádné zemětřesení," zachmuřil se Bran.

"To nebylo zemětřesení," zašeptal Říman. "Začalo to ještě před východem slunce, slaboučké, nezřetelné škrábání a drápání pod zemí, někde hluboko. My strážci, jsme slyšeli... jako kdyby krysy hloubící tunel, nebo červy kopající zemi. Titus se smál, ale my ten hluk slyšeli po celý den. A o půlnoci se věž zachvěla a spadla, jako kdyby někdo vykopal základy..."

Po těle Brana Mak Morna přeběhl mráz. Nestvůry ze země! Tisíce jich jako krtci rylo pod zemí, hluboko pod pevností a vykopávalo základy... bohové, ta země se všemi těmi tunely a jeskyněmi musí vypadat jako medové plástev... ta stvoření měla méně lidských vlastností než myslel... jaké to přivolal na pomoc přízračné bytosti z temnot?

"Co je s Titem Sullou?" otázal se, když opět přiložil čutoru k legionářovým ústům. V této chvíli byl umírající legionář skoro jeho bratrem.

"Když se věž zachvěla, uslyšeli jsme z gubernátorovy komnaty strašný výkřik," vysoukal ze sebe voják. "Běželi jsme tam...když jsme vyrazili dveře, uslyšeli jsme jeho ječení...zdálo se, že mizí do,,..nitra země! Vběhli jsme dovnitř...komnata byla prázdná. Jeho zkrvavený meč tam ležel... v kamenné podlaze zela černá díra. Tehdy se věž...zatočila...střecha... spadla...plazil jsem se...troskymi... pukající...zdi..."

Voják se křečovitě zachvěl.

"Polož mne, příteli," zašeptal. "Umírám."

Jeho dech se zastavil ještě dříve, než mu Bran stačil odpovědět. Pikt vstal a bezmyšlenkovitě si utřel ruce. Odešel a po chvíli již uháněl temným močálem. Černý kámen ovinutý pláštěm jej tížil jako ohavný přízrak prsa spáče.

Přiblížil se ke Kruhu a uviděl podivuhodnou záři, linoucí se ze vnitř. Kameny se v noční temnotě rýsovaly jako žebry kostry, z jejichž prsou plane kouzelný oheň. Hřebec zaržál a prudce se zastavil. Bran

jej přivázal k jednomu z menhirů. S Kamenem v rukou vešel do Kruhu a spatřil tam u oltáře stojící Atlu. Její hbité tělo se kolébalo v hadím pohybu. Celý oltář zářil příšerným světlem a Bran se domyslel, že jej někdo - určitě Atla - natřel fosforem z nějakého vlhkého bahna nebo rašeliny.

Přišel blíž, rozbalil Kámen a hodil jej na oltář. Prokletý fetiš!

"Já jsme vyplnil svou část smlouvy," zavrčel.

"A oni svou," odpověděla. "Podívej se! Přicházejí!"

Ohlédl se. Dlan měl instinktivně položenou na rukojeti meče. Kůň, ponechaný za Kruhem, divoce řžál a snažil se přetrhnout opratě. V trávě se prohéněl noční vítr, který přinášel odporné, tiché syčení. Mezi menhiry se pohybovela ponurá temná vlna, která se neuspořádaně vlnila, Kruh se naplnil svítícíma očima, zavěšenýma mimo dosah zářícího oltáře. Někde z temnot se ozýval zvuk lidského hlasu, který něco nesouvisle blábolil.Bran ztuhl, jeho mysl zaclonil stín hrůzy.

Napjal zrak a snažil se postřehnout tvary postav, které se tlačily okolo. Viděl ale pouhý stín, jež se vzdouval, vlnil, svíjel, skoro jako by byl tekutý.

"At splní svou část smlouvy!" vykřikl.

"Dívej se tedy, králi!" v Atlině hlasu uslyšel posměch.

Vlnící se stíny zavířily a zavřely a z temnot vylezl po čtyřech jako zvíře, pozůstatek člověka. Padl k Brannovým nohám, plazil se, vyl a křičel, zvedal hlavu a vyl jako zdechající pes. Otřesený Bran uviděl v přizračném světle skleněné oči, tvář, z níž se vytratila krev, pěnou pokryté ústa, která bez ustání něco blábolila - bohové, copak toto je Titus Sulla, hrdý vládce života a smrti hrdého města Ebbraca?

Bran obnažil meč.

"Myslel jsem si, že tento úder bude řídit msta," řekl tiše. "Ale jé ti jej uštědřuji z milosrdenství. Vale Caesar!"

Zaleskla se ocel a Sullova hlava spadla k oltáři. Tam se zastavila a nevidoucíma očima hleděla do černé oblohy.

"Oni mu nic neudělali," přerušil ticho nenávistný Atlin smích. "to co spatřil a poznal narušilo jeho rozum. Stejně jako celá jeho rasa nevěděl nic o tajemstvích této prastaré země. V tuto noc poznal nejhlubší prosotry pekla, kde bys zbloudil dokonce i ty."

"Přeštastní Římané, že neznají tajemství tohoto prokletého kraje," zvolal pobouřený Bran. "Ani jeho jezera, obydlená nestvůrami, ani hnusné čarodějnice, ani skryté jeskyně a podzemní země, kde se v temnotách hemží pekelné bytosti!"

"Kdo je více hoden pohrdání? Oni, nebo smrtelníci, hledající jejich pomoc?" otázala se Atli s úrážlivou útěchou. "Vrat jim jejich Černý kámen!"

Stašný hnus naplnil vztekem Branovu duši.

"Ano, vezměte si svůj prokletý kámen!" vykřikl, zvedl jej z oltáře a hodil mezi stíny s takovou silou, že po úderu zapraskaly nějaké kosti. Ozval se rychlý blábol ohavných hlasů a stíny zavířily. Jen část tohoto podivného davu se na chvíli oddělila a Bran vykřikl hnusem, i když zahlédl jen kratičký obraz široké, podivně ploché hlavy, svíjejících se povislých rtů a hrůzně znetvořeného zakrslého těla, jež se mu zdálo šupinaté a nade vše ty hadí oči bez víček. Proboha! Mýty jej připravily na schůzku s hrůzou v lidské podobě, hrůzou se zvířecí tváří a se znetvořením, ale toto byla hrůza z noční můry.

"Vratte se do pekel a odneste si svého bůžka," vykřikl a zvedl k nebesům zatatě pěsti. Hustý stín ustoupil a odtekl od něj jako nečisté vody nějakého přízračného potoka. "Vaši předkové byli lidmi, i když podivnými a znetvořenými, ale vy - u všech bohů! - vy jste

se skutečně stali těmi, o nichž můj lid hovoří s takovým pohrdáním! Nestvůry z hlubin země, vratte se do svých děr a chodeb! Znečišťujete vzduch, na čisté zemi ponechávéte stopy hadího slizu, nebot jste hadi! Gonar měl pravdu - jsou náčiní příliš hnusné, než aby se dala použít dokonce i proti Římu."

Vyběhl z Kruhu tak, jak člověk utíká před dotekem hada. Odvázal koně. Vedle sebe uslyšel Atlin smích. Z čarodějnice spadly všechny znaky lidství jako plášť za noci.

"Králi Piktů!" zvolala. "Králi hlupáků! Doopravdy se bojíš takové maličkosti? Zůstan a ukážu ti skutečné plody pekel! Ha, ha, ha! Utíkej, hlupáku, utíkej! Ale jsi poznačený hnilobou - zavolal jsi je a oni si to budou pamatovat! A v pravý čas za tebou přidou znovu!"

Beze slov zaklel a otevřenou dlaní ji udeřil po tváři. Zapotácela se, z jejich rtů vytryskla krev,ale její příšerný smích se rozléhal ještě víc.

Bran vyskočil do sedla. Toužil po čistém vzduchu a chladných blankytných horách severu, kde mohl použít svůj meč v otevřeném boji a vykoupat svou duši v rudém bitevním víru, zapomenout na hrůzu, skrývající se pod močály západy. Uchopil opratě a uháněl nocí jako pronásledovaný přízrak, až konečně pekelný smích čarodějnice zmizel ve tmě za ním.

KRÍDLA V NOCI

1. Kůl hrůzy

Opřený o podivně vyřezávanou hůl se Solomon Kane udiveně díval na tajemství, které se před ním objevilo. Viděl už příliš mnoho opuštěných vesnic od doby, kdy obrátil tvář k východu a opustil pobřeží Otroků, aby se ztratil v bludišti džunglí a řek, žádná z nich se ale této nepodobala. Její obyvatele nevyhnal hlad - nedaleko od vesnice si povšiml záhonů bující divoké rýže. Arabští lovci otroků se do tohoto odlehlého kraje také nepouštěli. Tuto vesnici musela zpustošit nějaké kmenová válka, rozhodl, když se podíval na kosti a zuby cenící lebky, roztroušené v trávě a křovinách. Byly rozbité a polámané. Postřehl šakala a hyenu, opatrně se kradoucí mezi rozpadajícími se chatrčemi. Ale proč útočníci odhodili kořist? Na zemi ležely válečné oštěpy s násadami, které se rozsypávaly po mnoha útocích termitů a štíty, hnijící v dešti a slunci. Na krku jedné z koster se leskl náhrdelník se světle pomalovaných kamínků - to je přece cenná kořist pro každého divokého útočníka.

Prohlédl si chatrče. Podivné - střechy pokryté slámou byly u m mnoha z nich potrhané, jako kdyby se nějaká stvoření, vyzbrojená drápy, pokoušela do nich dostat seshora. A tehdy něco spatřil - jeho oči se zúžily nad tím, čemu nemohl uvěřit. Hned za kopečkem plesnivějících zbytků, které kdysi byly palisádou, se tyčil obrovský baobab. Do výše nějakých šedesáti stop neměl větve a jeho kmen byl příliš široký na to, aby se po něm dalo vyšplhat. Přesto uprostřed nejvyšších větví visela kostra, nejspíš nabodnutá na zlámanou větev. Solomon Kane pocítil, jak jeho rámě stisklo studenou rukou tajemství. Jak se ty žalostné pozůstatky ocitly na stromě? Hodila je tam snad nelidská tlapa nějaké netsvůry?

Kane pokrčil rameny a jeho dlaň se bezmyšlenkovitě sesunula k pasu, k černým rukojetím těžkých pistolí, dlouhého rapíru a dýky. Nepocitoval strach, který by zachvátil obyčejného člověka, kdyby se ocitl tváří v tvář s Neznámým a Bezejmenným. Léta potulek po podivných zemích a srážek s neobyčejnými nestvůrami zbavily jeho ducha i tělo všeho, co nebylo tvrdé jako ocel. Vysoký, štíhlý, skoro hubený, vystavěn podle vzoru typického pro vlka. Široká ramena, dlouhé ruce, nervy jako špagáty a železné svaly doplňovaly obraz tohoto rozeného zabíječe a šermíře. Trny džungle k němu neměly slitování. Oděv a klobouk bez per na něm visely v cárech, kožené boty z Cordoby byly obnošené a vybledlé. Sluncespeklo jeho ramena a prsa do barvy tmavého bronzu,ale asketicky štíhlá tvář se zdála necitlivá na paprsky. Měl podivnou, temněbledou pleť, která mu dodávala vzezření skoro jako nebožtíkovi, jedině světlé, chladné oči odporovaly tomuto dojmu.

Po chvíli si Kane ještě jednou prohlédl vesnici pozorným pohledem, upravil pás, přehodil do levé ruky vyřezávanou hlavou kočky zdobenou hůl, kterou mu již kdysi dávno věnoval N'Longa a vykročil vpřed.

Na západ od vesnice rostl úzký pás lesa, přecházejícího do širokého pásu savany - vlnícího se moře trav, dosahujícícho člověku až po prsa a někdy dokonce ještě výše. Dál pak opět les, který se rychle měnil v džungli. Právě odtamtud Kane uprchl jako pronásledovaný vlk a po jeho ještě čerstvé stopě pospíchali černoši se zuby spilovanými do špičky. Ještě teď ti s lehkým vánkem zaznível tichý hlas bubnů, šeptajících přes dlouhé míle džungle a stepi své strašlivé vyprávění o nenávisti, touze po krvi a lačnosti žaludků.

V Kanehо myšlenkách stále ještě žila vzpomínka na tento útěk a

takřka neodvratnou smrt. Příliš pozdě, teprve včera, se zorientoval, že dorazil do země lidojedů. Celé odpoledne běžel páchnoucími paramí husté džungle, plezil se, ukrýval se, prosekával se, křižoval vlastní stopy a těsně za zády stále cítil přítomnost těch strašných lovců. Náskok získal teprve během noci, kdy pod ochranou tmy překročil pás stepi. Teď, pozdě ráno, své pronásledovatele neviděl ani neslyšel, neměl ale důvod věřit, že zanechali jeho pronásledování. Když vcházel na savanu, byli mu v patách.

Solomon Kane se rozhlížel po kraji, táhnoucím se před ním. Na východě se tyčilo obloukovité pásmo hor, stočené k severu a jihu, většinou lysých a holých. Na jihu se táhly až k obzoru a jejich potrhané obrysy Kanovi připomněly černé hory Negari. Blíž se nacházel mírně zvlněný terén, dosti hustě zalesněný, ale ne tak hustý, jako džungle. Zdálo se, že to je rozsáhlá náhorní plošina, na východě uzavřená horami, na západě savanou.

Puritán se vydal na východ dlouhým, plynulým, jakoby únavy neznajícím krokem. Někde za ním se kradli černí ďáblové a on nebyl ochoten dostat se do slepé uličky. Ve skutečnosti se mohlo stát, že výstřel donutí nepřítele k panickému útěku, ale obě se přece jen nacházeli příliš nízko na žebříčku lidství, takže to v jejich tupých mozcích nemuselo vyvolat žádné souvislosti ani strach před něčím nepřirozeným. A dokonce i Solomon Kane, jehož sir Francis Drake nazýval králem devonských mečů, by nedokázal zvítězit v boji sečným kmenem.

Ztichlá vesnice a tíha jejího tajemství a smrti zůstala vzadu. Na této vrchovině panovalo absolutní ticho. Nebylo slyšet zpěv ptáků a jen němý orel se míhal mezi korunami stromů. Ticho narušovaly jen Kaneovy kroky a šelest větru, nesoucí zvuk bubnů.

Najednou se Angličanovi naskytnul pohled, jehož neočekávaná hrůznost způsobila, že mu srdce zabušilo rychleji. O několik okamžiků později stál tváří v tvář samotné Hrůze, strašlivé a naprosté. Uprostřed rozlehlé mýtiny byl postaven kůl, k němuž bylo přivázáno něco, co kdysi bylo černým člověkem, Kane kdysi v řetězech veslował na turecké galéře, dřel na vinicích Barbarie, bojoval s rudokožci v Novém světě a omdléval bolestí v celách španělské Inkvizice. Věděl, jak nelidští dokáží někdy být lidé. Teď se ale i on zachvěl a pocítil vlnu mdlob. Ale neotřásla jím hrůznost ran, i když byly hrozné, ale to, že tento lidský cár ještě žil. Když se totiž přiblížil, zvedla se hlava, svěšená na dobitá prsa. Házela sebou zestrany na stranu a z kůže rtů zaznívalo zvířeckéstěnání.

Promluvil k tomuto stvoření a ono hlasitě vykřiklo, svíjejíc se v neuvěřitelných vlnovkách. Házelo hlavou nahoru a dolu a zdálo se, že se pokouší něco zahlédnout prázdnotou rozevřených očních otvorů. Hluše ječící bytost choulila své tělo ke kůlu, k němuž byla připoutána. Zvedla hlavu, jako kdyby poslouchala, jakoby očekávala něco z nebe.

"Neboj se!" řekl Kane dialektem říčních kmenů. "Neublížím ti. Už ti nic neublíží. Osvobodím tě."

Když to říkal, hořce si uvědomoval prázdnotu svých slov, ale jeho hlas probudil nějaké nejasné souvislosti v šíleném, umírajícím černochově mozku. Mezi rozbitými zuby přicházela slova, nejistá a tichá, nesouvislá a přerušovaná sliněním a blábolením. Tento lidský cár mluvil jazykem příbuzným nářečím, která se Kane naučil od přátelských kmenů na řece. Pochopil tedy, že obět u kůlu stojí už dlouho - mnoho měsíců, blábolil černoch v agonii přicházející smrti - a celou tu dobu si s ním hrály zlé bytosti podle svých nelidských choutek. Nazval je, ale Angličan jej nepochopil. Jméno znělo jako akaana. Ale sem jej nepřivazely ty akaany. Ztrápený mučedník vykoktal jméno Goru, který byl šamanem a příliš silně stáhl provaz na jeho nohách. Kane se podivil, jak vzpomínka na tak bezvýznamnou bo-

lest dokázala projít bludišti mučení, když si černoch tu bolest pamatoval ještě i teď.

A ještě k tomu, což Kaneho velice udivilo, mluvil černoch i o svém bratrovi, který jej pomáhal přivazovat. Plakal přitom jako dítě, vlhko tvořilo krvavé slzy v prázdných očních jamkách. Blábolil něco o oštěpech, polámaných před lety během nějakých již zapomenutých lovů. Solomon roztal černochovi opatrně pouta a položil jeho zmučené tělo na trávu. Snažil se být opatrný, lidský vrak se ale svíjel a sténal jako zdechající pes a z početných ran opět vyrazila krev. Kane si povšiml, že rány vypadají, jako by byly spíše uštědřeny zuby a drápy, než noži nebo oštěpy.

Konečně byla práce ukončena a zkrvavené, zmučené tělo spočinulo na měkké trávě se starým, potrhaným kloboukem pod hlavou. Černoch těžce dýchal.

Angličan otevřel čutoru a mezi rozbité rty vlil několik kapek.

"Vyprávěj mi o těch ďáblech," řekl, když se schýlil k oběti. "Při Bohovi mého národa! Tenhle zločin bude pomstěn, i kdyby mi stál v cestě samotný satan!"

Dá se pochybovat o tom, zda tato slova umírajícímu došla. Kane ale slyšel jiný zvuk. Ara, se svou typickou zvědavostí, vyletěl z blízkého háječku a proletěl tak nízko, že se jeho křídla dotkla Evropanových vlasů. Když černoch uslyšel zvuk těchto křídel, zvedl se a vykřikl. Kane věděl, že ho ten křik bude až do smrti pronásledovat jako noční můra.

"Křídla! Křídla! Opět přicházejí! Ach, milost, křídla!"

Z jeho úst se vyvalil proud krve. Za chvíli už byl mrtev.

Kane vstal a otřel si čelo vlhké ledovým potem. Les znehybněl jako začarovaný v poledním horku a nad zemí zavládlo ticho. Angličan se zamyšleně podíval na pásmo černých, nepřátelských hor, kupících se v dáli za savanou. Na této tajemné zemi ležela stará kletba, která zastínila puritánovu duši.

Opatrně zvedl zkrvavenou mrtvolu, v níž kdysi hořel život, mládí a radost. Položil ji na okraj mýtiny a nejlépa jak uměl složil studené údy. Ještě jednou se zachvěl, když pohlédl na hrůzné rány a pak na mrtvole navršil kamennou mohylu vysokou tak, že by pod ní ukryté tělo nedokázali najít dokonce ani nenechavý kojoti.

Jen co skončil, vytrhlo jej něco z ponurých myšlenek a připomnělo mu jeho skutečné postavení. Nějaký tichý zvuk, snad jen jeho vlčí instinkty, způsobil, že se ohlédl. Něco se na druhém konci mýtiny pohnulo a mezi vysokou trávou uviděl odpornou černou tvář s kolečkem ze slonoviny v plochém nose, rozevřené silné rty odkrývající zuby, jejichž spilované špičky byly zřetelné dokonce i z této vzdálenosti. Pronikavé oči, nízké ustupující čelo ověnčené hřívou kudrnatých vlasů. Než se tato tvář stačila ukrýt, uskočil Kane pod ochranu vysokých stromů, rostoucích kolem mýtiny. Uháněl jako chrt, kličkoval mezi stromy. Každou chvíli očekával vítězný křik lovců a spatří je, jak se vynořují z křovin za ním.

Zakrátko ale došel k názoru, že jej nejspíš pronásledovali tak, jak někteří dravci loví svou kořist, pomalu a neúprosně. Šel lesem, využíval každý úkryt a neviděl ani stín svých pronásledovatelů. Věděl ale, tak jak ví pronásledovaný vlk, že kolem něho krouží a čekají na vhodný okamžik k tomu, aby na něj zaútočili a přitom neriskovali vlastní kůži. Kane se usmíval, smutně a neradostně. Má-li to být zkouška jeho výdrže, tak uvidíme, v jakém poměru jsou svaly divochů k jeho železné odolnosti. Jen až padne noc, znovu jim dokáže vyklouznout. A pokud ne... v hloubi srdce byl přesvědčen, že anglosaské bojovnost, pobouřená jen myšlenkou na útěk, jej již zanedlouho donutí otočit se a bojovat, i když jej nepřátelé svým počtem převyšovaly nejméně stokrát.

Slunce se chýlilo k západu. Kane měl hlad. Ráno snědl zbytek su-

šeného masa a od té doby neměl nic v ústech. Prameny, na které občas narazil, mu poskytly vodu a jednou se mu zdálo, že mezi stromy zahlédl střechu veliké chýše. Obešel ji velikým obloukem. Bylo nesnadné uvěřit, že je tak tichá náhorní plošina obydlena, ale i kdyby tomu bylo tak, určitě by její obyvatelé nebyli méně krutí než ti, kteří jej pronásledovali.

Terén byla stále nerovnější. Objevily se nepravidelné vršky a strmé svahy. Kane se blížil k úpatí tichých hor. Stále neviděl své pronásledovatele. Jen když se ohlédl, povšiml si nezřetelných pohybů - nějaký mihnoucí se stín, stopa v trávě, prudce se narovnávající větvička, pohyb v listí. Proč jsou tak opatrní? Proč nepřijdou a neukončí tu hru?

Nastala noc. Kane dorazil ke svahům, vedoucím k úpatí hor, které se teď nad ním hrozivě černaly. Byly jeho cílem, doufal, že se tam zbaví svých pronásledovatelů. Ale přesto cítil, jak ho od hor odrazuje nějaké podivné nechuť. Skrývalo se v nich tajuplné zlo, odporné jako smyčky velkého hada, spícího v trávě. Zemi ovládla neproniknutelná tma a jen hvězdy rudě mrkaly v těžkém vedru tropické noci. Kane se na chvíli zastavil v neobyčejně hustém háji. Dál už lEs řídl. Uslyšel tichý zvuk, který ale nebyl šuměním nočního větru, protože těžkými listy nehoupal žádný závan.

Když se otočil, zahlédl ve tmě nějaký pohyb. Nezřetelný stín na něj skočil se zvířecím rykem. Uhnul ráně jen díky hvězdám, odrážejícím se na ostří, ucítil, že jej spoutávají štíhlé, svalnaté ruce a špičaté zuby mu vnikají do těla. Zuřivě bojoval. Jeho košile se roztrhla na vyštípaných zubech dýky. Jen náhodou dokázal chytit ruku, vyzbrojenou železným nožem. Vytrhl dýku. Cítil nepříjemný strach, když každou chvíli očekával kopí v zádech.

Překvapilo jej, že ostatní nepomáhají svému druhovi, ale bojoval celou svou silou ocelových svalů. V sevření se kolébali a svíjeli ve tmě a každý z nich se snažil vrazit ostří do protivníkova těla. Prudké trhavé pohyby je odhodily na hvězdami osvětlenou mýtinu a Kane si povšiml kolečka ze slonoviny v širokém nose a špičatých zubů, které jako zuby divoké bestie lapaly po jeho krku. Podařilo se mu srazit ruku, držící jeho zápěstí a vrazil dýku hluboko mezi černochova žebra. Bojovník vykřikl a ve vzduchu bylo cítit dráždivý, pronikavý zápach krve. V téže chvíli Kaneho povalil úder velikých křídel, omráčen padl k zemi a jeho nepřítel zmizel s výkřiky smrtelného strachu. Kane, hluboce otřesený, vyskočil. Tichnoucí křik polomrtvého kanibala byl slyšet někde shora.

Napjal zrak. Zdálo se mu, že na pozadí noční oblohy vidí beztvaré něco, zakrývající hvězdy - svíjející se lidské údy, veliká křídla a nezřetelné obrysy - zmizelo to tak rychle, že si nebyl jist, že skutečně něco viděl.

Uvažoval, zda celá tato záležitost nebyla jen noční můrou. Ale když se potácel mezi kořeny, nalezl hůl ju-ju, jíž odrazil ránu krátkého oštěpu, který ležel vedle. A potřeboval-li by ještě další důkazy, měl ještě vlastní zkrvavenou dýku.

Křídla! Křídla v noci? Kostra ve vesnici, potrhané střechy chýší, zmrzačený černoch, jehož rány nebyly způsobeny ani noži ani oštěpy a jež zemřel křičíc o křídlech! Tato země byla určitě loveckým revírem obřovských ptáků, kteří považovali lidi za svou kořist. Ale když to byli ptáci, proč nesežrali úplně toho neštastníka u kůlu? A nakonec, vhloubi srdce Kane nevěřil, že by nějaký pták mohl vrhat takový stín, který zakrýval hvězdy.

Pokrčil rameny. Bylo ticho. Kam se poděl zbytek kanibalů stíhajících jej už od vzdálené džungle? Donutil je k útěku osud jejich druha? Pohlédl na pistole. Co se dá dělat, lidojedi nelidojedi, této noci do těchto ponurých hor nevejde.

Teď se musí prospat, i kdyby po jeho stopách šli všichni démoni Starého Sčeta. Tlumený řev ze západu jej varoval, že se dravé bestie vydaly na lov. Rychlým krokem se vydal dolů a dorazil do hustého háje, kde porazil lidojeda. Vyšplhal se vysoko mezi mohutné větve stromu a nalezl vidlici, v níž se dokázala směstnat dokonce i jeho vysoká postava. Větve nad hlavou jej chránily před útokem jakéhokoli okřídleného tvora, pokud by se divoši skrývali někde poblíž, probudí jej zvuk jejich šplhání - protože dokázal spát jako kočka. Jedná-li se o hady a leopardy, tak už tisíckrát takhle riskoval.

Solomon Kane usnul a jeho sny byly nezřetelné, chaotické, naplněny strachem před zlými silami, pocházejícími z dob před příchodem člověka. Pak se změnily v představy tak zřetelné, jako by je prožíval ve skutečnosti. Zdálo se mu, že se prudce budí a sahá po pistoli - tak dlouho již vedl život divokého vlka, že sáhnutí po zbrani bylo přirozenou reakcí na každé prudké probuzení. Zdálo se mu, že na větvi před ním sedělo podivné, sotva viditelné stvoření a zíralo na něj vyhladovělýma, lesklýma, žlutýma očima, jejichž pohled se vtíral do všech koutů jeho mozku. Samotný přízrak byl vysoký, štíhlý, měl podivně znetvořenou postavu a tak se skrýval ve tmě, že by se zdál jen stínem, kdyby nebylo žlutých očí. Kanovi se zdálo, že sedí jako začarovaný, že se v těch očích objevila nejistota, že bytost odchází po větvi tak, jak by šel člověk a pak roztahuje veliká šedivá křídla, skočí do prostoru a mizí. Tehdy Kane vyskočil. Snový opar se pomalu zvedal.

Ve slabém světle hvězd neviděl nikoho, jen sebe pod gotickou klenbou větví. Takže to byl jen sen... a přece, představa byla tak zřetelná, tak plné nelidského hnusu... ještě teď se ve vzduchu vznášel nezřetelný pach dravých ptáků. Napjal sluch. Zachytil dech nočního větru, šepot listí, řev lva - nic víc. Pak Kane opět usnul a vysoko nad lesem na hvězdné obloze kroužil stín, létající do kruhu jako sup nad raněným vlkem.

2. Boj na obloze

Záře úsvitu osvětlila horské pásmo na východu. Kane se probudil Vzpomněl si na noční přízrak a když slézal ze stromu, ještě jednou jej udivila jeho zřetelnost. V blízkém potůčku uhasil žízeň a několik , v tomto kraji zřídka se vyskytujících plodů, utišilo jeho hlad.

Pohlédl k horám. Byl zvyklý bojovat až do konce a někde tam sídlil ukrutný nepřítel lidských synů. Tato skutečnost byla pro puritána stejnou výzvou, jako rukavice, kterou mu kdysi hodil horkokrevný elegán z Devonu.

Osvěžen celonočním spánkem se vydal kupředu dlouhým, stejnoměrným krokem. Minul hájek, který byl svědkem nočního souboje a vešel na území, kde stromy rostly stále řidčeji, Stoupal vzhůru. Zastavil se jen jednou, aby se znovu podíval na cestu, kterou již urazil. Když už byl vysoko nad náhorní planinou, postřehl i přes vzdálenost opuštěnou vesnici - nevelikou skupinku chatrčí z bambusu a hlíny. Jedna z nich, stojící na malé vyvýšenině, byla větší než ostatní.

Když se tak díval, padlo na něj seshora něco hrozného, třepetajícího silnými křídly. Kane se udiveně otočil. Všechno nasvědčovalo tomu, že okřídlení tvorové loví jen v noci, takže neočekával útok v plném světle. Přesto na něj nalétlo stvoření, připomínající netopýra, jakoby vylétalo z oslepujícího slunečního terče. Uviděl silná, široce rozestřená křídla a z nich vyhlížející strašlivě lidskou tvář. Vytrhl pistoli a vystřelil, nestvůra se zatočila, udělala přemet a padla k jeho nohám.

Schýlil se, stále ještě držel pistoli v ruce a širokýma očima si prohlížel mrtvolu. Toto stvoření bylo bezpochyby démonem z nej-

černějších pekelných propastí, napovídala Kaneho puritánská duše a přesto ji zabil kousek olova. Udivený Kane pokrčil rameny. I když se během svého života dostal na nejpodivnější místa, nikdy něco podobného neviděl.

Stvoření připomínalo člověka, i když bylo nelidsky vysoké a nelidsky hubené. Podlouhlá, úzká, holá hlava byla hlavou šelmy. Nestvůra měla malé, přiléhající, podivně špičaté uši, smrtí zkalené oči byly šikmé a měly nezvyklou nažloutlou barvu. Nos byl tenký a skobovitý jako zobák dravého ptáka, ústa připomínala široký šrám. Agonií zkřivené úzké rty, pokryté kapičkami pěny, odkrývaly vlčí tesáky.

Přesto stvoření, holé a nahé, připomínalo lidskou bytost. Mělo mohutná, široká ramena, tenkou šiji, dlouhé, svalnaté ruce. Palec byl umístěn stejně, jako u některých druhů velikých opic a všechny prstybyly ozbrojeny masivními, zakřivenými drápy. Prsa tato bytost měla podivně znetvořená - jako kýl lodi z nich vybíhal můstek, od nějž dozadu vybíhala žebra. Dlouhé, klackovité nohy byly zakončeny velikými chápavými, dlaním podobnými chodidly, jejichž palec byl postaven proti prstům, stejně jako u lidí. Prsty u nohou měly obyčejné dlouhé nehty.

To, co bylo u tohoto podivného tvora nejpodivnější, se ale nacházelo na jeho zádech. Z ramen mu vyrůstal pár velikých křídel, složených jako křídla můry, ale vytvořených z kožovitého materiálu, nataženého na kostech. Vyrůstaly něco níže pod rameny a končily v polovině cesty k úzkým bedrům. Tato křídla, jak se Kane domýšlel, mohly mít rozpětí okolo sedmnácti stop.

Angličan nestvůru uchopil a zvedl nahoru, mimovolně se vyhýbal doteku hladké kožnaté blány křídel. Příšera vážila asi polovinu váhy než stejně vzrostlý člověk, který měřil šest a půl stopy. Jeho kosti měly nejspíš stejnou strukturu jako kosti ptáků a jeho tělo bylo postaveno skoro výlučně jen ze svalů.

Kane ustoupil a ještě jednou si prohlédl svou oběť. Takže jeho sen nebyl snem a tahle odporná bytost, nebo některá jiná, jí podobná, které seděla vedle něj na větvi, byla hrůznou skutečností...

Udeřila jej mohutná křídla! Něco na něj spadlo z oblohy! Kane se otočil a pochopil že učinil chybu, která se poutníkům vdžungli nepromíjí - údivem a zvědavostí přestal být opatrný. Další okřídlená nestvůra mu již sahala po hrdle. Nebyl už čas vytáhnout druhou pistoli. Uviděl jen ďábelskou, napůl lidskou tvář mezi mávajícími křídly, pocítil bolest z jejich ran a do prsou se mu zasekly ostré drápy. Pak ztratil půdu pod nohama a otevřela se pod ním prázdnota.

Okřídlený tvor spoutal jeho nohy vlastníma nohama, držel jej drápy, strašlivou silou vraženými do prsou. Vlčí tesáky mu chňapaly po hrdle. Angličan ale přesto uchopil kostnatou šiji a odstrčil odpornou hlavu. Pokoušel se vytáhnout dýku. Ptačí bytost se pomalu vznášela nahoru a letmý pohled dolů Kanemu napověděl, že jsou již vysoko nad korunami stromů. Nepočítal s tím, že tento vzdušný souboj přežije. Ale přesto mu vrozená zuřivost přikazovala vzít s sebou do záhuby i svého nepřítele.

Stále odstrkoval ostré zuby, až se mu nakonec podařilo uchopit dýku a vrazit ji hluboko do prsou nestvůry. Člověk-netopýr se prudce zkroutil a z jeho hrdla vyrazil chreptivý, drsný výkřik. Prudce sebou házel, zoufale bil křídly, vypínal hřbet a vztekle házel hlavou v marné snaze o její uvolnění a o to, aby mohl vrazit smrtonosné zuby do hrdla oběti. V mukách stále hlouběji vrážel drápy do lidských prsou, drápy druhé ruky drásel tvář a tělo nepřítele. Přesto raněný a zkrvavený Angličan s mlčenlivou vytrvalou zuřivostí buldoka stále silněji a silněji svíral prsty na hubené šiji a opět a opět bodal do měkkého těla. A daleko pod nimi sledovaly vylekané oči tento souboj, zuřící v závratné výšce.

Mezitím se ocitli nad planinou. Slábnoucí křídla nestvůry jen s námahou držely tíhu dvou těl. Rychle padali k zemi. Kane, jemuž krev a vztek zakryly zrak, o tom nic nevěděl. S pruhem kůže, visícím z hlavy, s rozdrásaným hrudníkem viděl svět jako oslepující krvavý kruh, v němž byl zřejmý jen jeden cit - nepřekonatelná touha po zničení nepřítele.

Slabá, zoufalá mávnutí křídly umírající nestvůry je ještě nachvíli držela zavěšené nad hustou skupinou mohutných stromů. Angličan ucítil, že sevření drápů a spoutávajících jej nohou zeslábloa úderyse změnily v bezvýznamné plácání. Z posledních sil vrazil dýku opět do prsou nestvůry a ucítil, jak se její tělo křečovitě zachvělo. Křídla bezvládně padla a oba, vítěz i poražený, padli k zemi jako kámen.

Rudou mlhou Kane viděl větrem se hýbající větve spěchající k jejich uvítání a cítil, jak jej bijí po tváři a trhají oblečení, když spleteni ve smrtelném sevření padali větvemi, uhýbajícími před jeho vztaženou rukou. Pak jeho hlava udeřila o něco tvrdého a on ucítil, jak jej pohlcuje nekonečná, černá prázdnota.

3. Ve stínu strachu

Tisíce let běžel Kane širokými, břidlicově šedými chodbami noci. Strašliví, v naprosté tmě gigantičtí démoni nad ním přelétávali za šumění křídel. Bojoval s nimi ve tmě, jako potkan, zahnaný do slepé uličky, bojoval s netopýry-upíry. Netělesné rty mu šeptaly různá kacířství a tajemství přímo do uší, jeho noha, hledající pevnou půdu, rozhazovala lidské lebky.

Návrat ze země přízraků byl náhlý. Návrat k normálnosti zvěstoval pohled na tlustou, mírnou černou tvář, která se nad ním skláněla. Kane zjistil, že se nachází v čisté, dobře větrané chýši. Z bublajícího kotlíku před vchodem cítil chutnou vůni a Kanemu došlo, že je příšerně hladový. Byl také podivně slabý - ruka zvednutá k obvázané hlavě se chvěla, bronzově opálená kůže zešedla.

Vedle něj stál tlustý muž a ještě jeden vysoký, štíhlý bojovník se smutnou tváří.

"Probudil se, Kurobo," řekl tlustoch. "Jeho mysl se navrátila k životu."

Hubeňour přikývl a něco vykřikl. Zevnitř přišla odpověď.

"kde to jsem?" otázal se Kane nářečím, které se naučil dávno, a které připomínalo jazyk, který tito černoši používali. "Jak tu jsemdlouho?"

Tlustý černoch jej postrčil svýma rukama, jemnýma jako ruce ženy, zpět na lůžko.

"Toto je poslední vesnice národa Bogonda," vysvětloval. "Našli jsme tě pod stromy na svahu. Byl jsi těžce raněn a ležel jsi v bezvědomí. Mnoho dnů jsi blouznil v horečkách. Teď jez."

Do chýše vstoupil štíhlý mladý bojovník s mísou kouřícího jídla, Kane se na ně hladově vrhl.

"Vidíš, Kurobo, je jak leopard," udiveně řekl tlustoch. "Ani jeden z tisíců by takové rány nepřežil."

"Máš pravdu, Goro," potvrdil druhý. "A zabil akaanu, která jej unesla."

Kane se namáhavě zvedl na loktech.

"Goru?" vykřikl divoce."Saman, který přivazuje lidi ke kůlu jako hostinu pro démony?"

Chtěl se zvednout a uškrtit tlustého černocha,ale slabost jej zalila svými vlnami, chýše se rozplynula v mlze a on padl bez dechu na lůžko. Zakrátko již spal hlubokým, zdravým spánkem.

Když se probudil, spatřil u postele mladou, štíhlou dívku. Jmenovala se Nayela. Nakrmila ho. Kane, již o hodně silnější, jí kladl

mnoho otázek a ona odpovídala rozumně, i když nesměle. Dostal se ke kmeni Bogonda, který vedli náčelník Kuroba a šaman Goru. Nikdo tu nikdy neviděl bílého člověka a ani o něm neslyšel. Rány, které utrpěl, by normální člověk nepřežil. Přesto se Angličan podivil, když mu spočítala, jak dlouho ležel v bezvědomí. Podivil se také, že si nepolámal kosti, když padal dolů, ale ona mu vysvětlila, že pád zbrzdily větve a že přistál na trupu akaany. Otázal se na Gorua a po chvíli tlustý šaman přišel do chýše a přinesl jeho zbraně.

"Něco jsme našli u tebe," řekl. "Zbytek u těla akaany, kterou jsi zabil zbraní, hovořící ohněm a dýmem. Musíš být bohem. Ale bohové nekrvácejí a ty jsi skoro zemřel pod svými ranami. Kdo tedy jsi?"

"Nejsem bůh," odvětil Kane. "Jsem člověk stejně jako ty, i když mám bílou kůži. Pocházím ze vzdálené země za mořem, která je nejkrásnější a nejnádhernější ze všech. Jemnuji se Solomon Kane a jsem tulákem bez domova. Z úst umírajícího jsem slyšel poprvé tvé jméno, jenže ty máš přátelský vzhled."

Šamanovu tvář přelétl stín smutku. Svěsil hlavu.

"Odpočívej a nabírej síly, člověče, bože nebo kdokoli jsi. Vše se dozvíš v pravou chvíli, vše o strašné kletbě, ležící nad touto prastarou zemí."

Během dnů, které přišly, se Kane vracel ke zdraví s typickou životností divokého zvířete. Goru a Kuroba u něj dlouho sedávali a dlouze rozmlouvali o neobyčejných tajemstvích.

Jejich kmen nepocházel z tohoto kraje. Před sto padesáti lety přišli natuto planinu a dali mu jméno své původní vlasti. Kdysi, ve Staré Bogondě, byli mocným národem, žijícím u veliké řeky, daleko na jihu. Kmenové války zničily jejich moc. Nakonec kmen podlehl silnému nepříteli. Goru vyprávěl legendy o velikém útěku. Prošli tisíce mil džunglemi a močály, neustále obtěžování krutými nepřáteli.

Nakonec, když si prosekali průchod zemí divokých kanibalů, se ocitli tady, bezpečni před útokemlidí, ale zároveň jako věznové tohoto místa, z něhož se ani oni,ani jejich potomkové nedokáží dostat. Dostali se do strašlivé Země Akaana. Goru dodal, že jeho předkové pozdě pochopili důvody potměšilého smíchu kanibalů,kteří je pronásledovali až k samotnému okraji planiny.

Bogondský lid přišel na území bohaté vodou a zvěřinou. Bylotu mnoho koz a jistý druh divokého prasete, jehož tu bylo velké množství. Zpočátku lidé tyto prasata pojídali, ale pak je ze závažných důvodů začali šetřit. Travnaté roviny mezi planinou a džunglí se hemžily antilopami a bůvoly. Žilo tam také mnoho lvů, kteří se pouštěli i na samotnou planinu. Bogonda ale znamená "zabíječ lvů", takže neminulo mnoho měsíců, než se zbytky velkých koček přestěhovaly na níže položená území. Ale, jak se jejich předkové brzy přesvědčily, nebyli to lvi, koho bylo třeba se bát.

Když se přesvědčili o tom, že je kanibalové již nechtějí stíhat za pásem savany a odpočali si po dlouhé cestě, vybudovali dvě vesnice - Horní a Dolní Bogondu. Kane se teď nacházel v Horní, ruiny, které viděl, byly to jediné, co zůstalo z níže položené vsi.

Zakrátko černoši pochopili, že se ocitli v zemi nestvůr se strašnými zuby a drápy. Za nocí slyšeli údery mohutných křídel a viděli hrůzyplné stíny, které zakrývaly hvězdy nebo se rýsovaly na pozadí měsíce. Stávalo se, že mizely děti,až nakonec jistý mladý lovec zbloudil v horách, kde jej zastihla noc. A za ranního rozbřesku zmučené a napůl sežrané tělo spadlo z nebe na hlavní ulici vesnice a výbuch ukrutného smíchu někde vysoko zmrazil krev v žilách vystrašených obyvatel. Zakrátko nato Bogondové pochopili celou hrůzu svého postavení.

Zpočátku se nestvůry lidí bály, skrývaly se a jen za nocí vylétávali z jeskyní, ale časem se stávali stále drzejší. Kdysi za jasného dne jistý bojovník sestřelil lukem jednu z nich. Nestvůry se

ale již přesvědčily, že dokáží zabíjet lidi. Smrtelný křik umírajícího netvora přivábil celé hejno. Padli z nebe a před očima soukmenovců bojovníka roztrhali na cáry.

Bogondové se rozhodli opustit ďábelskou zemi, Sto bojovníků se vydalo do hor, aby nalezli průchod. Našli strmý svah, na nějž se jen těžko dokázali vyšplhat. Tam uviděli srázy, proděravěné jeskyněmi. Byla to hnízda těch okřídlenců,

Tehdy se odehrála první zuřivé bitva mezi lidmi a upíry, která byla zakončena drtivým vítězstvím těch druhých. Luky a oštěpy černochů byly nedostatečné proti nestvůrám, vyzbrojeným drápy. Z celé stovky, která se vydala do hor, nepřežil nikdo. Akaany stíhaly uprchlíky a posledního z nich dopadly na dostřel luku od vesnice.

Když Bogondové pochopili, že nedokáží přejít přes hory, rozhodli se vybojovat si cestu zpět tam, kudy přišli. Na travnaté rovině se proti nim postavila veliká horda kanibalů a po strašné, skoro celý den trvající bitvě, je odrazila zpět, decimované a zhroucené. Goru vyprávěl, že když začal boj, na obloze bylo vidět odporné nestvůry, které kroužily a chechtaly se, když viděly hynoucí lidi.

Ti, kdož po dvou bitvách zůstali naživu, si léčili rány a podle fatalistické filozofie černých lidí se smířili s tím, co je neodvratné. Bylo jich kolem tisíce pěti set mužů, žen a dětí. Obnovili chýše, začali obdělávat půdu a snažili se přizpůsobit životu ve stínu hrůzy.

V těch dobách bylo ptačích lidí velice mnoho, a kdyby chtěli, dokázali by Bogondy bez problémů smést z povrchu země. Nikdo z bojovníků se akaaně nedokázal postavit, protože byly silnější než člověk, útočily jako jestřáb a pokud chybily, vynášela je křídla okamžitě mimo dosah.

Na tomto místě Kane přerušil vyprávění a otázal se, proč černoši nezabíjejí démony z luků. Goru vysvětlil, že je třeba neobyčejně pevné ruky a přesného oka, aby se akaanu dalo trefit ve vzduchu. Navíc ty nestvůry měly tak silnou kůži, že i když je šíp trefil a nezasáhl je hrotem, nic jim neudělal. Kane věděl, že černoši jsou většinou špatným střelci a hroty vyrábějí z úlomků kamene, kostí nebo železa, měkkého skoro jako měď. Vzpomněl si na Poitiers, Agincourt... Co by dal za to, kdyby u něj teď stála rota statečných anglických lučišníků.... anebo oddíl mušketýrů.

Goru ale tvrdil, že akaany nechtěly naprosté vyhubení národa Bogondů. Živily se především malými prasaty, kterými se planina jen hemžila a mladými kozami. Občas se pouštěly na savanu na antilopy, ale většinou neměly důvěru k otevřeným terénům a bály se lvů. Nelétaly ani do džungle, kde jim příliš hustě rostoucí stromy zabraňovaly rozevřít křídla. Držely se hor a planiny. Co bylo za horama, to nevěděl nikdo z Bogondů.

Akaany dovolily lidem usídlit se na planině z těchže důvodů, z jakých lidé dovolují rozmnožovat se divoké zvěři anebo zarybňují jezera - pro vlastní potěšení. Tito upíři, jak tvrdil Goru, měly neobyčejný a hrůzný smysl pro humor - vzrušovalo je utrpení bolestí vyjících lidských obětí. Od úbočí hor se často nesla ozvěna křiku, měnícího lidská srdce v led.

Během mnoha let se lidé ale naučili nedráždit své pány a akaany se spokojovaly s tím, že občas unesly nějaké dítě, nebo občas sežraly mladou dívku, která se zatoulala někam daleko od vesnice, nebo mladíka, kterého noc zastihla za palisádou. Nevěřily budovám, kroužily vysoko a nepouštěly se mezi chýše. Bogondové tedy žili poměrně bezpečně - až donedávna.

Goru byl toho názoru, že akaany vymírají, a to velice rychle. Doufal, že zbytky jeho kmene okřídlenou rasu přežijí. Tehdy, jak tvrdil se sobě vlastním fatalizmem, z džungle přijdou lidojedi a strčí do kotlů zbytky jeho národa. Odhadoval, že v současné době

nežije víc než nějakých stopadesát upírů. Běloch se podivil, proč tedy se bojovníci nevypraví na veliký lov a nevyhubí ty ďábly. Šaman se jen hořce pousmál a ještě jednou zopakoval to, co říkal o válečných schopnostech nestvůr. A co víc, dodal, celý národ Bogondů už nemá víc než čtyřista duší a akaanyjsou jedinou ochranou před lidojedy ze západu.

Za posledních třicet let kmen prořídl víc, než kdykoli předtím. Úměrně tomu, jak se zmenšoval počet akaan, narůstala jejich krutost. Unášely stále více Bogondů, aby je mučily a požíraly v hloubi svých strašlivých ponurých jeskyních, vysoko v horách. Goru vyprávěl o útocích na lovce a na lidi, pracující na poli, o nocích, naplněných hrůzným křikem a vytím, přicházejícím od hor, a o v žilách mrazícím krev chechotu, který byl jen napůl lidský, o utržených údech,zuby cenících hlavách, shazovaných zhůry do strachem se třesoucí vsi, o ohavných hostinách pod hvězdami.

Pak přišlo sucho a veliký hlad. Vyschly prameny, neurodilo se proso, maniok ani banány. Antilopy, jeleni a bůvoli, kteří tvořili základní část masité stravy Bogondů, odešli do džungle hledat vodu. Na planině se objevili lvi, jejichž hlad byl silnější než strach z lidí. Mnoho příslušníků národa zemřelo, zbývající byli donuceni jíst prasata, přirozenou lovnou zvěř akaan. To nestvůry rozzuřilo. Hlad, lvi a Bogondové vyhubili polovinu prasat.

Konečně sucho minulo, ale neštěstí už bylo tady. Z velikých stád, která se předtím toulala po planině, zůstaly jen nevelké zbytky, které byly navíc plaché a nebylo lehké je ulovit. Bogondové pojídali prasata, takže Akaany pojídaly Bogondy. Lidský život se změnil v peklo. Níže položená ves, kde žilo již jen asi sto padesát lidí, se vzbouřila. Zešílevše opakujícím se násilím povstali proti svým vládcům. Akaana, která plachtila nad ulicemi a hledala dítě, které by unesla, byla sestřelena a zabita šípy. Pak se všichni v Dolní Bogondě zavřeli v chýších a očekávali svůj osud.

Zhouba přišla v noci. Akaany přemohly strach před budovami a celé jejich hejno přiletělo z hor. Druhou vesnici probudil výbuch příšerného křiku a proklínání, který znamenal konec Dolní Bogondy. Po celou noc Goruovi lidé leželi, báli se pohnout a naslouchali vytí a pláči, který rozedíral ticho. Nakonec tyto zvuky utichly, říkal šaman, otírajíc si z čela ledový pot, ale dlouho do noci se ještě rozléhaly zvuky ohavné ďábelské hostiny.

Za úsvitu obyvatelé Horní Bogondy viděli odlétat strašné hejno. podobající se čertům, vracejícím se do pekla. Akaany letěly pomalu a těžce mávaly křídly, jako nažraní supové. Později se někteří opovážili vkrást se do prokleté vsi, ale to, co spatřili, je donutilo uprchnout s křikem. Od onoho dne se nikdo k tomuto strašnému místu nepřiblížil víc, než na tři dostřely lukem. Kane s pochopením přikývl. Jeho chladné oči se dívaly smutněji , než oči kteréhokoli přítomného.

Po mnoho dnů lidé, třesoucí se hrůzou, čekali na další vývoj situace. Nakonec, vedeni krutou bezmocí, se rozhodli losovat - ten, kdo prohrál, byl přivázán ke kůlu na polovině cesty mezi oběma vesnicemi. Doufali, že to akeany pochopí jako výraz podřízenosti obyvatel Horní Bogondy a tak obyvatelé vesnice uniknou strašnému osudu svých soukmenovců. Tento zvyk, vysvětloval šaman, přejali od kanibalů, kteří kdysi dávno skládali upírům oběti a každý měsíc jim obětovali člověka. Náhodou se ale přesvědčili, že akaana může být zabita, takže tyto příšery přestali považovat za bohy - to si aspoň myslel Goru a dlouho vysvětloval, proč žádné smrtelné stvoření není hodno božských poct, i kdyby bylo nevím jak silné a zlé.

Goruovi předkové občas okřídleným nestvůrám skládali oběti, aby je uklidnili, ale nikdy se to nestalo trvalým zvykem. Teď už nebylo jiné východisko. Akaany to očekávaly, takže každý měsíc vybírali ze

se zmenšujícího počtu obyvatel silného mladíka nebo dívku a přivazovali je ke kůlu.

Kane si bedlivě prohlédl Goruovu tvář, když šaman vyprávěl o bolesti, jako trpí kvůli této strašné nezbytnosti. Pochopil, že je naprosto upřímný a chvěl se při představě národa lidských bytostí, které pomalu ale jistě končí v žaludcích představitelů nestvůrné rasy.

Vyprávěl o zmučeném těle, které nalezl ve dni svého příchodu na planinu. Šaman přikývl a v jeho mírných očích se zračilo utrpení. Celý den a celou noc tato oběť visela u kůlu a akaany uspokojovaly svou chtivost po mukách, vzrušujíc se nad umírajícím člověkem. Až dosud tyto oběti oddalovaly zkázu Horní Bogondy. Zbývající prasata a občas nějaké unesené dítě svědčily o zmenšujícím se počtu upírů. Stačila jim hra s jednímčlověkem jednou za měsíc.

Kaneho něco napadlo:

"Kanibalové na planinu nikdy nechodí?"

Goru zakroutil hlavou. "Bezpečni v houštinách džungle se nikdy nepouštějí za savanu."

"Ale men pronásledovali až k úpatí hor."

Goru ještě jednou zakroutil hlavou. Byl to jen jeden lidojed. Našli jeho stopy. Nejspíš někdo statečnější než ostatní. Nechal loveckou vášeň zvítězit nad strachem před hroznou planinou. Zaplatil za to.

Kane zaskřípěl zuby, což u něj obyčejně znamenalo zaklení. Byla to bolestná myšlenka, že tak dlouho prchal před jedním nepřítelem. Nic zvláštního, že se ten lidojed blížil tak opatrně a čekal s útokem až na příchod noci. Dobře, ale proč akaana chytila černocha a ne jeho, kladl si otázku Angličan. A proč na něj nezaútočil ten upír, který v noci přistál na jeho stromě?

"Kanibal krvácel," objasnil Goru. "Pach krve nestvůru přiměl k útoku, protože upíři, stejně jako supi, dokáží ucítit čerstvou krev na velikou vzdálenost. A mimo to byly opatrné - ještě nikdy neviděly takového člověka, jako je Kane, který by neukázal strach. Určitě se jej rozhodly sledovat a pak nečekaně zaútočit."

"Co je to za stvoření?" chtěl se Kane dozvědět.

Goru pokrčil rameny. Byla tady, když sem přišli jeho předkové, kteří o nich nikdy dřív neslyšeli. Neudržovali žádné styky s lidojedy, takže se od nich nemohli nic dozvědět. Akaany žily v jeskyních, nahé jako zvířata, neznaly ohen a jedly pouze čerstvé maso. Měly ale něco jako kazyk a uznávaly svého krále. Mnohé z nich zahynuly v době velikého hladu, když silnější požírali slabší. Vymíraly rychle - v posledních letech mezi nimi nezahlédl ani mladé, ani samice. Když nakonec vymřou i samci, nebude žádných akaan. Bogondové jsou už ale stejně odsouzeni, jedině žeby... Goru na bělocha vrhl podivný žádostivý pohled. Puritán byl ale pohroužen do svých myšlenek.

Vzpomínal si na jednu z početných bájí, které slyšel za svých cest, Dávno, velice dávno tomu mu jeden velice starý kněz kultu ju-ju vyprávěl, jak kdysi od severu přiletěli okřídlení démoni, přehnali se nad jeho zemí a zmizeli nad džunglí porostlými jižními územími. Kněz tenkrát vyprávěl starou pověst o těchto stvořeních - že kdysi žila ve velikém počtu u rozlehlého jezera s hořkými vodami, ležícího daleko na severu. Už před mnoha staletími s nimi bojoval jistý náčelník a jeho bojovníci, stříleli po nich z luků a zabili jich velké množství, zbytek pak vyhnali na jih. Jméno náčelníka znělo N'Yasunna, který měl veliký člun s mnoha vesly, která ten člun rychle poháněla po hořkých vodách,

Solomona Kaneho náhle ovál prudký závan chladu, jako kdyby se před ním neočekávaně otevřela Brána, vedoucí do Vnějších Propastí

Času a Prostoru, neboť pochopil, že ještě i jiná, daleko starší a temnější legenda byla pravdivá. Jaké to mohlo být veliké hořké jezero, když ne Středozemní moře, a kdo mohl být náčelník N'Yasunna, když ne hrdina Iáson, který vyhnal Harpyje nejen ke Strofadským ostrovům, ale až do Afriky? Stará pohanská pověst tedy byla pravdivá, pomyslel si omráčený Kane, vystrašenými předpoklady, které p připouštěl tento fakt. Jestliže byla pověst o harpyjích pravdivá, c co pak ty ostatní? - o Hydře, kentaurech, Chiméře, Medúze, Panovi a satyrech? Copak se ve všech legendách starověku kryla pravda nestvůrného zla a příšerných bytostí se slintajícími zuby a ostrými drápy? Ach Afriko, Černý světadíle, zemi tmy a strachu, kam byly vyhnány temné nestvůry před vycházejícím světlem západního světa!

Chvějící se Kane procitl ze zamyšlení. Goru jej nesměle, jemně potáhl za rukáv:

"Zachraň nás před akaanami," prosil. "I když třeba nejsi bůh, máš ve svých rukou božskou moc! Držíš v dlani mocnou hůl ju-ju, která ve starých dobách byla žezlem císařů a oporou veleknězů. Máš také zbraň, která vysílá smrt v ohni a dýmu- naši mladíci viděli, jak jsi zabil dvě akaany. Učiníme tě králem...bohem...čím budeš chtít! Uplynul již více než měsíc od té doby, co jsi přišel do Bogondy. Minul termín ke složení oběti, ale krvavý kůl stojí prázdný. Akaany se vesnici vyhýbají, protože jsi tady, neunášejí nám děti. Shodili jsme jho, neboť ti věříme."

Kane stiskl dlaněmi skráně.

"Sám nevíš, co požaduješ!" zvolal. "Bůh je mým svědkem, že z celého srdce toužím po osvobození této země od zla,ale nejsem všemohoucí. Mohu z pistolí zabít několik nestvůr, ale nezůstalo mi už mnoho prachu. Kdyb-ch měl zásobu prachu a taky kule a mušketu, kterou jsem zlámal na přízraky navštěvovaných Horách Nebožtíků, to by byl nádherný lov. Ale i kdybych pozabíjel všechny příšery, co s kanibaly?"

"Oni se tě bojí zaky!" vykřikl starý Kuroba, dívka Nayela a chlapec Loga, který měl být následující obětí, se na něj prosebně dívali. Kane si podepřel rukou bradu a těžce si povzdechl.

"Tedy dobře. Myslíte-li si, že jsem ochranným štítem pro tento lid, zůstanu zde, v Bogondě, do konce svého života."

A tak se Solomon Kane usídlil ve vsi Bogondě ve Stínu. Lidé tu byli dobří. Jejich přirozená živost a veselý duch byly potlačeny dlouhým životem ve Stínu, ale teď, po bělochově příchodu, dostali novou naději. Angličanovo srdce se chvělo, když viděl naprostou důvěru, kterou mu projevovali. Bogondové zpívali při práci na poli, tančili u ohňů, sledovali jej očima, v nichž byl obdiv a důvěra. Puritán proklínal vlastní bezradnost, neboť mu bylo jasné, jak marné bude jeho péče, až okřídlené příšery nečekaně slétnou z nebe.

Přesto v Bogondě zůstal. Ve snech viděl racky, kroužící nad devonskými útesy a vznášející se na čistém, modrém nebi. Ve skutečnosti mu srdce rozdíralo nečekané volání dalekých, neznámých zemí. Ale žil v Bogondě a namáhal mozek hledáním uskutečnitelného plánu. Celé hodiny seděl zahleděný na hole ju-ju, zoufale se chytal pomoci černé magie tam, kde zklame rozum bílého člověka. Ale nesmírně cenný N'Longův dar mu nedokázal pomoci. Už jednou zavolal šamana z Pobřeží Otroků přes prostor stovek mil, který je dělil,ale N'Longa k němu mohl přijít jen tehdy, kdyby se jednalo o nepřirozené síly. A ty harpyje nepřirozené nebyly.

V hlavě mu začal klíčit nějaký plán, ale Kane jej odmítl. Šlo o nějakou past - ale jak je možno do pasti chytit akaany? Lví řev mu dělal ponurou společnost při jeho temných meditacích. Na plani-

ně vymírali, lidé, takže se začaly shromažďovat dravé šelmy, které se bály jen oštěpů lovců. Kane se hořce usmál. Lvi, které bylo možno stopovat a zabíjet pojednom, nebyly jeho problémem.

V jisté vzdálenosti od samotné vsi stála veliká Goruova chýše, kdysi poradní místo kmene. Bylo v ní plno nejrůznějších fetišů, ale tvrdil, že i když je jejich síla veliká v boji se zlými duchy, netvoří žádnou obranu před okřídlenými ďábly z masa a krve.

4. Solomonovo šílenství

Příšerné spleť divokých výkřiků nečekaně vytrhla Kaneho ze spánku beze snů. Před chýší hynuli lidé, strašně, jako dobytek na jatkách. Jako vždy spal se zbraní po boku, takže neztrácel čas a běžel ke dveřím. K jeho nohám padlo něco slintajícího a blekotajícího, co jej chytilo za kolena a blábolilo nesrozumitelné prosby. V šeru viděl vyděšený Kane, že je to Loga, zmasakrovaný a zalitý krví, tvář, již tuhnoucí v posmrtnou masku. Ze tmy k němu doléhaly příšerné zvuky a nelidský řev, smíšený se šumem velikých křídel, rachotem rozbíjených střech a odporným démonickým chechotem. Angličan se uvolnil ze stisku mrtvých rukou a skočil směrem k hasnoucímu ohništi. V noční tmě rozeznal jen nezřetelnou změť létajících postav, pohyblivé skvrny křídel, zakrývajících hvězdy.

Uchopil doutnající větev a strčil ji do střechy své chýše, a když se plamen rozhořel a ozářil scénu, zkameněl hrůzou. Na Bogondu padla strašná a krvavá zhouba. Okřídlení upíři létali po ulicích, kroužili nad hlavami prchajících lidí, trhali střechy chýší, aby se dostali ke strachem blábolícím obětem.

Se zdušeným výkřikem se Angličan probral z tranzu, vytrhl pistoli a vystřelil. Žlutooký přízrak, který se k němu hnal, padl s rozbitou lebkou. Kane divoce vykřikl a vrhl se do boje. Dostal se pod vládu divoké zuřivosti svých pohanských saských předků. Vystrašení a překvapení Bogondové, zmalátnělí lety poddanosti, nebyli schopni organizovaného odporu. Většina z nich umírala bez odporu jako ovce a jen někteří zuřiví strachem, se pokoušeli bojovat. Jejich šípy ale míjely cíl, nebo se odrážely od tvrdých křídel, ďábelská pohyblivost nestvůr zase znemožnovala přesné bodnutí oštěpem nebo úder sekerou. Odlétali vzhůru před údery svých obětí a pak je přibíjeli k zemi, kde zuby a drápy dokončovaly krvavé dílo.

Kane uviděl starého Kurobu, hubeného, zbroceného krví, opřeného o stěnu chýše, nohu opřenou o krk nestvůry, která nebyla dost rychlá. Náčelník držel obouruční sekeru a mohutnými údery držel na chvíli útok půltuctu ďáblů. Angličan mu chtěl přijít na pomoc, ale zadržel jej tichý, žalostný pláč. Několik kroků od něj ležela, maličko se svíjející, v prachu natažená Nayela. Na jejich zádech se uvelebil netvor a jako sup trhal její tělo. Oči, které již zakrývala mlha smrti, s výrazem bolestné prosby hledaly bělochovu tvář. Angličan těžce zaklel a vystřelil z druhé pistole. Ďábelský upír se s odporným výkřikem svalil dozadu a jen divoce zamával slábnoucími křídly. Kane poklekl u umírající dívky. S pláčem šedivějícími rty líbala jeho ruku, jíž objímal její hlavu. Pak se její oči zavřely.

Kane opatrně položil její tělo na zem a hledal očima Kurobu. Spatřil jen odpornou změť hnusných postav, které trhaly něco, co bylo pod nimi. A tehdy pocítil, že jej zachvátilo šílenství. S řevem, který přehlušil pekelný hluk, se zvedl aby zabíjel. Ještě než stačil narovnat kolena, vytrhl rapír a probodl supí hrdlo, a když netvor padl a začal sebou trhat a svíjet se v předsmrtných křečích, vydal se zešílevší puritán hledat nové oběti.

Kolem strašným způsobem hynuli obyvatelé Bogondy. Pokoušeli se bojovat nebo utíkat, ale démoni je honili tak, jak jestřáb loví zajíce. Lidé vbíhali do chýší a příšery strhávaly střechy nebo vylamovaly dveře. To, co se dělo uvnitř, Kane naštěstí neviděl. Angličan zachvácený strachem a šílenstvím, byl přesvědčený, že touto tragédií je vinen právě on. Důvěřovali mu, nesložili oběti, odepřeli poslušnost svým strašným pánům a teď za to byli potrestáni. A on je nedokázal ubránit. V očích Bogondů, zamlžených utrpením, viděl svůj kalich hořkosti. V očích hynoucích lidí nebyl hněv ani pomstychtivost, jen bolest a němá výčitka - byl jejich bohem a zklamal je.

Uhéněl vesnicí, příšery se mu vyhýbaly, dávajíc přednost bezbranným černým obětem. Kanemu ale nebylo jednoduché uniknout. V rudé mlze, která mu clonila zrak a která nepocházela od ohně požáru, viděl odpornou scénu. Jedna z harpyjí silně držela nahou, bránící se ženu a hluboko do jejího těla vrážela zuby. Bodl rapírem a upír pustil svou ječící oběť a vznesl se vzhůru. Angličan odhodil meč a skočil jako krvelačný panter, uchopil ji za hrdlo a stiskl nohama dolní část netvorova těla.

Znovu bojoval ve vzduchu, teď ale těsně nad střechou xchatrče. Strach zachvátil chladnou mysl harpyje. Nepokoušela se zabíjet, chtěla se jen zbavit mlčícího nepřítele, jehož dýka se opakovaně nořila do jejího těla. Divoce sebou trhala, odporně křičela až nakonec, když ostří proniklo hlouběji, se převrátila a padla dolů.

Střecha zabrzdila jejich pád. Kane a umírající harpyje jí proletěli a přistáli na tělech, která se svíjela na podlaze. Ponurý odraz požáru trochu ozařoval vnitřek chýše a v tom světle Angličan spatřil něco, co jím otřáslo - zkrvavené zuby v rozevřené rudé tlamě a krvavou parodii člověka, stálese ještě hýbající zbytkem prchajícího života. Zevnitř labyrintu šílenství, v němž se ocitl, vztáhl ruku a jeho ocelové prsty se stiskly na netvorově hrdle tak, že je nemohlo uvolnit žádné drásání drápy ani údery křídel. Držel, dokud nepocítil, že z netvora prchá život a hubený zlomený krk se svěsil.

Venku stále ještě probíhala krvavá řež. Kane vstal, poslepu uchopil nějakou zbraň a vyběhl z chýše. Přímo před jeho nohama se snažila vznést jedna harpyje. Postřehl, že to, co chytil v chýši, je sekera, udeřil a netvorův mozek se rozstříkl jako voda. Pak skočil kupředu. Zakopával o mrtvoly a části těl, krev mu stříkala z tuctu ran. Konečně se zastavil, křičíc vztekem.

Upíři odlétali. Nechtěli se víc potýkat s tím bílým šílencem, který byl v zuřivosti ještě strašnější, než oni. Ale harpyje neodlétaly samy. V hrabivých drápech držely bránící se a křičící postavy. Kane pobíhal na všechny strany, držel sekeru, vykoupanou v krvi, ale zůstal sám ve vesnici, plné mrtvol.

Když zaklonil hlavu, aby vykřičel svou nenávist k netvorům, kteří nad ním kroužili, pocítil, že mu na tvář padají teplé, husté kapky. Z temného nebe slyšel křik agonie a chechtání upírů. Tehdy jej opustil zbytek zdravého rozumu a když se nocí rozlehly zvuky odporné nebeské hostiny a z hvězd kapal krvavý déšť, začal něco nesouvisle blábolit, sem tam vykřikujíc hrozná kacířství.

Copak symbolem lidství nebyl on, zakopávající o lidské kosti, poznamenané zuby, a cenící se lebky - se zbytečnou sekerou v ruce, vykřikující svou strašlivou nenávist k temným okřídleným obrysům noci, jejichž byl obětí a které se teď démonicky chechtaly někde nad ním a zalévaly jeho šílené oči krví svých žalostných lidských obětí.

5. Bílý vítěz

Od hor přišel nejistý, bledý úsvit a zachvěl se nad krvavými

jatkami, které kdysi byly vesnicí Bogonda. Chýše stály ještě všechny kromě jedné, která se rozsypala na hromadu doutnajících oharků, ale mnohé z nich měly stržené střechy. Ulice byly pokryty vrstvami kostí, částečně nebo úplně obraných od masa. Některé byly rozbité, jako kdyby spadly z velké výšky. Byla to země smrti, v níž zůstal pouze jediný pozůstatek života. Opřený o zkrvavenou sekeru si Solomon Kane prohlížel strašnou scénu očima zamlženýma šílenstvím. Spinavý a zakrvácený ještě neúplně zaschlou krví, která vytékala z hlubokých ran na prsou, tváří a rukou, si nevšímal bolesti.

Lid Bogondy nezahynul sám. Mezi hromadami kostí leželo sedmnáct mrtvých harpyjí. Šest z nich zabil sám, zbytek padl v souboji s beznadějnou smrtonosnou zuřivostí černochů. Byla to ale malá odplata. Ze čtyř set obyvatel Bogondy se ráno nedožil nikdo. A harpyje odletěly do svých jeskyní nažrané k prasknutí.

Pomalým, strojovým krokem se Kane vydal hledat své zbraně. Našel rapír, pistole, dýku a hůl ju-ju. Odešel ze středu vsi a odešel nahoru, směrem k veliké chýši, kde se zastavil zachvácen novou hrůzou. Harpyje, které měly podivný smysl pro humor, se pokusily o vtip - nad vchodem visela utržená hlava starého šamana. Tlusté tváře byly vpadlé, ústa zkřivená do idiotské grimasy strachu, oči se dívaly pohledem ublíženého dítěte. V mrtvých zřítelnicích Kane postřehl údiv a výčitku.

Pohlédl na jatka, která kdysi byla Bogondou, pak na posmrtnou Goruovu masku a zvedl zatatě pěsti. Oči mu plály, na zkřivené rty vystoupila pěna - Kane proklel nebe i zemi a všechny sféry nižší i vyšší. Proklel chladné hvězdy, žhavé slunce, posměvačný měsíc i šum větru, všechny osudy, všechno co miloval i nenáviděl, mlčící města, ukrytá vodami moří, zmizelé doby i příští epochy. V jednom strašlivém výbuchu kacířství proklel bohy i démony, pro něž je lidstvo jen hračkou, i Člověka, který žije jako slepec a sám klade hrdlo pod železné kopyta svých bůžků.

Bez dechu skončil. Někde z nížin, k jeho uším dolétl řev lva. V Kaneho očích se objevila vychytralost. Dlouho nepohnutě stál a z propasti šílenství v jeho mozku vyklíčil plán. V mlčení se kál za své kacířství Jestliže bohové s kovovými kopyty učinili člověka objektem svých her a hračkou, dali mu také rozum, schopný vychytralosti a ukrutenství většího, než jakémukoli jinému stvoření.

"Zůstaneš tady," řekl Kane Goruově hlavě. "Vysuší tě slunce, s svraští tě studená noční rosa. Nepustím k tobě dravé ptáky a tvé oči budou hledět na záhubu tvých nepřátel. Ano, nedokázal jsem zachránit lid Bogondy, ale, při Bohu mé rasy, dokáži jej pomstít. Člověk je hračkou a obětí těch gigantických bytostí Strachu a Temnot, věčně nad ním rozprostírajících svá obrovská křídla. Ale i vyslance zla může potkat porážka - a ty, Goru, se na to budeš dívat."

Během dnů, které přišly, Kane těžce pracoval, vstával s prvním ranním paprskem slunce a dřel ještě dlouho po jeho západu při bledém světle měsíce, dokud naprosto vyčerpaný nepadl, aby usnul. Jedl při práci a své rány neléčil, sotva si byl vědom, že se hojí samy. Sestupoval do nížiny a vysekával bambus, veliké svazky dlouhých, silných prutů. Osekával tlusté větve stromů a pružné liany, sloužící mu jako provazy. A všechno to k zesílení stěn a střechy Goruovy chýše. Podpíral je hluboko do země vbitými kmeny bambusu, které svazoval pružnými, jako provazy silnými lianami. Dlouhé větve připevnil těsně vedle sebe ke střeše a také je svázal. Když skončil, dokázal by jen slon, a to ještě s velikou námahou, rozbít ty stěny.

Na planinu vtrhli početní lvi a stáda neduživých prasat začala brzo mizet. Ty, které nechytili dravci, zabíjel Kane a předhazoval šakalům. Byl mírný člověk, takže jej ta jatka mrzela, i když by se ta prasata stala potravou dravých šelem. Bylo to ale částí jeho plánu na pomstu, takže své srdce utvrdil jako ocel.

Dny se spojovaly v týdny. Kane dřel ve dne v noci a v krátkých chvílích odpočinku promlouval ke svraštělé mumifikované hlavě starého Goruo. Bylo to podivné, ale oči starého šamana se neměnily - ať už to bylo ve sluneční záři, nebo v měsíčním svitu - a stále se na Angličana dívaly jako živé. Když se vzpomínka na onen čas šílenství stala jedině vzdáleným příšerným snem, Kane často přemýšlel, zda se mu to jen zdálo, nebo se Goruovy mrtvé rty skutečně pohybovaly a vyprávěly mu o neobvčejných a tajuplných věcech.

Vídával akaany, kroužící po nebi, ale nepřibližovaly se ani tehdy, kdy s pistolemi v rukou spal ve veliké chýši. Bály se jeho umění zabíjení v dýmu a zvuku hromů. Zpočátku, jak si povšiml, létaly pomalu a ospale, těžké masem, které sežraly tamté noci a které odnesly do svých jeskyní. Ale jak míjely týdny, byly stále hubenější. a stále dál se vydávaly při hledání potravy. Kane se na to díval a smál se hlasitým, bláznivým smíchem. Svůj plán by nemohl uskutečnit nikdy dříve, jenže teď už nebylo lidí, jejichž těly by harpyje mohly nasytit žaludky. Nebyla ani prasata. Na celé planině nezůstalo stvoření, jimž by se harpyje mohly krmit. Proč se nepokoušely dostat na východní stranu hor, si Angličan domyslel. Musel to být kraj porostlý hustou džunglí stejně, jako území na západě. Viděl, jak se pokoušejí lovit na savaně antilopy a jak si lvi od nich vybírají daň za tuto smělost. Nu což, akaany byly slabými bytostmi mezi lovci, měly sílu jen na to, aby lovily prasata, jeleny a ...lidi.

Konečně začely přilétat blíž a Kane často vídával jejich oči, chtivě se lesknoucí ve tmě. Tehdy usoudil, že přišel jeho čas. Velicí buvoli, příliš divocí a velicí na to, aby pro ně upíři byli nebezpečím, se pouštěli na planinu, aby rabovali pole vyvražděného národa. Kane dokázal jednoho z nich oddělit od stáda a pak křikem a kamením jej zahnal směrem ke Goruově chýši. Byl to těžký a nebezpečný úkol. Angličan několikrát jen o vlásek unikl prudkým útokům rozzlobeného býka, vydržel ale a nakonec bestii zastřelil u dveří chýše.

Vál silný západní vítr. Kane vychrstl do vzduchu několik hrstí čerstvé krve, aby ji ucítily harpyje v horách. Buvola rizčtvrtil a odnesl po částech do chýše, pak vytáhl obrovskou kostru a sám se ukryl poblíž mezi stromy a čekal.

Netrvalo to dlouho. Ticho časného rána narušil zvuk křídel a zakrátko ponuré hejno přistálo před Goruovou chýši. Přiletěly tu snad všechny nestvůry - nebo snad okřídlení lidé? - a Kane si udiveně prohlížel ty vysoké, podivné nestvůry, tak podobné člověku a zároveň tak odlišné, skutečné démony z biblických legend. Zachumlané do velikých křídel jako ponče, chodily vzpřímeně a něco si vykládaly pisklavými hlasy, v nichž nebylo nic lidského. Ne, rozhodl se Kane, ty nestvůry nejsou lidé. Jsou ztělesněním nějakého příšerného žertu přírody, výsměch mladého světa, v němž bylo tvoření jen pokusem. Nebo byly plodem odporného, hříšného sblížení lidské bytosti se zvířetem anebo to byla degenerovaná odnož vyhaslé větve evoluce. Kane se už dávno domníval, že kacířské teorie starověkých filozofů, kteří hlásali, že člověk je jen vyšší formou zvířete, jsou pravdivé. A stvořile-li příroda v dávné minulosti tolik podivných stvoření proč by nemohla experimentovat s nestvůrnými lidskými formami? Člověk, jakého znal Kane, nebyl určitě prvním svého druhu, který chodil po světě, a určitě nebude ani posledním.

Harpyje váhaly, zdržovala je jejich vrozená nedůběra k budovám. Několik se jich vzneslo vzhůru a pokoušelo se strhnout střechu, ale Kane ji postavil pevně. Vrátily se na zem a nakonec jedna z nich, přivábená lákavým pachem krve a pohledem na čerstvé maso, vešla dovnitř. V tomtéž okamžiku, jakoby na povel, se všechny vrhly do chýše, aby hladově trhaly kusy masa. Když ostatní upíři zmizeli uvnitř, Angličan vztáhl ruku a trhl za dlouhou lianu, která vytáhla čep,

držící dveře. Dveře s rachotem spadly do přesně vymodelovaných rámů. Dveře, které postavil Kane, by vydržely útok divokého buvola.

Vyšel z úkrytu a prohlédl si nebe. Do chýše vlezlo nějakých sto čtyřicet harpyjí, ve vzduchu neviděl už žádnou. Poznal tedy, že pochytal celé hejno. Zamyšleně, krutě se usmívajíc, vytáhl křemen a křesadlo, pak vykřesel jiskru na hromádku suchého listí, připravenou u stěny. Zevnitř slyšel neklidný šum - nestvůry pochopily, že jsou uvězněny. Vznesla se tenká stužka dýmu, zamihotal se rudý bod... a pak celá hromádka najednou vzplála. Suchý bambus rychle chytil.

O několik cjvil později hořela celá stěna chýše. Nestvůry ucítily dým a zneklidněly. Kane uslyšel jejich hlasy, slyšel, jak se snaží rozedřít stěny. Krutě se usmál, bez radosti. Závan větru rozšířil plameny nahoru na střechu, a ohěn zachvátil s hukotem celou chýši. Uvnitř se rozpoutalo peklo. Člověk slyšel, jak těla bijí o stěny, které se otřásaly ranami, ale nepovolovaly. Nestvůrný řev byl pro jeho uši hudbou. Mával pěstí a odpovídal jim výbuchem strašlivého smíchu, který vyvolával strach. Vzneslo se vystrašené vytí, které přehlušilo i hučení požáru a pak, když plameny zachvátily i vnitřek chýše, vytí utichlo a změnilo se v tlumené výkřiky a pláč. Dým houstl a kolem se rozšířil nesnesitelný zápach škvířícího se masa. Kdyby se v Angličanově mozku našlo místo pro jakýkoli jiný pocit mimo šíleného triumfu, zachvěl by se pochopením, že tento pach je tím mdlobným, nepopsatelným pachem, jakým je cítit jedině hořící lidské tělo.

Hustým oblakem dýmu Kane uviděl, jak se dírou ve zničené střeše snaží vylézt blábolící stvoření a pokouší se vylétnout vzhůru, pomalu mávajíc strašlivě popálenými koženými křídly. Klidně namířil a vystřelil. Oslepené, popálené bytost padla na planoucí hranici přesně v tom okamžiku, kdy se stěny chýše zřítily. Kanemu se zdálo, že ústa v kouři mizící hlavy Gorua se náhle roztáhla do širokého úsměvu a v hučení plamenů zazněl výbuch radostného lidského smíchu. Ale dým spolu se šílenou myslí občas vyvádějí různé kousky.

S kouřící pistolí v jedné ruce a holí ju-ju v druhé stál Kane nad doutnajícími troskami, které navždy před lidským zrakem ukryly poslední ze strašných napůl lidských bytostí. Kdysi, v dávno zapomenutých dobách je jiný smělec vyhnal z Evropy a teď tady stál on jako nehybný mrtvý památník triumfu. Upadají pradávné velmoci, mizí černé národy a dokonce i starověcí démoni vydechují naposled, ale nadevším stojí potomek hrdinů, nejnádhernější bojovník všech dob - není důležité, zda se obléká do vlčí kůže a nosí rohatou přilbici nebo vysoké boty a pancíř...zda v ruce drží válečnou sekeru nebo rapír...zda se nazývá Dor, Sas nebo Angličan...zda jeho jméno zní Iáson, Hengist nebo Solomon Kane.

Stál a dým se v klubkách vznášel k ronnímu nebi. Na planině se rozléhal řev lovících lvů. Pomalu, jako světlo prosvítající mlhou, se do jeho mysli vracel rozum.

"Světlo boží jitřenky osvětluje i temné, zapomenuté světadíly," řekl Kane smutně. "Na pustinách vládne zlo, ale i ono může zahynout. Po noci přichází ráno a mizí tma, dokonce i v tak zapomenuté zemi. Podivné jsou tvé cesty, Bože mého lidu, ale kdo jsem já, abych mohl pochybovat o tvé moudrosti? Mé nohy mne nesly špatnými cestami, ale Ty jsi mne vedl bez omylu a učinil jsi mne bičem Temných Sil Zla. Nad dušemi lidí jsou stále roztažena široká křídla strašných nestvůr a mnohé zlo ohrožuje srdce, mysl i tělo člověka. Snad jednou nadejde den, kdy stíny zmizí a Kníže Temnot bude jednou provždy spoután řetězem v pekelné propasti. Ale dokud se to nestane, mohou lidé jen ve vlastních srdcích a mimo ně statečně stát proti nestvůrám, aby nakonec nad nimi s Boží pomocí zvítězili,"

Solomon Kane pohlédl na tiché hory. Uslyšel bezhlesé volání, ozývající se někde za nimi, z neprobádaných stezek. Poopravil si pás, uchopil hůl a obrátil tvář k východu.

přeložil Jiří Pilch